

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	ved N. T. Bruun.
Titel Title:	<u>[Smil og Taarer] : dramatisk Nytaarsgave for 1814</u>
Alternativ titel Alternative title:	Smil og Taarer.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kbh., 1814
Fysiske størrelse Physical extent:	1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

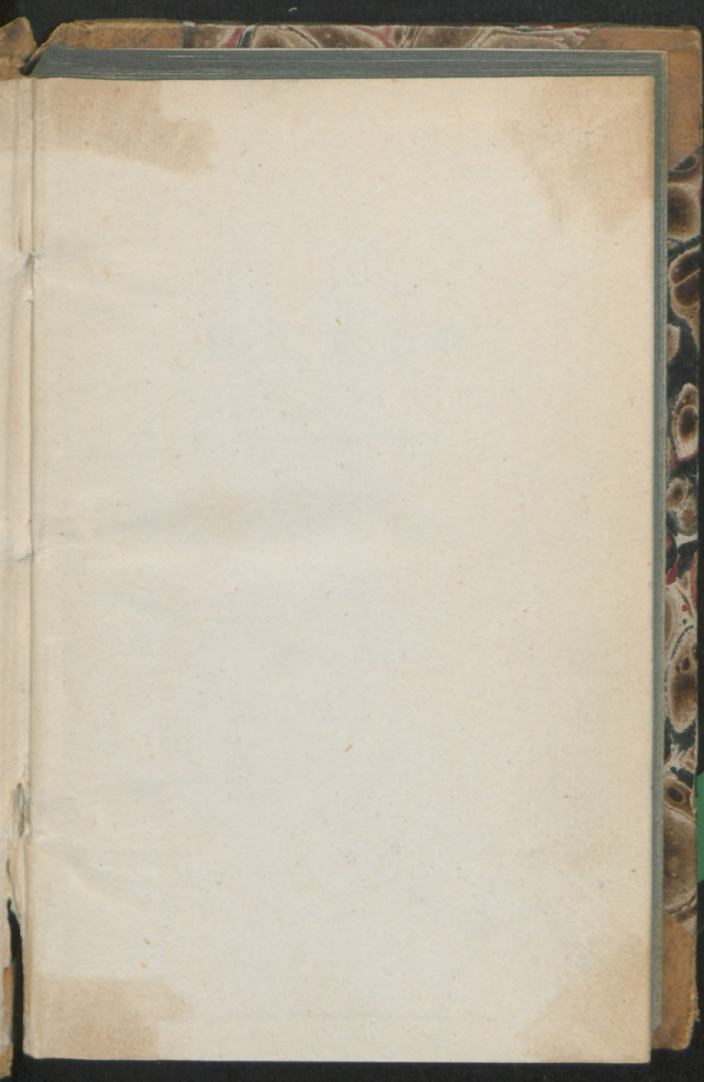
55, - 3.

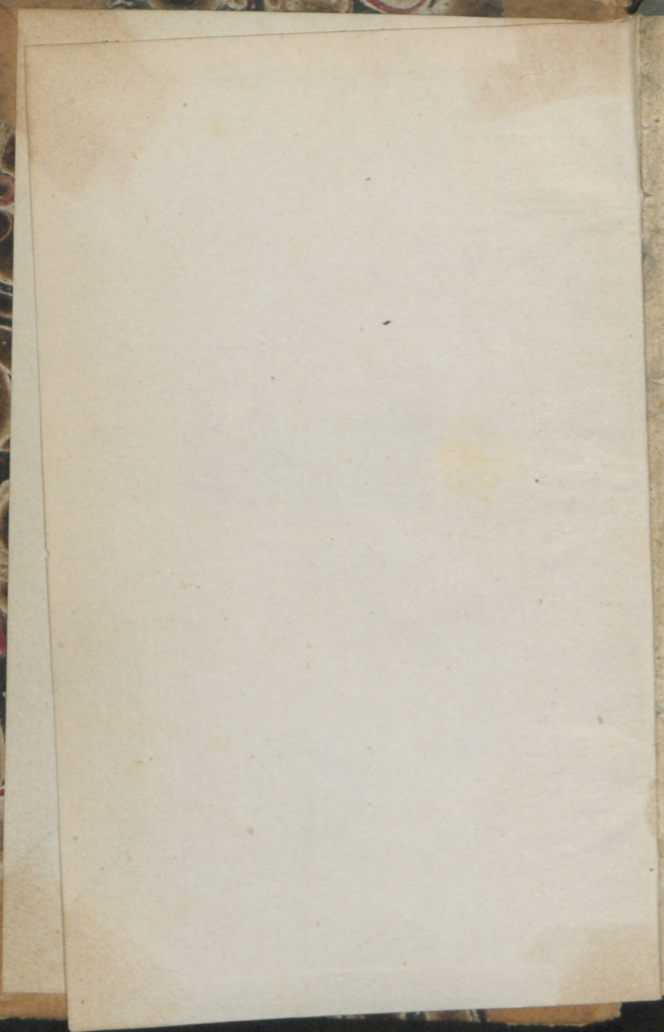
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020734540

Catal.
A r v e n.

Skuespil i een Act

efter

Kotzebue.

Personerne:

Oberst von Fels.

Herman Balther, hans Dagtmester.

Madame Dahl, en Enke.

Henriette,)

Hanna,) hendes Døttre.

Førster Malner.

Skuepladsen forestiller en Scene i Madame Dahls Huus.

Første Scene.

Obersten

(allene, kommer ud af et Sideværelse).

Først i Morgen har jeg Lov til at liste mig ud af Sygestuen? — hvorfor ikke i Dag? — Jeg har jo dog allerede i saamange Uger maattet undvære den friske Luft. Den vil vederqvæge mig, — ja, den vederqvæger mig allerede nu! — Men, skal jeg knurre, eller skal jeg takke Himmelen? — Dersom de havde ladet mig blive liggende imellem mine Kammerater, saa var det nu overstaet, og saa sagde Folk hiemme i

mit Fædreland: „Oberst Hans Hendrik von
 Fels er bleven paa Balpladsen, som det egner
 og anstaaer en brav Soldat!“ — I dets Sted
 maa jeg nu sidde her og læse Aviser, og tygge
 paa mine Negle, for at fordrive Tiden: det
 kan jeg ikke finde mig i. En skion Død er en
 Bykke, som kun sielden tilbydes Menneskene; de
 fleste døe paa saadan en lumpen Maade, at jeg
 ikke engang gider tænke paa det. Vor Herre be-
 vare mig gamle Haudegen fra at segle saales-
 des af!

A n d e n S c e n e.

Obersten. Bagtmeisteren.

Bagtmeisteren

(overrasket ved at see Obersten):

Død og Plage, Hr. Oberst! Allerebe besee-
 teret?

Obersten. Stille, stille, min ærlige
 Balcher! Du maa ikke strax give Fyr paa Des

ferkeuren! Naar Tiid er, saa indfinder jeg mig igien under min Fane.

B a g t m e s t e r e n. Men, Hille den Ulyk-
ke! hvad vil Doctoren sige? Det strider imod al
Patient: Subordination, og til Slutning gaaer
det ud over mig, og saa hedder det: Bagme-
stere er Skyld i den hele Ulykke: han har for-
ladt sin Post.

O b e r s t e n. Bryd Du Dig om ingenting,
Gamle; jeg har ikke Dndt af det. Derinde ligg-
ter der saadant af Urter og Salve, at Ens Næse
hvert Dleblis vil have En til at troe, at man er
syg endnu; men naar jeg kaaer her ved det
aaabne Lindue, o, saa er det, som om der fløi-
mig nyt Liv ind i Sielen! Jeg er munter og
glad, jeg kan tænke og holde fast paa mine Tan-
ker, og det trænger jeg meget til; thi Du kan
troe, der spadsjerer alflens underlige Speculatio-
ner omkring i min Hierne. — Kom engang hid,
Gamle — jeg giar Dig til min Geheimeraad..

B a g t m e s t e r e n. Na nei, Hr. Oberst,
degradeer mig ikke. Jeg skal sige Dem: jeg
har seet saamange, der havde Titel af Raad,

men sent, naar det kom til Stykket, slet ingen Raad havde at give, at —

Obersten. Naa, saa raad mig da, uden at have Titelen. Som Du seer, er jeg nu igien saa temmelig flirket sammen, og det vil ikke vare længe, inden det hedder: Marsch! mod Fienden!

Wagtmesteren. Gud give det var saa nær, at vi allerede havde Trommen!

Obersten. Den saaer vi nok at høre, det har ingen Ned. Men, Kammerat, ser naar vi rykkede ud, saa faldt det mig aldrig ind, at det var muligt, at Kuglerne kunde ramme mig. Nu har jeg derimod faaet en Sandsekage, og seer at det kan lade sig gjøre. Gammel er jeg da ogsaa. Hvem veed, om Døden ikke engang pludselig kan træde mig i Veien uden Uniform — endskiøndt see den Krabat i Sloprok, skjøttede jeg just ikke om! Naa, hvordan det end gaaer: hvad skal der da blive af min store Formue? Børn har jeg ikke —

Wagtmesteren. De ikke? ei, ei, Hr. Oberst!

Dbersten (uben at høre efter). Bygge en Kirke gider jeg ikke, thi der kommer jo saaringen i den —

Wagtmeisteren. Men Deres Datter —

Dbersten. En Skole eller et Hospital berimod, det kunde saa være hvad det var —

Wagtmeisteren. Men Frøken Malsle —

Dbersten. Hør, Gamle, gjør mig ikke vred! Du veed, at jeg ikke vil høre tale om min Datter. Imod min Willie gif hun hen og tog en liberlig Knægt, som sværmede omkring fra det ene Spillebord til det andet og som vel forlænge siden er rendt sin Wei, og har ladet hende sidde.

Wagtmeisteren. Desmere trænger hun til Deres Hielp.

Dbersten. Men jeg vil ikke hielpe hende. Hvad en Fader skylder sit Barn, det er en god Opdragelse, og dermed basta. Resten maa Kierlighed give: men hvad Næring har den faderlige Kierlighed, naar Barnet løber fra

Wei? Jeg veed jo ikke engang hvor min Datter er — og skiotter heller ikke om at vide det!

Wagtmeesteren. Med Forlov, Hr. Oberst: da har hun dog skrevet lidt nok.

Obersten. Ja, i Begyndelsen, da hun flakkede Verden rundt med ham; men nu i mange Aar —

Wagtmeesteren. De svarde hende aldrig.

Obersten. Fordi jeg nødigt skriver med Blæk, og endnu nødigere med Galde. Men nok om det! Jeg vil ingen Skyer have paa min lyse Himmel. Jeg har en lille Plan for, Hr. Geheimeraad: denne Forster, som bar mig fra Valpladsen paa sin Ryg, fordi han mærkede der var endnu Liv i mig, og saa disse Mennesker her i Huset, som toge saa godt imod mig, som har pleiet mig saa kiertligt, seer Du: det er mine sande Børn! Mellem dem vil jeg dele min Formue. Hvad siger Du til det?

Wagtmeesteren. Hr. Oberst, om De

9
saa lader mig give halvtredstindstyve Fugtel, saa
bliver jeg dog ved at sige, at Deres Datter —
Dbersten. Svar ikke mere, end Du
bliver spurgt. De to Pigeborn her i Huset ere:
et Par velsignede Glutter, ikke sandt?

Wagtmeesteren. Na ja.

Dbersten. De har pleiet mig baade
Nat og Dag, som om jeg kunde være deres kiøde-
lige Fader. Er det ikke sandt?

Wagtmeesteren. Jo, det har de rigtig
nok gjort.

Dbersten. Og Moderen — hende har
jeg sagtens endnu ikke seet; men Du, hvad men-
ner Du om hende?

Wagtmeesteren. Det lader til at være
en meget retskaffen Kone.

Dbersten. Det har jeg alliid troet.

Wagtmeesteren. Jeg kan ikke noksom
rose hende for hvad hun har gjort imod Dem;
især da Smalhans er Kiøkkenmester her i Hus-
set.

Dbersten. Saa Du har mærket, at hun
er fattig?

Vagtmesteren. Ja, det er godt at mærke. Hun arbejder baade Dag og Nat, end, skøndt det altid hedder, at hun for sin svage Helbreds Skyld ikke kommer ud af Stuen. Det er knapt taget allevegne her, men det har De da ikke kunnet mærke til. Naar Feldtkiøereren forlangde Viin til Dem, saa lod Tomsruen altid, som om hun bare havde nedigt at hente den op fra Kielderen; men der har jeg selv visiteret: der er ikke en Draabe! Nigen blev altid i største Hast sendt ud i Byen, men det var kun sjelden hun fik Penge med.

Obersten. Hvad da?

Vagtmesteren. Ih nu, et eller andet Stykke, hvad de stakkels Folk bedst kunde undvære.

Obersten. Og det skulde ikke røre mig?

Vagtmesteren. Ja, og dersom Hr. Obersten troer, at der er saa pænt og næt i hele Huset, som i Deres to Værelser, saa tager De mærkelig fejl. Selv har de ikke andet end to smaa bitte Kammere, hvor de ere stuv-

vede sammen som i en Caserne; thi De har
 faaet de bedste Stuer.

Obersten. Det gjore de imod mig,
 som er dem fremmed og uvedkommende, og saa
 skulde jeg ikke være dem inderlig taknemmelig?!

Wagtmeesteren. Ei, hvem siger heller
 andet? Men derfor skal De dog ikke glemme
 me —

Obersten. Tie. Veed Du ellers ingens
 nærmere Familie-Efterretninger om de Folk?

Wagtmeesteren. Hvor skulde jeg have
 faaet dem fra? Tjenestefolk har de ingen af,
 undtagen en gammel Vige, men hun er saa
 døv som en Stok.

Obersten. Jeg vilde dog gierne have
 vidst, hvem disse gode Menneſker har hørt til
 — men det er da ogsaa det samme! Hvad
 rager det mig? Nu ere de min Familie,
 mine Arvinger, de og den brave, retskafne
 Forster. At Du, Kammerat, skal have et be-
 tydeligt Legat, det falder af sig selv.

Wagtmeesteren. Mit Legat, Hr. Oberst,
 bringer jeg paa Limen hen til Deres Datter,

og berfom: Folkene her i Huset ere af samme
 Tanker som jeg, saa lade de hele Arven gaae
 samme Veie.

Dbersten. Du er en trodsig gammel
 Knægt! — Gaae, og bed Forsteren komme til
 mig. Hvor boer han?

Wagtmeisteren. Strax herved, nede i
 Bøndebyen.

Dbersten. Hvorfor har jeg da slet ikke
 seet ham i hele fire Dage? Siig ham, at jeg er
 ret vel, og at jeg har Ting af Vigtighed at tale
 med ham om. Naar jeg saa først har det Kram-
 meri af Halsen, saa til Hest! og naar Trompe-
 teren da blæser til Attaque, saa siger jeg: lad
 gaae som Gud vil! (han gaaer ind i Cabie-
 nettet).

Tredie Scene.

Wagtmeisteren

(allene):

Men at man skal giøre sin Datter arveløs:
 det vil Gud ikke. — Den gode Frelsen Walle!

jeg glemmer aldrig en Gang, da hun bad for en
 Rekrut, en fattig Enkes eneste Søn, at han
 maatte slippe løs; jeg seer hende endnu, hvor-
 ledes hun laae paa sine Knæe for Faderen, og
 tiggede, græd og bad, indtil han gav Hverve-
 ren Haandpengene tilbage af sin egen Lomme.
 Det er umuligt, at hun kan have hort op at
 være from og god. Kierlighed? ja, Gud veed,
 hvad det er; de Rige og Fornemme kalde Kier-
 lighed! De blande saa mange andre Slags
 Ting ind i den, ligesom Kryderi paa deres Mad,
 at til Slutning bliver hele Stadsen forfuset
 og fordærvet. Men Froken Malle er dog vist
 bleven ved at være god! og mit Legat — ja,
 det skal hun, Guden tage mig have! om jeg
 saa ikke havde en eneste Tand tilbage til at
 bygge mit haarde Kommissbrød med.

Fierde Scene.

Vagtmeesteren. Madame Dahl,
Henriette.

Mad. Dahl,

(træder frygtsom ind).

Hvordan gaaer det i Dag med vor Patient?

Vagtmeesteren. Saa godt, at hvad Time det skulde være, kunde han sætte sig til Hest, for at commandere sit Regiment.

Mad. Dahl. Gud være lovet!

Vagtmeesteren. Gud og De.

Mad. Dahl. O, min Ven! tør jeg ogsaa troe det? har vor Pleie virkelig bidraget til hans Helbredelse?

Vagtmeesteren. Ja! og det meget, meget!

Mad. Dahl. Det gjør mig uubsigelig lykkelig!

Vagtmeesteren. Medicamenter kan være

ret gode, men Kierlighed er dog endnu bedre. Naar man iblandt Fremmede finder saadanne Hjertes, det trøster — det vederqvæger!

Mad. Dahl. Ikke iblandt Fremmede. Jeg og mine Døttre — o, vi ære ham som vor Fader!

Bagtmesteren. Ja, ja, det føler han nok, og vil være taknemmelig, saa taknemmelig, at han efter min Mening af lutter Taknemmelighed vil glemme sine Pligter.

Mad. Dahl. Hvad vil Han sige med det, min Ven?

Bagtmesteren. Ja — jeg maatte sagtens ikke, og ellers kan jeg da ogsaa nok holde tæst, naar jeg vil, men kanske udvirker jeg noget Godt, ved at tale. Kiere Madame, De seer ud til at være saadan en brav Kone.

Mad. Dahl. Han gjør mig baade nysgierrig og forundret.

Bagtmesteren. Seer De: min Oberst er en riig Mand, og af Taknemmelighed vil han indsætte Dem til sin Arving.

Mad. Dahl (med glad Overraskelse):
Virkelig?

Vagtmeesteren. See, det kunde nu
være meget skönt og godt, dersom der ikke vare
andre, som angik ham nærmere. Men — ja,
det maa ud altsammen! — han har en Datter,
en eneste Datter. Rigtig nok er han vred paa
hende, og ganske uden Skyld er hun vel heller
ikke, men gjøre hende arveløs, det var dog for
haardt.

Mad. Dahl. Hveri har hun da forseet
sig?

Vagtmeesteren. Hm! hun gif hen og
gibte sig med En, som Obersten syntes var
hende ikke god nok. Sagnet skal der heller ikke
have været meget godt ved ham, men som Ord-
sproget lyder: Kierlighed er jo blind! Man
den holder saare stelden hvad Weilereen lo-
ver, og naar Bruden smiler sidste Gang,
saa ere Konens første Taarer allerede ikke
langt borte. Saaledes er det vel ogsaa gaast.

den skakkels Frøken Malle. Hun var et godt Barn, og jeg har tidt og mange Gange baa-
ret hende paa mine Arme, og ladet hende rus-
ke mig i mine graae Knæbelsbarter. Mangen-
gang tænker jeg ogsaa: lad der i Guds Navn
komme en Kugle! jeg er jo saa en gammel
Krabat, og har gjort mit her i Verden; men
Frøken Malle vilde jeg dog gierne see endnu
engang, inden jeg lægger mine Been til Hvile.

Mad. Dahl (lægger rørt sin Haand paa
hans Skulder). Hvem veed, hvad der kan
see! Hvor er hun da henne?

Bagtmeesteren. Ja, det maa Gud
vide! kanske er hun ogsaa allerede død og bor-
te. Men dersom hun lever endnu, ikke sandt?
Saa tilkommer Arven hende? —

Mad. Dahl. Naar hun gjorde sig vær-
dig til den —

Bagtmeesteren. Kiere Madame, De
hører jo, hvordan det er gaaet. Børn kan
feile — men Forældrene vare ogsaa engang
Børn, og har ogsaa feilet. Gud har skienket

og Alle Meget: hvem af os er vel alle hans
Belgierninger værdig? Selv den Bedste har sine
Krobelige Timer. Lad mig derfor haabe, at De
ikke vil berøve det stakkels Barn hvad der med
Gud og Retten tilkommer hende. Nei, det seer
De heller slet ikke ud til.

Mad. Dahl. Mig synes blot, at man
tor ikke foreskrive Obersten hvad han skal gjøre.

B a g t m e s t e r e n. Bevare's! nei! hvad
han har besluttet, det staaer fast. Testamen-
tet bliver opsat. Men — det er jo dog kun et
Stykke Papiir. Man erkjendiger sig om den
stakkels forskudte Pige, faaer hendes Opholds-
sted at vide, man staaer en Convolut om Pa-
piret, forsegler det, og sender det saa paa Post-
huset. Ikke sandt? har jeg ikke giættet Deres
Mening? Hvad? De lover mig jo, ikke at
tage imod Arven?

Mad. Dahl. Kiere Ven, det kan jeg
virkelig ikke love Ham.

B a g t m e s t e r e n. Ikke?

Mad. Dahl. Jeg er selv fattig og har
Børn.

Vagtmesteren. Hm!

Mad. Dahl. De kunde bebrejde mig,
at jeg havde skilt dem ved —

Vagtmesteren. — Det, som ikke tilkom
dem!

Mad. Dahl. Hvad Obersten har til-
tænkt mig, det vil jeg med et taknemmeligt Hjer-
te tage imod, om min Samvittighed endogsaa
skulde sige mig, at jeg ikke fuldkommen har for-
tient det.

Vagtmesteren. Saa? naa, i Guds
Navn da! Men husk De paa, hvad jeg, den
gamle Herman Balthar har spaaet: det vil hver-
ken bringe Dem Lykke eller Velsignelse! nei, det
vil det aldrig! (han gaaer).

Femte Scene.

Madame Dahl. Henriette.

Mad. Dahl

(seer efter ham).

Ketskasne Mand!

Henriette. Det erkliender Du, kiere Moder, og alligevel vil Du ikke følge hans Raad?

Mad. Dahl. Nei, mit Barn, det vil jeg ikke.

Henriette. Maaskee er det ubeskedent af Datteren, men Du har selv forvænt mig, ved altid at sige mig Grundene for Dine Handlinger, og heri kan jeg rigtig ikke blive klog paa Dig.

Mad. Dahl. Vil Du vide mine Grunde? der er dog ingen, som lettere burde giætte dem; Du elsker Malner. Det er Fattigdom,

som hindrer Jeres Forening. Vor Sixtes store Formue kan fremme Jeres Lykke.

Henriette. Paa hans ulykkelige Datters Bekostning? aldrig! Ja, jeg elsker Madsner, men for den Priis vil jeg dog aldrig blive hans.

Mad. Dahl. Men naar Oberstens Datter nu har fortient sin Straf?

Henriette. Skulde jeg da være Straffens Medskab? — Men nei, Moder, det er heller slet ikke Dit Alvor. Jeg kiender Dig bedre. Du vil kun sætte mig paa Prove.

Mad. Dahl. Du har giøttet min Hensigt!

Henriette. Ikke sandt, Du tager ikke imod Urven? vel, Moder?

Mad. Dahl. Jo, det gior jeg; at sige, naar Obersten først har lært at kiende mig, og han endda ikke forandrer sin Beslutning.

Henriette. Det kan jeg slet ikke forstaae.

M a d. D a h l. Kan min kloge Zette rigtig ikke rime det sammen? — Naar denne Fader gjør mig til sin Arving, saa har han tilgivet sin Datter.

H e n r i e t t e. Moder! — nu ahner det mig! — Du er selv —

M a d. D a h l. Ja, jeg er hans Datter. }

H e n r i e t t e. Nu begriber jeg det altsammen! — nu kan jeg forklare mig saamange, mange Ting, som her er skeet i de sidste Dage, og som jeg slet ikke kunde blive klog paa.

M a d. D a h l. Zette! tilgiv mig min lange Taushed. Det var ikke Mistro, det var Skamfuldhed, som holdt mig tilbage — Skamfuldhed og Skamsel, thi jeg vilde ikke forbitte Dig Mindet om Din Fader. Han besnoerede min uerfarne Ungdom, hylede Kierlighed, og fandt kun altfor let Distro i et Hjerte, som sølde de Længsel efter at elske. En Mand, som kiendte Sandhed, min gode Fader giennemskuede ham snart. Han kaldte ham en nogen Lykkeridder.

At han gjorde hans Fattigdom til sin første Anke imod ham, betog ogsaa den anden sin Kraft hos mig. Eet eneste Smigreri af min Elsker gjorde mig døv for min Faders Strengthed, og ufølsom ved hans Smerte. Jeg lod mig hemmelig vie til Din Fader, i Haab om, at naar det først var fæet, fik vi vel siden Tilgivelse. Men det lykkedes ikke. Da Din Bedstefader fik det at vide, sendte han mig min lille Mødreearv, men lukkede baade Huus og Hjerte for mig. (Hun græder heftigt).

Henriette. O Gud! jeg veed nok — ikke mere nu!

Mad. Dahl. Jo, lad mig tale ud, Tette; jeg maa det. Den pludselige Forandring, der foregik i min Mands Opførsel, gjorde mig min Flugt ud af min Faders Huus endnu bitterere. Haabet om, at komme i Besiddelse af min Formue, havde blændet ham, ligesom hans Kierlighed blændede mig. Hver Dag maatte jeg høre Bebreidelser, som krænkede mig

saa meget dybere, da de berøvede mig al Agtelse
 for den Mand, som nu skulde være mig Alt.
 Han havde lovet at bringe mig til sine Godser,
 men han eiede ingen, og havde tilløiet sig Alt:
 Formue, Familie og Tittel. — Troe Du mig,
 Henriette! jeg har lidt meget! og havde jeg ikke
 havt Jer to, Dig og Din Søster, saa havde
 jeg heller ikke holdt det ud. Hans Død gjorde
 mig til en fattig forladt Enke; og alligevel kan
 jeg sige, at først fra den Tid af har jeg le-
 vet nogle Dreblikke.

Henriette. Men, Moder, søgde Du
 da aldrig at faae Bedstefaders Tilgivelse?

Mad. Dahl. I de første Aar skrev jeg
 ham ofte til, og hvor Angeren fattedes Ord,
 maatte Mærket af Taarer være min Talsmand.
 Men forgieves! Jeg fik aldrig Svar. Saa lod
 jeg da være at skrive, og hodebe! — Nu veed
 Du, Tette, hvorfor jeg altiid undveeg Dine
 Spørgsmaal om mit Familienavn; hvorfor jeg
 aldrig nævned mit Fødested; hvorfor jeg saabi

Hvilken talde om Din Fader; og endelig, hvorefter
 for jeg altid høitideligholdt den 20de Januari
 med Taarer: det er Din Bedstefaders Fødsels-
 dag. Paa den havde jeg altid før været saa
 glad, og modtaget saamange, mange Kierteegn
 af ham!

Henriette. Den 20de Januari? er det
 ikke i Dag?

Mad. Dahl. Jo. — Forklar Dig nu
 min heftige Sindsbevægelse ved Synet af min
 saarede, afsmægtige Fader, som Malner bragde
 ind til mig fra Valpladsen. Nu gætter Du
 ogsaa, hvorfor jeg ikke vaagede hos ham, uden
 i de første Nætter, medens han ikke vidsde af sig
 selv. Saasnart han fik sin Selvbevidsthed, og
 jeg maatte frygte — frygte! — at han skulde
 kiende mig igien, saa overlod jeg med blodende
 Hierte den Plads, som ikke tilkom mig: den
 Skyldige, til hans uskyldige Datterbørn.

Henriette. Derfor var det Sønnen
 som søgte Dig, Moder? derfor var det Du hver
 Nat listede Dig saa sagte herind, for at være
 saa nær paa, at ingenting manglede?

Mad. Dahl. Ja. Barmhertig Kierlighed
og Samvittighedsangest undte mig intet bli-
vende Sted.

Henriette. Men nu, Kiereste Moder,
efter saamange kummerfulde Aar, nu er Du
dog vist hans Tilgivelse værdig? Han er alt
frisk igien; nu kan Du gjerne vise Dig for
ham uden Frygt.

Mad. Dahl. Det vil jeg ogsaa. Men
først ønsker jeg dog at erfare, om der slet ikke
mere er nogen Erindring i hans Hierte, som
taler for mig. I Dag er det den 20de Janu-
ari. Da jeg sidste Gang heitideligholdt den
Dag i min Faders Huus, havde jeg just lært en
ny Vise, som han holdt meget af. Jeg maatte
hver Dag synge den for ham. Det er den sam-
me, hvormed Du, uden at vide det, saa ofte
bragde mig Taarer i Øinene. Syng den
for ham i Dag som af en Hændelse, og giv vel
Agt, om den rører ham. Har han ganske glemt
Visen, o, saa har han ogsaa glemt mig! —
Forsøg det, Sette, og bring Din Moder Trost
— hvis Du kan! (Hun gaar sorgmodig ud).

Siette Scene.

Henriette

(allene).

Saa det er da min Bedstefader? — nu betragter jeg den Mand paa eengang med ganske andre Dine. Nu er alting hos ham bleven mig betydningsfuldt. Men min Frimodighed er borte! Han vil kunne læse en Hemmelighed i mine Dine. — Bare vi blot først en Gang igien have været ene sammen! — Hvad? om jeg satte mig her ved Claveret, og spille og sang Visen? maaskee lokker den ham ud af hans Kammer, og saa lader jeg, som jeg hverken hører eller ser ham; men at skotte en Smule over Moderne, og see hvad jeg vil see, det forstaaer jeg lige saa godt som alle andre Piger! (Hun sætter sig ved Claveret og synger):

Hellige Natur! o lad mig træde
med frimodig Siel i Dine Fied!

Skienk min Fryd Din høie Himmelglæde!
Billedet af Dig er Hjertets Fred.

Syvende Scene.

Dbersten. Henriette.

(Strax efter den første Linie af ovenstaaende Strophe træder Dbersten hastig ud af Cabinettet, og vil ise henimod Henriette; men da han troer, at hun ikke har bemærket ham, træder han atter tilbage, folder Hænderne, og seer stiltiende ned foran sig).

Henriette

(bliver ved):

Naar mig stundum Modgangs Storm ud-
mætter,
synker jeg op til min Moders Bryst;
følende mig lykkelig som Datter,
hylder jeg ved hendes Barm Din Lyk!

Obersten

(er rørt; ved Slutningen af foregaaende Linie
bryder han uvilkaarlig ud):

Sa! saaledes var hun!

Henriette (standsar pludselig): Ah,
er De der, Hr. Oberst? Jeg beder Dem om
Forladdelse.

Obersten. Det maa tvertimod jeg
gjøre, kære Barn, thi jeg har forstyrret Dem. Men,
dersom jeg mindes ret, saa bestaaer den Vis
af tre Vers? Vil De ikke synge det sidste
med?

Henriette. Meget gjerne. (Hun syn-
ger):

Vore Elsktes Favntag er det Eden,
som paa Jorden stinles os af Gud;
og at det er Himmelen herneben,
lærer os, Natur, Dit høie Bud!

Obersten (er rørt, og igientager talen-
de, i det han stirrer stivt hen foran sig):

„Bore Elsktes Favntag er det Eden,
som paa Jorden skienkes os af Gud!“

Alt! det var skionne Tider, da jeg ogsaa kiendte dette Eden! —

Henriette. Er denne Vise Dem bekendt, Hr. Oberst?

Obersten. For mange Aar siden har jeg en Gang hørt den synges. Hvad siger jeg? een Gang? nei, hundrede Gange! men saa — aldrig siden! — Nu greb de bekendte Toner mig om Hjertet! en længe tilluft Fuld har igien aabnet sig, og paa reengang vrimsler det i min Siel af saamange Erindringer! —

Henriette. Dersom disse Erindringer ere Dem tierkomne, saa ønsker jeg mig selv til Lykke, at jeg har fremkaldt dem.

Obersten. Tierkomne? — nei, Børn, de ere mig ikke tierkomne. Man skal sige det Sted, hvor man var glad i sin Ungdomstid, naar man veed, at det nu ligger i Gruus og Aske.

Henriette. Men kunde Bygningen ikke
igien hæve sig af sin Afse?

Obersten. Lad os afbryde den Materie.
— Den hellige Natur sagde Du jo, gode Pige?
ja, følg altiid dens Fieb med frimodig Siel!
Lad ingen Lidenskab loske Dig paa Afveie; thi
er Du først een Gang faret vild, o, saa finder
Du aldrig mere hiin sikke Veiviser igien?

Henriette (lytter ham hurtig og med
Taarer i Øinene paa Haanden).

Obersten (studser). Hvad er det De
gisr? hvoraf kommer dette pludselige Udbrud af
Deres Folelser?

Henriette. Dem ikke for haarbt!

Obersten. Jeg? hvad har jeg sagt?
hvad har jeg robet for Dem? intet, slet intet.

Henriette. Dog vel saameget, at en
Person, som kanske har været Dem nærpaars-
rende, maa være kommen paa en Afvei, og at
De endnu med Beemod mindes den Ulykkelige.
O! dersom jeg torde vove at bønfulde Dem om
Elsigivelse for denne Ulykkelige —

Obersten. Jeg beder Dem, Tomsfrue, intet derom!

Henriette. O Gud! dersom det lykkes mig, saa skulde den 20de Januari blive mig evig uforglemmelig!

Obersten (hastig): Den 20de Januari? hvor falder De just paa det?

Henriette. Fordi det er den Datum vi skriver i Dag.

Obersten. I Dag? den 20de Januari? Besynderligt! hoist besynderligt! (han falder i dybe Tanker):

Henriette (gaaer hen ved Glaveret, og begynder atter):

Bore Elstes Fødsdag er det Eder —

Obersten. Jeg beder Dem: hold op! Denne Bise — Deres Stemme — ja, i Sandhed, hele Deres Bæsen og Skabning — Kiere Barn! vil De skaane en gammel Mand, som endnu ikke ganske har faaet sin Helbred, saa lad mig nu være allene; eller endnu bedre: send

Deres lille muntre Søster ind til mig. Den indtagende Glut forstaaer saa godt at bortspøge alle mine Griller.

Henriette. Hun skal strax være her.
 Hr. Oberst. (sagte): O, min iegode dyrebare Moder! Haab bringer jeg Dig — Afgode Gud! kan Du vort Haab med Lykke! (Hun gaaer).

W a t t e n d e S c e n e.

Obersten

(allene).

Tredstidstyve Aar! — den lange Wei til Graven har jeg nu for det meste lagt tilbage. Hvorfor jeg har maattet vandre den? det veed jeg ikke; men at det tidt og mange Gange var mig en moisom Vandring: det veed jeg! Og nu ved Enden af Reisen det mørke Herberg — om hvilket ingen kan sige mig andet, end at man der finder en sød og rolig Søvn. Ak! og jeg kan ikke engang trøste mig med, at et eneste Menne-

He bliver staaende ved min Grav, og siger med
 Beemod: „Her er en retskaffen Mands Hviles-
 sted!“ — O, Amalia! hvorfor har Du forladt
 mig!? — Saalænge jeg havde Dig, var Livet
 mig en sød Bane, og da havde jeg ingen anden
 Tanke ved Døden, end min Frygt for at bedrø-
 ve Dig. — Forbi! forbi! —

M i e n d e S c e n e.

Hanna. Obersten.

Hanna

(kommer løbende):

God Morgen, Du gode gamle Oberst —
 Hr. Oberst vilde jeg sige, ellers faaer jeg Utal
 af Moder.

Obersten. God Morgen, Hannamoer!
 Kom hid til mig, og vær saa ret lystig og overs-
 given. Gør alle de Epilopper Du kan hitte
 paa, og kald mig ogsaa kun glatvæk Du gamle.

Oberst, det siger intet. Eller veed Du hvad:
 kald mig Fader.

Hanna. Fader? nei, Fader kan jeg ikke
 kalde Dem. Min Fader er malet af derinde,
 og han er saa ung og saa kion og saa mild —!

Obersten. Ung og kion er jeg sagtens
 ikke, men mild er jeg dog. Hvad mener Du?

Hanna. Hm — ja sommetider.

Obersten. Betænk ogsaa, at jeg var
 saameget syg. Syge Folk ere stelden ret milde.
 Men nu skal Du altid see mig glad og for-
 nøiet, lige til jeg reiser herfra.

Hanna. Reiser herfra? vil De da ta-
 ge bort fra os?

Obersten. Ja, om et Par Dage.

Hanna. Alvorligt?

Obersten. For ramme Alvor.

Hanna. Na nei! tag ikke bort fra os!
 Vi holder jo allesammen saameget af Dem.

Obersten. Du ogsaa?

Hanna. Ja, jeg ogsaa. I Forstnin-

gen var jeg rigtig nok bange for Dem, men nu slet ikke mere.

D b e r s t e n. Hvordan er det da gaaet til?

H a n n a. Jh, naar De er — saadart som nu — saa kan man ikke lade være at holde af Dem; men naar De bliver bister — ja, saa løber jeg min Bet!

D b e r s t e n. Utsaa i Dag løber Hannamoer ikke sin Bet?

H a n n a. Na, kald mig ikke Hannamoer; jeg kan slet ikke lide det Navn.

D b e r s t e n. Hvorfor ikke?

H a n n a. Navnet kan være godt nok, og ogsaa smukt nok; men jeg skal sige Dem: Moder havde engang en søl ærrig Pige, som vi ogsaa kaldte Hannamoer, og jeg havde en betilig lille Fugl, som hed Pipi; og saa lod den gamle Hannamoer min Pipi sutte ihjel, og fra den Tid af gider jeg slet ikke mere hedde Hannamoer. Havde de spurgt mig ad, førend jeg blev døbt, saa veed jeg nok, at jeg skulde have

valgt mig et andet Navn, og det et, som var meget finnere!

D b e r s t e n. Bist var det en Skam af dem, at de ikke spurgde Dig til Raads!

H a n n a. Jeg vilde have taget mig et af de pene Navne, som staaer i Søster Tettes Bøger, som for Exempel Rose, Julie, Arabella eller saadant et. Men Moder siger, at hun har kun høvt to Navne at give mig og min Søster, fordi min Bedstefader skal have heddet Hans Henrik.

D b e r s t e n. Hans Henrik? det hedder jeg med.

H a n n a. Engang græd jeg ret over det dumme Hannanavn; men saa sagde Moder: „Barn! Du bærer dette Navn til Erindring om en fortreffelig Mand;“ — og derpaa skal hun ogsaa i at græde. Nu veed jeg sagtens ikke, hvordan jeg skal bære mig ad med at erindre den Mand, thi jeg har aldrig hverken seet ham eller hørt tale om ham; men Moder

græd, og fra den Tid af lader jeg mig ikke mere mærke med nogenting.

Obersten. Jeg skal lære Dig at erindre ham. Du synes jo, at jeg er for gammel til at være Din Fader; saa bild Dig nu ind, at jeg er Din Bedstefader Hans Henrik.

Hanna. Ja, men saa maa De heller ikke reise bort fra mig.

Obersten. Du kan jo følge med mig.

Hanna. Og lade Moder blive her? Nei, jeg siger saamange Tak!

Obersten. Men engang maa Du jo dog forlade hende: naar Du givter Dig.

Hanna. Ja, naar jeg givter mig; den Dag den Sorg! — Har De kanskee ellers en Søn?

Obersten. Hvorfor det?

Hanna. Ih, naar han er kion, saa vil jeg givte mig med ham, saa kunde vi allesammen blive hos hinanden, jeg og Moder og Lette og De og Deres Søn!

D b e r s t e n. Nei, Hanna, jeg har ingen
Søn — jeg har slet ingen Børn, ikke et eneste!
hverken Søn — eller Datter!

H a n n a. Stakkels gamle Mand!

D b e r s t e n (sukkende): Ja! — deri har
Du Ret!

H a n n a. Det er da ogsaa ret et Ynk!
— Jeg vilde nu saa gierne have været gift med
Deres Søn, dersom De havde havt en.

D b e r s t e n (halvsmitende): Og hvorfor
det, Barn?

H a n n a. Ih jo, De er rigtig, og saa kunde
jeg have hjulpet stakkels Søster Lette.

D b e r s t e n. Hvad fattes hende?

H a n n a. Ja, jeg vil nok fortælle Dem
det — men saa maa De ikke robe mig!

D b e r s t e n. Bevar'es vel!

H a n n a (hvidskende): Hun holder af Før-
steren, og Førsteren holder af hende igien, gjør
han! — og Moder vilde ogsaa gierne have det;
hun siger tidt, at det vilde blive hendes Alder-

boms Glæde. Men han har ingenting, og vi har heller ingenting, og selvfølgelig bliver der heller ingenting af.

Dbersten. Saa? er det Sagen?

Hanna. D! naar jeg bare kunde maa det faaledes, at Moder engang sagde til mig: „Du er min Alderdoms Glæde!“ det vilde blive et Liv, det! Ja, kunde jeg det, saa vilde jeg ogsaa kalde alle mine Born Hanna, baade Piger og Drengene! det vilde jeg!

Dbersten. Hvem veed? maaskee kan Din Søster endnu faae sig en rigtig Mand.

Hanna. Na ja, hvorfor ikke det? der har allerede meldt sig et Par Stykker, men hun tager dem ikke, nei absolut ikke! Kun denne ene, siger hun, eller slet ingen, og saa græder hun — Ak, fiere gamle Dberst, sommetider, maa Du troe, er det ret ynkeligt at see paa!

Dbersten. Og hvad siger Din Moder saa?

Hanna. Ih, hun græder med.

Dbersten (sagte): Gud være lovet! ved mig vil tre Mennesker blive lykkelige! (høit): Men, Hanna, jeg troer ikke, hvad Du siger, at I ere saa fattige: I har jo bevertet mig saa ypperligt?

Hanna (leer ved sig selv): Ja, det var en anden Sag, det! —

Dbersten. Du leer? hvad betyder det?

Hanna (seer sig om): Tys! det tør jeg ikke sige.

Dbersten. Til mig nok; jeg skal ikke fladdre af Skolen.

Hanna. Ja — men kan man ogsaa forlade sig paa Dem?

Dbersten. Paa min Tre ja!

Hanna. Na, hvad veed jeg af Deres Tre? nei, siig heller: være 'n evig!

Dbersten (smilende): Naa, være 'n evig da!

Hanna. Naa, saa hør da: Ellers arbejder Moder kun om Dagen, men fra den Tid

af De har været her, saa har hun arbeidet om Natten med, og Søster Jette har hjulpet hende, og vi har ogsaa solgt adskilligt af vores Løi. Mærker De nu, hvordan det er gaaet til?

D b e r s t e n (meget rørt): Ja! jeg mærker det. Gud! hvermed har jeg fortient saameget Kierlighed!?

Hanna. Ja, det kan jeg heller ikke blive flog paa.

D b e r s t e n. Men jeg hørde jo sige, at Din Moder var syg?

Hanna. D, nei, nei! hun er ikke syg! hver Morgen og hver Aften beder jeg for hende.

D b e r s t e n. Hvorfor har hun da slet ikke seet til mig endnu?

Hanna. Ja, det veed jeg ikke. Men i Dag kommer hun.

D b e r s t e n. Til mig? desto bedre! Her, tiere Barn, jeg faaer et Indfald: Naar det nu stod i Din Magt, at giøre Din Søster saa

siig, at hun kunde give sig med Førsteren, vilde Du da nok gjøre det?

Hanna. Det var da ogsaa et Spørgsmaal!

Obersten. Nu, det staaer i Din Magt.

Hanna. Na, De vil kun gjøre Nat af mig!

Obersten. Nei, være'n evig ikke! Folg med mig, vær min Datter, saa giver jeg Din Moder saameget, at hun derfor kan kobe sin Alderdoms Glæde.

Hanna (sukket): Ak! det er tungt! —
— Hvor skulde vi da reise hen?

Obersten. Langt, langt bort herfra.

Hanna. O, Herre Gud! det er for skrækkelig tungt! — Saa fik jeg jo aldrig mere min stakkels, gode kære Moder at see?

Obersten. Lovist gjorde Du. Sommetider besøgte Du hende. Jeg lader spænde fire heilige Heste for en heilig Vogn til Dig,

Du springer ind i den, og raaber: „Riis til
Kubst! hurtig! Riis til Mama!“

Hanna. Ja, naar De lover mig
det —

Obersten. Det lover jeg Dig.

Hanna. Og jeg er rigtig Uarsag til
min Moders Glæde paa hendes gamle Dage?
Jeg?

Obersten. Du og ingen anden.

Hanna. Top! Du kære gamle Oberst!
saa vil jeg ogsaa være Din Datter!

Obersten. Top igien, Hanna! Men
hie, hie, jeg maa jo dog give Dig noget paa
Haanden, for at Riisbet kan staae fast. (Han
gaar ind i Sideværelset).

T i e n d e S c e n e.

Hanna
(allene).

O! hvor Moder vil glæde sig! og min
gode kære Tette! og Førsteren! Ja, det vil

Blive et Bryllup af første Skuffe! og der skal
 vi ogsaa have Spillemand! mange Spillemand!
 det maa den gamle Mand love mig, ellers reis-
 ser jeg ikke med ham. Ah! jeg vilde dog allers-
 helst slet ikke reise med ham — for naar jeg
 er borte herfra, saa vil jeg græde mine modige
 Zaarer, det veed jeg! — og de Andre herhiem-
 me vil vist ogsaa græde, thi de holder allesam-
 men saameget af mig! — Men naar jeg saa
 kommer her tilbage i den rare Bogn med fire
 Heste for, og siger: „Kudst! Kior til, Kudst!
 hiem til Mama!“ Heisa! saa gaar det i fuldt
 Galop over Stok og Steen, indtil vi lige med
 eet holder her udenfor vor Gadedør, og saa
 seer Moder ud af Vinduet, og saa raaber hun:
 „der er Hanna! der er Hanna!“ og saa stim-
 ler de allesammen til, og kysser og klapper mig,
 og jeg kysser og klapper dem igien, Moder og
 Zette og Førsteren og Moder og Zette og Mo-
 der! Ja, det vil blive en Glæde, som der al-
 drig har været Mage til! (Hun traller og
 danser omkring). Jeg troer jeg bliver toffet!

Fifte Scene.

Dbersten. Hanna.

Dbersten.

Seer Du, min kære lille Datter! her bringer jeg Dig Din ny Bedstefaders Portrait i en smuk Guldkæbe; det skal Du herefter bære om Din Hals.

Hanna. Ih see, det er jo Deres Uniform.

Dbersten. Jeg skalbe troe, det er ogsaa mit Ansigt.

Hanna. Nei, De er meget ældre.

Dbersten. Ja, det er rigtig nok en god Deel Aar siden det blev malet. Du maa tænke Dig mit Ansigt derved.

Hanna. Det er da grumme beiligt! Og saa de glimrende Stene, der sidder rundt omkring det, ligesom smaa Stierner — Moder har ogsaa engang havt saadanne Stene. Er det da nu rigtig ogsaa altsammen mit?

Dbersten. Ja, det er altsammen Dit.
 Rom, saa skal jeg binde det om Din Hals.
 (Han gjør det).

Hanna (brystende sig foran Speilet). Nu
 er jeg da vist ogsaa overmaade smuk?

Dbersten. Ja; naar Du bliver ved at
 være god, thi ellers hielper hverken Stads eller
 Emykker.

Hanna. Det forstaaer sig, saameget
 vilde jeg nok selv. Men maa jeg nu ogsaa
 vise Moder dette rare Billede?

Dbersten. Nei, endnu ikke.

Hanna. Ja, saa kan jeg heller ikke end-
 nu have det paa, thi Moder maa jeg vise alle-
 lings.

Dbersten (affides):

„Hellige Natur! o, lad os træde.

„med frimodig Siel i Dine Fied!“

(hoit): Gaae, mit gode Barn! viis Du hæn-
 de det kun; jeg har intet derimod.

Hanna (kysser ham paa Haanden): Tus
 flad Tak — (venlig): Kære Fader! — Var det
 rigtigt?

Obersten (omfavner hende rørt): Ja, det
 — det var rigtigt!

Hanna. En, to, tre! vips, er jeg her
 igjen! (Hun kysser ham paa Haanden, og lø-
 ber ud).

Andte Scene.

Obersten

(allene).

Fader kaldte hun mig — og en mild Gysen
 giennembævede alle mine Nerver ved dette Ord.
 Jeg tænkte næsten, at det allerede for længe si-
 den havde været forbi hos mig, thi besværre
 bærer Mennesket tidligere bort fra sine kjæreste
 Selsker end fra Livet. Men Gud være lovet!
 saa vibt er det dog endnu ikke kommet med mig.
 Det gaaer mig næsten som en fortørret Insect,

som en lille Draabe Vand igien kalder tilbage
til Livet.

Trettende Scene.

Førsteren. Vagtmesteren. Obersten.

Vagtmesteren.

Her bringer jeg Hr. Førsteren.

Obersten. Velkommen, mit Livs Frel-
ser! Hvorfor ser jeg Dem dog saa stelden?

Førsteren. Jeg havde Forretninger,
forlod Dem halv frisk, og glæder mig inderlig
over, i Dag at finde Dem det fuldkommen.

Obersten. Fuldkommen frisk? ja,
eftersom man tager det. Jeg trækkes endnu be-
stændig med en fatal Sygdom, som tager til
Dag for Dag. De ser paa mig, som om De
ikke troede mig? da er det dog sandt jeg siger.
Alderdommen, min Herre, Alderdommen, det
er en ulægelig Sygdom. Der er kun een Doc-
tor, som kan hjælpe for den: Døden.

Førsteren. Men der gives ogsaa et Par
vennehulde Soffre: Vre og Dyd; naar de
pleie Alderdommen, saa er den alligevel at mis-
unde.

Oberken. Med Vren i Alderdommen
er det ikke stort bevendt, da den som oftest kun
vindes ved Narene; og Dyd i vor Alderdoms
Dage, ja, min Gud, den har endnu mindre
paa sig: thi at være dydig, naar Dydens Fien-
der, Lidenskaberne, tie, det er ingen stor For-
tjeneste. Men vi komme nok ellers for dybt ind
i dette Kapitel. En Jæger og en Soldat maae
ikke give sig af med at philosophere. Jeg har
gjort Dem den Uleilighed, at komme til mig, for
en særdeles Karsags Skyld. Jeg kunde vel have
bedet Stedets Præst, men ham kender jeg ikke
— De er min Belgierer, min Ven, til Dem
har jeg Tillid. Kort og godt, jeg vil gjøre mit
Testamente, og De skal skrive det for mig. Jeg
er endnu for svag dertil, eller, oprigtigt talt:
jeg er just ingen Virtuøs i noget Slags Skri-
veri.

Førsteren. De har ganske over mig at befale.

Obersten. Jeg har en lille Plan for, og det synes mig af alleting, at Hændelsen er enig med mig. Kiere Hr. Førster, bliv ikke vred, at jeg spørger, men det skeer ikke af Nysgjerrighed: er det sandt, at De elsker Datteren her af Huset?

Førsteren. Ja, det er sandt.

Obersten. Og at Fattigdom — tilgiv mig dette Ord, det beskaemmer jo ikke; — at Fattigdom paa begge Sider forbyder Dem at tænke paa Givterinaal?

Førsteren (sukkende): Dgsaa det er sandt!

Obersten. Desto bedre!

Førsteren. Hvorledes, Hr. Oberst?

Obersten. Jeg har saa mine Aarsager. Dog kun eet Spørgsmaal endnu: De er jo af en gammel adelig Familie?

Førsteren. Ja, Hændelsen kienkede mig dette Fortrin.

Dbersten. Hvoraf kommer det da, at De beklæder en borgerlig Tjeneste?

Førsteren. Jeg er den yngste Søn af et ikke riigt Huus.

Dbersten. Hvorfor blev De da ikke heller Mattheser-Ridder? eller noget slikt?

Førsteren. Jeg tænkte, det var bedre, at ernære mig ærlig ved min Fliid, end at lade mig føde af Andre.

Dbersten. Reiskaffent tænkt. Veien til Overforstmester-Betieningen er jo heller ikke spærret for Dem. Men nu vil De endogsaa ægte en Pige af Borgerstanden?

Førsteren. Hun er den ædleste blandt sit Køn!

Dbersten. Vil De ogsaa aldrig angrebet?

Førsteren. Gud lade mig aldrig blive saa affindig!

Dbersten. Velan, saa hor da min Beslutning. Jeg har ingen Børn —

Bagmesteren (vil bryde ud).

Obersten. Hold Du Din Mund! (til Forsteren): Dem har jeg at takke for mit Liv; de gode Folk her i Huset skylder jeg den kierligste Pleje, derfor skal I være mine Arvinger. Et Par Campagner vil jeg gjøre med endnu, men for at der ikke skal komme en Kanonkugle, og lille Ter ved hele Arven, saa vil jeg i Dag forfatte mit Testamente, underskrive det, sætte mit Segl under det, deponere det i Retten, kort sagt: gjøre Alt, hvad det juridiske Krimskrams fører med sig. Kommer jeg heeltkindet tilbage, nu, saa bliver jeg hos Ter, og venter taalmodig paa den sidste Fiende, som endnu intet Menneſke har overvundet. Hvad mener De om det?

Forsteren. Jeg vilde med den varmeste Erkiendtlighed kaste mig for Deres Fødder, dersom De virkelig ingen Børn havde.

Obersten. Hvad? hvad for noget? hvem har sagt Dem —?

Bagtmeisteren. Det har jeg, Hr. Oberst.

Obersten. O, Du er en gammel —!

Wagtmesteren. — En gammel Bogtmester ved Dragoner-Regimentet von Fels; i 40 Aar har jeg været hos min brave Oberst; jeg har seet Frøken Malle blive holdt over Daaben; jeg har selv i Mulm og Mørke redet efter en berømt Doctor, dengang hun saae i Kopper; jeg har seet hende voxte op og blive stor og smuk og god: derfor maa jeg tale, om jeg endogsaa i Morgen den Dag skulde løbe Stigvænt for det!

Obersten. Naar, saa taal da i Dievels Skind og Been! — Hr. Førster, min Datter har selv revet sig løs fra mit Hjerte. Jeg veed intet om hende, og vil heller intet vide! allsaa bliver det ved Afstalen.]

Førsteren. Ingen Afstale, Hr. Oberst! efter mine Grundsætninger maa jeg stræbe mig Deres Godhed.

Wagtmesteren. Præsenteer Bevæhr for den Hædersmand!

Obersten. Men for Fanden! saa kan De jo heller ikke saae Deres Pige?

Førsteren. Naar jeg ikke kan blive lykkelig, undtagen paa Deres Datters Bekostning, saa opgiver jeg mit Haab.

Bagtmeisteren. I, Gevær! rører Trommen for den Hædersmand!

Obersten. Hold Kævt, siger jeg! — Det De der siger kan være meget smukt, men De vil dog vel ikke foreskrive mig, hvad jeg skal gjøre med min egen Formue?

Førsteren. Himlen bevare mig derfra! Jeg kan blot sige det: at jeg tager ikke imod en Skilling deraf!

Bagtmeisteren. Slaa hele Hvirvelen, Trommeslager!

Obersten. Meget vel, min trodsige Herre, De skal heller ingenting faae, ikke en Hvild! Men Deres Kæreste, hun vil nok være klogere end De.

Førsteren. Jeg kender min Kæreste: hun tænker og føler ligesom jeg.

Obersten. Død og al Landfens Ulykke! saa holder jeg mig til Moderen. Et fær

nustigt Menneſte er der, dog, vel ſagtens i Huſet?

Wagtmesteren (ſagte): Ja, den Sætan! hun gjør ſig ikke Samvittighed af nogen Verdens Ting!

F i o r t e n d e S c e n e.

De Forrige. Madame Dahl. Henriette. Hanna.

Henriette.

Tillader De, at min Moder forſtyrret Dem?

Oberſten. Kom kun allesammen ind! De kommer netop ſom De vare kaldede.

Mad. Dahl (meget frygtsom): Tilgiv, Hr. Oberſt, at jeg ikke for personlig —

Oberſten. Madame! tillad en gammel Mand, at trykke Dem op til ſit taknemmelige Hierte! (han omfavner hende).

Mad. Dahl. O Gud! (hun bliver næſken afsmægtig).

Obersten. For Guds Skyld! hvad er det?

Vagtmesteren (halvsagte): Samvittigheden!

Mad. Dahl. Intet, net intet — en Levning af Svaghed — lad det ikke forurelige Dem — Saa snart jeg blot har fattet mig et Dieblisk — (sagte): O, jeg har hvilet ved min Faders Bryst!

Obersten (sagte): Det er besynderligt, hvor den Stemme rører mig — og hendes Dine, hvor de trænge mig lige ind i Sjelen! —

Mad. Dahl. Nu er det forbi — og nu kan jeg ret af Hjertet glæde mig over Deres Helbredelse.

Obersten. Min Helbredelse er Deres Værk.

Mad. Dahl (sagte): Gud! Du hører

hette Bidneskjæb! har jeg nu forsonet Dig?

D b e r s t e n. Jeg veed Ate, hvad De har gjort for en fremmed gammel Mand, og bliver evig i Deres Gæld.

M a d. D a h l. D, jeg er allerede saa riigt belønnet!

D b e r s t e n. Belønnet? Ja, af Deres Selvbevidsthed. Men for min egen Skyld maa De dog tillade mig, endnu at soie noget til. De er rigtig nok endnu ung, men Deres Helbred forekommer mig ikke at være den bedste. Dersom Gud skulde kalde Dem, saa bleve disse to velsignede Børn jo venne, og frendelose tilbage i Verden. Derfor er det mit Ønske, at De skulde indrømme mig Faderrettigheder. —

M a d. D a h l. (i heftig Sindsbevægelse): Faderrettigheder — ja —

D b e r s t e n. Jeg indsætter de to Pigebørn til mine Arvinger. Den ældste giver jeg til min Ven der. Og den yngste — ja, med hende er

jeg allerede enig! — hende tager jeg med mig: ikke sandt, Hanna?

Hanna. Al jo!

Dbersten. Det klinger jo saa bedrøveligt? hvad fattes Dig? — (Hanna brister i Graad). Du græder? (han trækker hende venlig hen til sig). Siig mig: hvorfor græder Du?

Hanna. Moder har allerede taget mit rare Billede fra mig.

Dbersten. Saa?

Hanna. Hun har rigtig nok givet mig et andet i dets Sted, men de pene glimrende Steene, de ere borte!

Dbersten. Et andet? lad mig see det. (Han fæster Dinene paa det). Store Gud! min Kone!

Mad. Dahl (knæler noget fra ham, og siger med nedbøiet Hoved og sagte Røst): Min Moder — min Talsmandinde —

Obersten (affides i heftig Sindsbevægelse): Luft! Luft! de gamle Bunder bryde op!

Bagtmesteren. Froken Make! — (han løfter begge Hænder hønlige i Beiret): Hr. Oberst! dette er Herrens Finger.

Henriette (nærmer sig til Obersten med barnlig Omhed): Vil De forskyde os?

Mad. Dahl. Fader! — min Fader!

Hanna. Herre Gud! hvad er dog det? er det min Skyld? har jeg gjort noget galt? Gode gamle Oberst, Du sagde jo, at Du vilde være min Fader? Moder ligger paa sine Knæe — Moder græder. — o Gud! o Gud! hvad er dog det?!

Henriette. Søster, det er vor Bedstefader — han er vred paa stakkels Moder! — Lad os omfavne hans Knæe, og formilde hans Hjerte!

Hanna. Vor Bedstefader? saa kiender.

han jo dette Billede? (hun holder det for hans Dine).

Obersten. Ja, jeg kender det! Amalia! min Datter! (han styrter henimod hende).

Wagtmesteren (løfter hende rask op i hans Arme): Naa, saa Gud velsigne de forbandede Husarer, der huggede min Oberst sonder og sammen!

Hanna (hepper omkring); Nu er det godt, nu er alting godt!

Fader og Datter (hvile maalløse i hinandens Arme).

Wagtmesteren (rytter Forsterens Haand og tørrer sine Dine).

Henriette (træder hen ved Esaveret og synger):

Vore Elftes Favntag er det Eden,
som paa Jorden ftienkdes os af Gudt
og at det er Himmelen herheden,
lærer os, Natur, Dit hoie Bud!

(Under Sangen falder Dækket).

Pygmalion.

Melodrama

of

Jean Jacques Rousseau.

Personerne:

Pygmalion.

Galathea.

(Skuepladsen forekiffer et Billedhuggers
Værksted. Man sees rundt omkring Marmors-
blokke, Grupper og ufuldendte Statuer. I
Baggrunden staaer en quindelig Figur, som er
tilhyllet med et Teppe af let og glimrende Toi,
prydet med Sølv- eller Guldsfyndser og Quirs-
lander).

(Naar Dækket gaar op, sidder Pygmalion og grunder med Haanden under Kinden; hans Stilling rober Uro og Sorgmodighed. Pludselig reiser han sig, gaar hen til et Bord, griber en Meisel, gjør nogle Hug paa adskillige af de begyndte Figurer, træder derpaa et Par Skridt tilbage, og betragter sit Arbeide misfornøiet og mødøs.)

Pygmalion.

Der er ingen Siel, intet Liv! det er kun Steen! Jeg vil aldrig kunne skabe noget af alt dette! O, mit Genie, hvor er Du? Mit Talent, hvad er der blevet af Dig? U

min Ild er slukt, min Indbildningskraft er
iisknet! Marmoret gaar koldt ud fra mine
Hænder! —

Pygmalion, dan ikke mere Guder: Du er
kun en almindelig Haandværker. — Ugle Red-
skaber, som ikke mere skabe min Hæder, bort!
Banærer ei mere mine Hænder!

(Han kaster Mejselen og Hammeren haan-
ligen fra sig, og gaar derpaa i nogen Tid
frem og tilbage med Armene overkors).

Hvad er jeg bleven til? hvilken besynder-
lig Omvæltning er der foregaaet i min
Siel? — —

Tyrus, vældige og herlige Stad! Kunstens
Mindesmærker, som smykke Dig, drage mig
ikke mere til sig; jeg har tabt den Fryd jeg fandt
i at beundre dem: Kunstnernes og Philosopher-
nes Dmsang bliver mig affmagelig; Malernes
og Digternes Samqvem har ingent Tillokkesse
for mig; Rois og Hæder hæve ei mere min
Siel; Lovtaler af de Mænd, som Efterverdenen
vil forhøje, røre mig ei mere; selv Benflab
har tabt sin Trykkræft for mig!

Og I, unge Møer, Naturens Mesterværker, som min Kunst vovede at efterligne, og til hvis Fied Bløden sga uophørlig lænkede mig, I, mine hulde Monstere, som paa eensang tændte Kierlighed og Geniets Flamme i mit Hierte: efterat jeg har overgaaet Eder, ere I mig Alle ligegyldige!

(Han sætter sig og seer sig rundt om).

En ubegribelig Tryllemagt holder mig uaf-labelig her i mit Atelier — jeg kan intet arbejde her, og dog kan jeg ikke vige herfra. Jeg gaaer vildsom fra Gruppe til Gruppe, fra Figur til Figur; Meiselen hviler svag, uvis i min Haand, og erkender ikke mere sin Styrrer; disse plumpe Arbeider, som ere blevne staaende ved det første frygtfulde Udkaft, ligne ikke mere den Haand, som fordem vilde have besielet dem — —

(Han reiser sig med Hefstighed).

Nei, det er forbi, det er forbi! jeg har tabt mit Genie! — Endnu saa ung! og dog har jeg overlevet mit Talent!

Men hvad er det for en indvortes Ild, som fortærer mig? hvad er det jeg har inden i mig, som synes at antænde mig? Hvad! naar Besniet er slukt, naar Aanden er afmægtig, føler man da endnu disse Udbrud af de stormende Lidensflaab, denne uovervindelige Uro, denne lønlige Sindsbevægelse, som martrer mig, og hvortil jeg ikke kan forklare mig Aarsagen?

Jeg har frygtet, at det var Beundringen for mit eget Værk, som voldte den Tankeløshed, hvormed jeg arbejdede; jeg har skjult det under dette Slør — mine vanbellige Hænder have været at bedække dette Mindesmærke om deres Hæder. Fra den Tid af, da jeg ikke mere ser det, er jeg mere sørgmodig, men ikke mere opmærksom.

Hvor det vil blive mig fiert — hvor det vil blive mig dyrebart, dette udødelige Værk! Naar min slukte Aand intet mere frembringer, der er stort, der er skiont, der er mig værdigt, da vil jeg fremvise min Galathea, da vil jeg sige: „seer, dette er mit Værk!“ — O min Gala-

Shea! naar jeg endogsaa har tabt Alt, skal jeg
dog have Dig tilbage, og i Dig min Trost!

(Han nærmer sig til Gardinet, træder
igien tilbage, gaar atter henimod det, vender
om, og bliver stundum staaende stille, medens
han sukende sætter Vinene derpaa).

Men hvorfor skuler jeg hende? Hvad vin-
der jeg derved? Da jeg dog er tvungen til at
være erkjendelsesløs, hvi berøver jeg mig da selv den
Glede, at beskue det skønneste af mine Bærker?
— Maaſkee har det endnu en eller anden Feil,
som jeg ikke har bemærket; maaſkee kan jeg
endnu ſøge en eller anden Prydelse til hendes
Pynt; en ſaa indtagende Gienſtand maa intet
Unde mangle, ſom Indbildningskraften kan
tænke ſig — maaſkee kan denne Gienſtand op-
live min døende Aand. Jeg maa igjen ſee hen-
de, jeg maa atter beſkue hende! Hvad ſiger
jeg? O, jeg har jo endnu aldrig beſkuet hen-
de; jeg har hidtil kun beundret hende!

(Han vil løfte Gløret op, men ſlipper det
igien, ſom om han forfærdedes).

Jeg veed ikke, hvad det er for en Fort-
 nemmelse jeg føler ved at berøre dette Støer; et
 lønlig Skræk overfalder mig! jeg troer at røre
 ved en Guddoms Allerhelligste! Pygmalion,
 det er en Steen; det er Dit eget Værk — dog
 ligemeget! I vore Templer dyrker man Guder
 som ikke ere af anden Materie, og ikke blev
 dannede ved anden Haand.

(Han hæver Støret skielvende, og knæler.
 Man ser Galatheas Figur staaende paa et
 me et lav Piedestal, som igjen hviler paa et
 Marmor-Fodstykke, der dannes ved nogle halv-
 sirkelformige Trappetrin).

O, Galathea! modtag min Hyldest! Ja,
 jeg har taget feil: jeg vilde danne Dig til
 Nomphe, og jeg har gjort Dig til Gudinde.
 Venus selv er ei saa stion som Du!

Forsængelighed, menneskelige Svaghed;
 jeg kan ikke trættes ved at beundre mit Værk;
 jeg beruses af Egentierlighed; jeg tilbeder mig
 selv i det jeg har dannet — Nei, aldrig fremt!

bragde Naturen noget saa Skiont; jeg har over-
gaaet Gudernes Bærk! —

Hvad! saamange Skionheder have sit Op-
hav fra mine Hænder? Saa have mine Hænder
da rørt ved dem? — saa har min Mund da
kunnet — Jeg seer en Feil. Dette Bevand
bedækker det Nøgne formeget; jeg maa udruns-
de det mere; de Tillokkelser, det sfiuter, maae
antydtes fiendeligere.

(Han tager Hammer og Meisel; derpaa
gaaer han langsom hen mod Gardinet, sliger
dybsindig op ad Tæppet til Figuren, som han
synes ikke at tørde berøre. Omfider, i det
Dieblik han allerede har løftet Meiselen, stand-
ser han pludselig).

Hvilken Bæven! hvilken Nægtelse! —
Meiselen vokter i min Haand — jeg kan ikke
— jeg tør ikke — jeg vil fordærve det Hele.

(Han fatter Mod, sætter Meiselen an,
men gjør kun et eneste Hug, og lader den for-
færdet falde, i det han udstøder et høit Skrig).

Guder! jeg føler det svulmende Rind stø-
be Meiselen tilbage! —

(Han stiger fluelende og forvirret ned).

— Tomme Rædsel! affindige Forblindelse!
 — Nei — jeg skal ikke berøre hende;
 Guderne forførde mig! Uden Tvivl er hun
 allerede optagen i deres Rang.

(Han betragter hende atter).

Hvad vil Du forandre? betragt hende;
 hvilke nye Undigheder vil Du give hende? —
 D! det er er hendes Fuldkommenhed, som ud-
 gjør hendes Mangler — Guddemmelige Gala-
 thea! var Du mindre fuldkommen, da fattedes
 Du intet. —

(Med Dmhed):

Men Du fattes en Siel: den kan Din
 Skæbning ei undvære.

(Endnu mere rørt):

Hvad den Siel, der var skabt til at oplive
 et saadant Fjeme, maatte være skion!

(Han bliver længe staaende; derpaa vens-
 ker han tilbage, sætter sig, og siger med lang-
 som og forandret Røst):

Hvad er det for en Attraa jeg voer at noe-

ee? Hvilke affindige Dyster! Hvad er det jeg
føler? — O Himmel! Blændværkets Elser
synker, og jeg tør ikke stue ind i mit Hjerte:
jeg maatte harmes for meget derved!

(Bangt Dphold; han er heftig overvældet).

— Saa det er da den ædle Lidenskab, som
forvilder mig! Denne livløse Gienstand er da
Skyld i, at jeg ei kan vige herfra! — en Marmorblok!
en Steen! en raa og haard Massa,
forarbejdet med dette Jern! — — Affindige,
gaar i Dig selv; suk over Dig selv — see Din
Bildfarelse, see Din Daarskab — —

— Men, nei! —

(Stormende heftig):

Nei, jeg har ikke tabt Sandsten! nei, jeg
raser ikke! nei, jeg bebrejder mig intet! Det
er ikke i dette døde Marmor, jeg er forelsket:
det er i et levende Væsen, som ligner det; det
er i den Skabning, det fremstiller for mine Dine.
Paa hvad Sted dette tilbedelsesværdige Væsen
end er, hvad Legeme, der end eier denne Skab-
ning, og hvad Haand, der end har dannet den,
•, saa helliges alle mit Hjertes Dyster den! Ja,

min eneste Uffindighed er at erkiende Skionhed!
 min eneste Forbrydelse er at have Følelse for
 den! Deri er intet, hvorved jeg behøver at
 blues.

(Mindre fryg, men stedse med Lidenskab):

Hvilke gloende Pile synes at fare ud af dette
 Marmor, for at antænde mine Sandser, og
 vende tilbage med min Siel til deres Dphav!
 Ak! hun bliver ubevægelig og kold, medens
 mit Hierte, som er sat i Flamme ved hendes
 Undigheder, gierne vilde forlade mit Legeme,
 for at kunne opvarme hendes. I mit Klaserie
 troer jeg, at kunne svinge mig ud af mig selv;
 jeg troer at kunne give hende mit Liv, og
 besiele hende med min Siel. D! lad Pygmalis-
 en døe, for at leve i Galathea! — — Hvad
 siger jeg? o, Himmel! Dersom jeg var hende,
 kunde jeg jo ikke see hende, var jeg jo ikke den,
 der elsker hende! Nei, giv min Galathea Liv,
 men lad mig ikke være hende. D! lad mig kun
 stedse være en Anden, for stedse at ville være
 hende, for at see hende, for at elske hende, for
 at elkes af hende — —

Henrykkelse, Qvaler, Duffer, Begiærlig-
heder, Naseri, Afsmagt, forførdelige Kierlig-
hed, sørgelige Kierlighed! — o! hele Helvede er
i mit oprørte Hierte. — Mægtige Guder, vel-
gjørende Guder, Folkets Guder, som kiende
Menneskenes Lidenskaber, o! I have giort saa-
mange Underværker for ringere Aarsager! skuer
denne Gienstand, skuer mit Hierte, værret rets-
færdige og fortienet Ederes Altene!

(Med en mere pathetisk Enthousiasme):

O Du, høie Væsen, som skuler Dig for
Sandserne, og lader Dig føles af Hierterne;
Du, Alverdens Siel, at Tilværelses Dphav;
Du, som ved Kierlighed giver Elementerne Har-
monie, Materien Liv, Legemerne Følelse, og
alle Væsener Form; hellige Ild, himmelske Ve-
nus, ved hvem Alt bevares og uastadelig gien-
fødes, o! hvor er Din Ligevægt? hvor er Din
udstrækkende Kraft? hvor er Naturens Lov i
den Følelse jeg fornemmer? hvor er Din liv-
bringende Varme i mine frugtesløse Duffers
Tomhed? Al Din Ild er sammenpræffet i mit
Hierte, og Dødens Kulde hviler over dette

Marmor; den Fylde af Liv, det fattes, er min Død. Ak! jeg venter intet Underværk; det har Tilværelse, det maa ophøre; Ordenen er forstyrret, Naturen er krænket; giv dens Love deres Herredomme tilbage, opret igien dens vælgørende Lov, og udgyd Din guddommelige Indsyldelse i lige Forhold. Ja, to Væsener fattes i Tingenes Fylde; deel denne flugende Varme, som forlærer det ene, uden at befiele det andet, deel den imellem dem! Det er Dig, som ved min Haand dannede disse Indigheder og disse Træk, som blot vente paa Følelse og Liv; giv hende Halvdelen af mit, giv hende det Alt, om det maa saa være; det skal være mig nok at leve i hende! O, Du som værdiges at smile til de Dødeliges Hyldest; hvad ei føler, hædrer Dig ikke; udbred Din Hæder med Dine Værker! Skionhedens Gudinde, Raan Naturen for den Fornærmelse, at et saa fuldkomment Monster skal være Billedet af hvad vi er til!

(Han fatter sig gradviis, yttrende Tillid og Glæde).

Jeg faaer igien mine Sandser. Hvilken
 uventet Nalighed! hvilket uforhaabet Med opti-
 ver mig paa ny! En dødelig Feber antændte mit
 Blod: Tillidens og Haabets Balsom giennem-
 strømmet nu mine Aarer; jeg troer at jeg føler
 mig gienfødes!

Saaledes tienet Godeffen af vor Afhængig-
 hed os stundum til Trøst. Hver ulykkelige de
 Dødelige endog ere; naar de have paakaldet Gud-
 derne, ere de mere rolige —

Men denne urimelige Tillid fluffer dem,
 som giore affindige Duffer — Al! i den Til-
 stand, hvori jeg er, paakalder man Alt, og In-
 tet hører os; Haabet, som bedrager os, er end-
 nu affindigere end vor Attraa.

Skamfuld over saamange Forvildelser, tør
 jeg ikke engang mere betragte deres Aarsag. Naar
 jeg vil fæste Vinene paa denne uheldige Gien-
 stand, føler jeg en ny Urolighed; en heftig
 Hjertebanken quæler mig, en lønlig Rødsel hel-
 der mig tilbage — —

(Med bitter Spøt):

— Kom! betragt, Ulykkelige! bliv uforfærdet; vov at see paa en Støtte!

(Han seer hende oplives, og vender sig forskærbet og kummerfuld bort).

Hvad saae jeg? Gudet! hvad troede jeg at see? Kiodets Farve, en Glands i hendes Dine, endog saa Bevægelse — Det var ikke nok, at jeg haabde Undervækket; for at gjøre mig fuldkommen elendig, har jeg da nu seet det! — —

(Aldeles overvældet):

Ulykkelige! saa er det da afgjort — Dit Raseri har naaet sit høieste Maal — Din Fornuft forlader Dig ligesom Dit Genie. — O, Pygmalion! beklag ikke Savnet deraf! dens Tab vil bedække Din Skændsel. —

(Hefstig Forbitrelse).

Den, som elsker en Steen, er jo meget lykkelig ved at blive en Drømmer!

(Han vender sig om, og seer Statuen bevæge sig og selv gaae ned ad Trinnene, hvorad han for steg op til Nidestallen. Han styrter

paa Kne med Dine og Hænder hævede mod
Himlen).

Udødelige Guder! Venus, Galathea! o,
Kogleri af en affindig Kiertighed!

Galathea

(rører ved sig selv og siger):

Mig.

Pygmalion

(henrykt):

Mig!

Galathea

(berører sig atter selv):

Det er mig.

Pygmalion.

Henrivende Blødværk, som trænger hen
til mit Dre, o, forlad aldrig mine Sandser!

Galathea

(gier nogle Trin, og rører ved en Marmorblok).

Det er ikke mere mig.

Pygmalion

(følger alle hendes Bevægelser, betagen af en
Sindsheftighed, af Henrykkelser, som han har
Noie med at dæmpe; han lytter paa hendes

Drb, og giver Agt paa hende med en begiærlig Dpmærksomhed, som neppe tillader ham at drage Veiret).

Galathea.

(træder henimod ham og betragter ham; han reiser sig pludselig, breder Armene ud imod hende, og betragter hende med Henrykkelse. Hun lægger sin ene Haand paa ham; han bærer, tager Haanden, fører den til sit Hjerte, og bedækker den derpaa med brændende Kys).

Galathea

(med et Suf):

Ah! atter mig!

Pygma tion.

Ja, kære og indtagende Pige! Ja, værbige Messerværk af mine Hænder, af mit Hjerte og af Guderne: det er Dig, det er Dig allene: jeg har givet Dig mit hele Væsen; jeg vil ikke mere leve uden ved Dig!

Jean Jacques Rousseau

i hans sibste Dieblitte.

Stuespil

i een Act.

af

Bouilly.

Personerne:

J. J. Rousseau.

Hr. Girardin, Gier af Ermenonville.

Therese Levasseur, Rousseaus Kone;

Jaqueline, hans gamle Huusholderste.

Etienne, Snekker;

Charles, hans Søn, Snekkersvend.

Louise, en ung Pige, forlovet med Charles.

Duval, Boghandler.

Handlingen foregaaer i Ermenonville.

Forevindring:

For at bringe Rousseau paa Stuepladsen, for at fremstille ham saaledes som han var, har jeg maattet lade ham tale ganske hans eget Sprog, og bruge hans egne Ord. Af disse vil man finde mange i dette lille Stykke, hvis Prydelse og Grundvoibde ere. Jeg holdt det unødvendigt, at lade dem aftrykke med særskilte Skrifter: Læseren vil vist lettelig kunne gjenkende dem.

Bouilly.

kunne have kostet ham Livet. Jeg glemmer aldrig hiin skrækkelige Nat! — Jeg sov; paa eensgang vækkes jeg ved en forfærdelig Larm; min Mandes Skrig skrællede mig op af Sengen; jeg styrter ind i hans Kammer, og finder ham som forvildet og aldeles kraftløs! Han foer frem og tilbage, og stræbde at undvige de Stene, som en Flok Sværmere, ophidsede af Biin, og Præstersernes Had, kastede ind af Vinduerne til ham! De Barbarer! de vilde stene ham!

Jaqueline. O Gud! min stakkets Herre! — Men sig mig: hvad gjorde De da?

Therese. Det var i Begyndelsen af Vinteren; Jean Jacques var som døende, og kunde neppe holde sig i Beiret; uagtet hans Tilstand, hans Bonner, hans Uskyldighed, maatte vi forlade Landsbyen Moutiers, og tyede til Den Saint-Pierre, som ligger midt i Brienne-Soen. Der, omringede af Vand paa alle Kanter, saa at sig afskilte fra den hele øvrige Verden, troede vi omstøder at undgaae vore Forfølgere; men deres Vind opdagede snart vor Censomhed, og forviisde os aller! Habet, foragtet af Alle,

spottet hvor han kom, besluttede Jean Jaques at gaae over til Engeland; men han kunde aldrig vænne sig til det Land; og da han under sit Ophold der erfoer, at han nu kunde vende tilbage til Frankrige, uden Fare for at misse sin Frihed, kom han atter til Paris, hvor han, for at fortjene Livets Ophold, i lang Tiid maatte nødes til at skrive Noder. Men al hans Vegemssvagheder toge til, og forhøede ham endogsaa at forrette dette usle, aandsfortærende Arbeide. Han var nu paa Nippet at synke ned i den yderste Trang; men lykkeligtviis havde han endnu nogle Venner tilbage, og blandt disse var Hr. Girardin; denne ædle, høimodige Mand tilbød os dette behagelige Friested; uagtet sin Stolthed kunde Jean Jaques ikke modstaae hans Venner; han tog imod Tilbudet, og vi bosatte os her i Ermenonville. —
 See, nu veed Du Alt, min gode Jaqueline; det var omtrent paa den Tiid, min Mand lod

Dig hente fra Geneve, for at hjælpe mig at pleie ham paa hans gamle Dage.

Saqueline. Og jeg, uagtet mine 80 Aar, jeg led ham heller ikke vente længe paa mig. — Den gode Herre! — hvad han har maattet udstaae! — Ah! hans gamle Veninde Saqueline vilde med Hjertens Glæde have deelt og lindret hans Bekymringer! — Hvad De er lykkelig, Madame: De har aldrig forladt ham.

Therese. Derfor har hans Fiender ogsaa plaget mig nok. De Brusomme! ba de saae, at jeg var hans eneste Støtte, hans eneste Trost, søgde de at skille mig fra ham: men aldrig har det kunnet lykkes dem! Jo uslykkeligere min Jean Jacques blev, jo fastere folde jeg mig knyttet til ham!

Saqueline. Kiære Madame! De har ogsaa høstet Løn derfor: De er hans Kone!

Therese. O, dette Navn er mig uudsigelig kiært! Jeg har saa inderlig ønsket mig det. Som en svoren Fiende af Alt hvad der

net være saa ubarmhertig at tage dem fra Moderen? O, Jean Jacques! her kender jeg Dig ikke igien..

Roussseau. Fra Moderen, siger Du? — ah! hun lever ikke mere. I Morges paa min Spadsretour var jeg henne at gjøre mit daglige Besøg til denne nydelige Rede fuld af Unger, som jeg har fundet i Nærheden af Poppeleøen. Jeg havde valgt det allergunstigste Øieblik: Moderen mædede dem just. Jeg stod skjult bag en Busk, jeg betragtede og jeg beundrede — o! hvor Naturen er skøn, selv i dens ubetydeligste Idrætter! Efterat min vakkre Biøgemoder havde mædet sine Smaa, lod hun dem slumre ind under sine Vinger, og forlod dem derpaa ganske, ganske sagte, i det Haab snart at bringe dem ny Næring; men hvad skeer? en forbisiret Høg, som ventelig sad paa Udflugt, styrter pludselig ned paa hende, og sender hende midt for mine Øine. — I vil lee mig ud, men — ja — jeg var sandelig

grædt over min Siøgemoder. Hendes Ustkoms
 Skiebne rørde mig; jeg vilde ikke lade den om-
 komme; og nu har jeg bragt Jer denne Rede
 smaa Moderløse, for at I, mine to kære Ven-
 inder, skulle hielpe mig at oplække dem og er-
 statte dem deres Moder.

Saqueline. Lad mig kun faae dem.
 Jeg veed hvad de skal have; jeg har klækket saa
 mange op, dengang jeg var lille. (Hun bringer
 Reden ind i Rousseaus Kammer).

Therese. Min Ven, siden Du holder
 Raameget af disse Fugle, saa vilde vi sætte dem
 i et Buur derinde i Kammeret.

Rousseau. Nei, nei, det bliver der in-
 tet af!

Therese. Hvad vil Du da giøre med
 dem?

Rousseau. Giv dem deres Frihed, saa
 snart de have Kraft nok til at nyde den. —
 Har Hr. Girardin endnu ikke været her?

Therese. Han har ladet sige, at han ikke kunde komme og spise Frokost med Dig.

Rousseau. Saa beder jeg Dig: lad mig faae noget — thi jeg har en Appetit —!

Therese (trykkende hans Hænder imellem sine): Saameget desbedre, min Ven! saameget desbedre!

(Hun flytter det lille Bord frem; Rousseau sætter sig ved det, og hun paa hans høire Side. Jaqueline bringer Caffe, og Brød paa en Tallerken).

Rousseau (Rienker). Vær saa god, kære Kone — der er til Dig, Veninde Jaqueline. (Han rækker en Kop til Jaqueline, som sætter sig paa hans venstre Side, men noget fra Bordet). Hvor jeg holder meget af, at see os faaledes samlede! I veed nok, naar jeg er allene, kan jeg hverken spise eller drikke. Derfor, mine gode Veninder, naar I ville forvise mig, saa maae I hver Dag drikke Caffe med mig.

Therese. Ja, min Ven, hver Dag.

Saqueline. Men paa det Vilkaar, at De maa ikke komme saa sildig hjem fra Deres Spadsfering; thi jeg, saasnart jeg vaagner, maa jeg strax have noget Varmt.

Roussseau. Hvorfor har I trukket Gardinerne for Vinduet?

Therese. Solen skinnede herind.

Roussseau (til Saqueline): Tien mig i, at trække dem fra igien. (Saqueline gjør det, og sætter sig derpaa igien). De skule det Grønne for mig, og jeg finder det saa skönt! — Synet deraf gyder en Sødme, en fynderiig Balsom i alle mine Sandser! — derfor, naar I see mig nær ved at døe, saa bær mig ud i Skuggen af en Teg, og da lover jeg Jer for, at jeg kommer mig igien.

Saqueline. Ah, det er Tiids nok, at tænke paa det; saavidt er De, Gud ske Lov, endnu ikke kommen.

Roussseau. Maa ske snarere end Du troer.

Therese. Min Ven! — hvilken Tanke!

Rouffeau. Alt! jeg er meget svag.

Jaqueline. Det maa Herren ikke tænke paa; det maa Herren ikke tænke paa!

Rouffeau. Det er let sagt af Dig, Veninde Jaqueline; Du er endnu rask og stærk, Du; men jeg — Det er sandt, mine kære Veninder, har I været henne at see til den stakkels Michelle, den ulykkelige Enke, som er kommen i Barselseng med sit syvende Barn?

Therese. Nei, endnu ikke; vi gaar saa snart vi have drukket Caffe.

Rouffeau. Tak! — Jeg beder Jer: bring hende Alt hvad hun behøver. En Moser til syv fattige, faderløse Børn er saa interessant, saa ærværdig! jeg kunde allerede have talt om hendes sorgelige Forsatning til Hr. Girardin; men saa havde han berovet mig den Glæde, selv at hjælpe denne ulykkelige Kone, og jeg vil tilstaae det for Jer: jeg kan ikke overtale mig til at afstaae en Anden Beiligheden til at giøre Godt.

Jaqueline. Mig synes, jeg hører nogen; — jeg vil see, hvem det er.

Tredie Scene.

De Forrige. Charles.

Charles

(med Snekerværktoi og nogle smaa Bræder).

God Morgen, gode Herre!

Rouffeau. Ah, er det Dig? God Morgen, Charles!

Charles. Her bringer jeg Dem Hylberne til Deres Bog-Kæol.

Rouffeau. Ja saa. Det er godt.

Charles (i en modfalden Tone): Det var nærvæd, jeg ikke kunde have holdt Ord, Hr. Rouffeau.

Rouffeau. Hvorledes det, min Ven?

Charles (sagte): Ah!

Rouffeau (til Therese): Jeg gaar ind med ham i mit Kammer; der vil jeg have Tingene ordnede efter mit eget Hoved; gaa

Du imidlertid, min gode Veninde, og bring den stakkels Michelle hvad hun trænger til. — Kom med mig, Charles. (De gaae ind i Kammeret; Therese og Jaqueline følge ham med Dinene).

Fierde Scene.

Therese og Jaqueline.

Therese.

Lad os benytte os af det Diebstil, da Eneklæveren er hos ham; jeg holder ikke af, at lade ham være allene.

Jaqueline (tager en Hankelurv). Her har jeg kommet det altsammen i.

Therese (aabner Cabinetdøren paa Klem, og titter ind). Han sladdrer med Charles, og lader til at være sysselsat. Lad os skønde os, gode Jaqueline, at vi snart kan komme tilbage igien. (De gaae ud af Baggrunden. Man hører adskillige Hammerslag inde i Rousseaus Cabinet).

Femte Scene.

Rouffeau (allene).

Denne Hamren volder mig Hovedpine. Jeg vil lade det unge Menneſke fuldende ſit Arbeide. Jeg er i Dag ſaa ſvåg! — Jeg vil læſe; maaffee kan det adſprede mig. (Han ſætter ſig ved Skriverbordet, og prøver paa at læſe i den Bog, ſom ligger paa Pulſten). Himmel! mit Eyn er endnu ſvagere end ellers; jeg kan næſten ſlet ikke mere ſee. — O Du, hvis Aand opvarmer og trøſter min Siel: Plutark! hvis jeg ikke mere kan læſe Dine udsødelige Skrifter, ſaa er det ſnart forbi med mig. — Jeg føler, at jeg er nær ved min Banes Ende. — Naar jeg paa ny giennemløber mit Livs Begivenheder, o, hvad er det da ikke et ſorgeligt og ſønderſtående Materi! — hvormange Ulykker har jeg ikke giennemgaaet! hvormange Qualer har jeg ikke udſtaaet! — Foragt, Forræderi, Landsforviisning, Nød og Trang: Alt

har dynget sig op over mig! — O, min
 Gud, da Du bestemde dette Hjerte til at bli-
 ve saa grusomt sønderliidt, hvorfor skabde Du
 det da saa omtfølende? — (Han reiser sig med
 Kraft og Værdighed). Men jeg haaber, at
 den Dag vil komme, da man skal velsigne
 min Idræt og mit Minde! — Ja, min
 Land svinger sig ud i Fremtiden: jeg sees
 Massen revet af mine Forsølgere, jeg sees dem
 ikke mere tørde besmitte mit Navn; jeg sees
 Nationer, bragte af Vildfarelsen, rødmø over
 de Slag, hvormed de knusede mig! — I Sær-
 beleshed I, som jeg saa uafslædig har elsket,
 Franskmænd! I ville engang i Tiden skienke
 min Afse Taarer, og da ville I sige: „Jean
 Jaques elskede os; og vi have kunnet hade ham!
 Han vilde opløse os, og vi have kunnet vancere
 hans Skrifter! han vilde gjøre os frie, og vi
 have kunnet angrib: hans Frihed!“ — Store
 Gud! lad mig, inden jeg dør, høre disse Nag,
 disse Bektøgelser, der ere saa nødvendige for mit
 Hjerte! og hvis jeg ikke mere er til, o! da lad

dem i det mindste lyde ned i min Grav! (Han sætter sig).

S i e t t e S c e n e.

Roussseau. Charles.

Charles.

Jeg er færdig, Hr. Roussseau. Vil De nu behage at see, om det er efter Deres Ønske?

Roussseau. Det behøves ikke, min Ven; med Arbeidere som Dig er man altid sikker paa at være tilfreds. — Men hvad fattes Dig, Charles? Du seer saa bedrøvet og mismodig ud.

Charles. Det har jeg nok Årsag til, Herre! — I Morgen bliver min Fader kanske kastet i Fængsel!

Roussseau. Himmel! den retskafne Mand? og hvorfor vil man da straffe ham?

Charles. Fordi han har hjulpet en af sine Venner i Nøden. — I Siot var vor salig Nabo Michel i stor Trang for hundrede Rigedas

ler; min Fader havde dem ikke selv, men
 skaffede ham dem til Laans hos Hr. Girardins
 Forpagter Dumont. Denne haarde og gierrige
 Mand laande Michel denne Summa til svære
 Renter og med min Faders Caution. Nu veed
 De, at den stakkels uhykkelige Michel er død for
 et halvt Aar siden og har efterladt sig en Kone
 med sex Børn. Obligationen er forfalden; vi
 kan ikke betale, og den ubarmhiertige Dumont
 forfølger os med saamegen Strengthed, at i Mor-
 gen skal min Fader i Fængsel, og jeg jages baa-
 de fra Huus og Hiem, som Dumont bemægtig-
 ger sig i Dag; — men alt dette, gode Herre, er
 endda kun Halvdelen af mine Bekymringer: —
 Dersom De vidsde — Jeg var paa Nippet at
 ægte en riig Muurmesters eneste Datter, som
 boer tæt herved. Vi har elsket hinanden fra
 Barnsbeen, og nu skulde vi just knytte den
 Pagt, vi begge to saa længe og saa inderlig har
 ønsket; men i Dag har min Kærestes Fader
 taget sit Ord tilbage, fordi han er bange for, at
 denne Sag skal bestemme min Familie!

Roussseau. Utsaa mister Din Faber sin
 Tre, sin Frihed — Du, unge Mand, Dit
 Levebrød, Din Kærester? og det for 100 Rigs-
 daler! — D, hvorfor har jeg dem ikke i min
 Eie! de skulde strax være Dine.

Charles. Gud velsigne Dem for Deres
 gode Villie! — Jeg veed De er ikke riig, uag-
 tet alt det Gode De gjør her i vor Landsby; men
 man behøver just ikke altid Guld, for at
 tiene sin Næste, og det beroer kun paa Dem,
 Hr. Rousseau, at redde mig ud af min Fortviv-
 lelse.

Roussseau (reiser sig hurtig): Paa hvad
 Maade? Forklar Dig!

Charles. Hr. Girardin baade elsker og
 ærer Dem; han besøger Dem hver Dag; han
 den Godhed at afmale ham vor sørgelige Forsat-
 ning, at fortælle ham, hvor haard hans Fors-
 pagter er, og da maafløe —

Roussseau (med Følelsens Ild): Ja,
 Du har Ret! — ja, jeg skal tale med ham i
 Dag — endnu i denne Morgenstund, thi

han kommer her — o, jeg lover, at jeg skal
virke Opsættelse; forlad Dig paa mig!

Charles. D, Hr. Rousseau! De skien-
ker min Fader, min Louise Livet! — og jeg
vil skyldbe Dem —!

Rousseau. Intet, min Ven, intet!
den største Fryd er i dens Hierte, som Fædre
Stæden. — Gaae, unge Mand, gaae at berø-
lige Din Fader, at troste Din Louise; og vær
vis paa, at intet skal kunne forhindre Dit Giv-
termaal.

Charles. D, hvorfor kan jeg ikke afmas-
le Dem Alt hvad De indskyder mig, Alt hvad
der feregaaer i mit Hierte! men her, gode Herre,
føel her, hvor det banker! (han knuger Rous-
seaus Hænder op til sin Barm). See Taarer-
ne i mine Dine: dette vil bedre beskrive Dem
min Følelser, end Alt hvad jeg kunde sige!
(han gaar).

S y v e n d e S c e n e.

Roussseau (allene).

Den elskværdige, unge Mand! hvilken
 Oprigtighed! hvilken levende Følelse! — Hans
 Alder, hans varme Hierte og især hans Stand
 — alt dette minder mig om Emil — o, fryde-
 fulde Erindring! — ja, jeg vil være hans Bel-
 giører, om jeg endogsaa selv —

A t t e n d e S c e n e.

Roussseau. Therese. Jaqueline.

Duval.

Jaqueline

(i Døren til Duval):

Behag at træde herind, min Herre.

Therese (til Roussseau): Her er en
 Mand, som vil tale med Dig.

Duval. Deres Kiener, Hr. Roussseau?

— De kender mig nok ikke igjen?

Roussseau (reiser sig og betragter hans
 noie). Ah! — det er Dem, Hr. Duval! Hvad
 det glæder mig at see Dem! — Hvordan le-
 ver Hr. Rey?

Duval. Ypperligt, min Herre. Han
 har sendt mig i Forretninger her til Egnen,
 og paalagt mig med det samme at besøge Dem
 og levere Dem dette Brev.

Roussseau (tager Brevet): Jeg beder
 Dem: sid ned!

Duval (bukker). Nei, jeg taler; jeg
 kan kun opholde mig et Diebliik.

Roussseau (forsøger at læse Brevet, men
 flyer det derpaa til Therese). Der, min gode
 Veninde; tien Du mig i at læse det; jeg har
 paa nogen Tiid ligesom en Taage for Dinene.

Therese (tager Brevet, betragter Rouss-
 seau med ængstelig Uro, og læser derpaa. Du-
 val tager imidlertid en Pung op, og tæller
 Penge paa Skriverbordet):

„Min Herre! Udbetalingsterminen for de
 „300 Livres, som jeg har været saa lykkelig

„at bevøge Dem til at modtage, er forfalden
 „i Gaar; jeg sender Dem altsaa denne Sum-
 „ma med min Fuldmægtig, som i Dag reiser
 „til Ermenonville. Som Rygtet gaaer i Pa-
 „ris, skal De være i den yderste Trang. De
 „kiender min Formue; den staaer til Deres
 „Raadighed. Min Belgiorer! De har de
 „kkeligste Rettigheder til den; De veed, at det
 „er Deres Værker, som have hjulpet mig, at
 „erhverve den.“

„Key, Boghandler.“

D u v a l. Her ere Pengene, rigtigst talte.
 R o u s s e a u (rørt): Jeg befinder mig
 altfor svag til i dette Dieblik at kunne svare
 Hr. Key; sig ham, at hans Tilbud har rørt
 mig til Taarer; — men, at jeg ikke mangler
 noget i dette Fristed, og at jeg er saa lykkelig
 her, som det er mig muligt at være. Omfavn
 den retskafne Key ret hiertelig paa mine Beg-
 ne. — Lev vel, Hr. Duval! jeg ønsker Dem
 til Lykke med at have saa brav en Mand at
 arbeide under. (D u v a l gaaer).

Niende Scene.

Roussseau. Therese. Jaqueline.

Roussseau

(hældende Pengene i Pungen, medens Fruens
timmerne følge Duval til Døren):

Jeg havde ikke ventet at faae disse Penge i
Dag. — Himmel! der falder mig noget ind!
— det er jo netop den Summa Charles behø-
ver! — o, dersom jeg kunde — (han staaer
op). Lad mig først see, om det er mig mu-
ligt, at anvende dem til det Brug. — Siger
mig, mine kære Beminder: Fylde vi noget bort?

Jaqueline. Nei, Herre; det Lidet jeg
køber, betaler jeg altid contant.

Therese. Hvorledes skalde vi giøre
Gjeld? Gølkene her i Landskhyen kappes jo om,
at tilbyde os Alt, hvad vi behøve til Livets
Opbold. Jeg har ogsaa endnu næsten alle de
Penge Du har givet mig.

Roussseau (sagte): Saa kan jeg ds

Jaqueline. Ja, Madame.

Therese. Min Mand bliver længer borte i Dag end han pleier.

Jaqueline. Morgenstunden er saa smuk! — Dg desuden veed De jo nok, at naar Hr. Rousseau er ude at spadserer, og saa falder hen i sine Drømmerier —

Therese. Ja, det er sandt nok; — men det begynder dog allerede at blive meget heedt — Han skulde dog vel ikke være kommen noget til?! —

Jaqueline. Hvor falder Madamen nu paa det? Det har ingen Fare.

Therese. Ak, kære Jaqueline! paa nogen Tiid mærker jeg, desværre! at hans Organer svækkes aldeles. — Han faaer aldrig Søvn, og jeg frygter, at han maa snart bukke under for sine mange Legems- Svagheder!

Jaqueline. Vist ikke, kære Madame; hans gode Appetit holder ham i Veiret, kan De troe. Desuden har De jo selv sagt mig, at i samfulde tyve Aar har Hr. Rousseau omtrent været i samme Tilstand; jeg, som har kiendt

ham lige fra han kom til Verden, jeg veed endnu aldrig, at jeg har seet ham saadan hvad man kalder: ret fuldkommen frisk. Nei, vær De kun rolig, og troe De mig: Himlen vil understøtte vor Dnsh, og unde os den Lykke, at vi maae beholde ham endnu i mange Aar.

Therese. Det er sandt: den Rolighed han nu nyder her i dette Tristed, synes allerede at bringe ham til at glemme hans Sorger.

Saqueline. Saa han har da gaaet meget igiennem i sit Liv?

Therese. Aldrig blev noget Menneffe i Verden grusommere og mere uretsfærdigen forfulgt.

Saqueline. Na, fortæl mig noget om det! Jeg har i saa lang Tid været adskilt fra min gode Herre, at jeg veed slet intet af Alt hvad der er hændet ham siden han forlod Geneve.

Therese. Hans Ulykkes Begyndelse regner jeg fra det Dieblig af, da hans Emil kom ud i Paris.

Jaqueline. Emil? — er det ikke den
 Bog, som han sommetider læser for os om Aften-
 nen, og som jeg aldrig kan høre uden at græde?
 Eherese. Jo, kære Jaqueline. Dette
 Skrivt paadrog ham de Lærdes Misundelse og
 Præsternes Had; Alle, endogsaa hans for-
 dums Venner, bleve hans Forfølgere. Man
 beskyldte ham for at vække Epliid; man be-
 handlede ham som en ugubelig, lumsk, affindig
 Mand; kort sagt, man vilde lade ham kaste
 i Fængsel, og han nødtes til at forlade Frank-
 rige. Han vilde bosætte sig i Geneve, men det
 blev han ogsaa snart jaget bort fra. Da han
 var forviist fra sit Fødeland og fra det Sted,
 han elskede høiest, begav han sig til Schweiz,
 som han ligeledes snart maatte forlade, og nu
 tog han sin Tilflugt til Landsbyen Moutiers.
 Der gjorde han Bekjendtskab med Lord Mar-
 shal, hvis Minde endnu saa ofte rører hans
 Hjerte. Elsket, æret i denne Landsby, fordi
 hans daglige Idræt var at flabe Lykkelige, fatte-
 de han det Forsæt, at tilbringe sine øvrige Dage
 der, da hans Fiender valde et Dyrer, som nær

endnu forøge Antallet af de Ulykkelige jeg har gjort! — (høit): Jaqueline!

Jaqueline. Herre.

Roussseau. Gaae hurtig ind til Etienne, Smedkeren her tæt ved, og siig til hans Søn Charles, at jeg har noget at tale med ham om, og at han maa komme strax; — hører Du? strax!

Jaqueline. Jeg løber, Herre! jeg løber! (Her træder Hr. Girardin ind; og Jaqueline gaaer).

Tiende Scene.

Roussseau. Hr. Girardin. Therese.

Girardin.

God Morgen, min kære Jean Jacques! — Deres Tiener, Madame! — Naa, min Ven! hvordan staaer det med Halvbreven i Dag? (Han trykker Rousseaus Haand).

Roussseau. Ikke med det Bedste, Hr. Girardin, ikke med det Bedste.

Girardin. Jeg finder Dem ogsaa vis-
 felig noget forandret; — men De maa berø-
 lige Deres Sind; det er intet. — Jeg kun-
 de ikke komme og spise Frokost med Dem; det
 fortrod mig ret; men jeg havde Regnskaber at
 imodtage, Bøgerne at eftersee; — men det
 er sandt, Jean Jacques: ved De vel, at jeg
 bliver vred paa Dem? det er et heelt *Secu-
 lum* siden De har besøgt mig!

Roussseau. Jeg foler det Smigrende i
 Deres Bebreidelse; men paa nogen Tid svæk-
 tes mine Been; det koster mig Noie at gaae;
 — og desuden, min Ben, som jeg har sagt
 Dem hundrede Gange: min selvtsomme og
 uafhængige Caracteer er ikke skabt for de store
 Selskaber, hvor alting er Tvang og Ceremo-
 niel.

Girardin. Hvad kan vel genere eller
 mishage Dem hos mig? Hele min Familie el-
 sker og ærer Dem som en Fader; enhver kap-
 pes om, at forekomme Deres Ansigt og vise
 Dem sin Hengivenhed. — Kære Jean Jacques,
 jeg beder Dem baade for Deres Venners og

Deres egen Skyld: forjag dog dette Menneſtehad, ſom ſaa at ſige udtørret Deres ſkønne Sjel! vær ikke mere ſaa tilbøielig til Eufomhed, ſaa folkeſky!

Rouſſeau. Kan man undres over, at jeg holder af Eufomhed? Paa Menneſtenes Anſigter ſeer jeg kun Fiendſkab, og Naturen ſmiler altid ad mig.

Ther eſe (gaaer ud af Sidedøren).

Girardin. Jeg tillæaer, at aldrig havde nogen Dodelig større Aarsag til at beklage ſig over ſine Medmenneſter end De, og at de virkelig ſelv have givet Dem Ret til at hade dem.

Rouſſeau. Jeg hader dem ikke, thi jeg kan ikke hade; men jeg kan ikke lade være at ſole den Foragt de fortiene, eller afholde mig fra at vitre dem.

Girardin. Meget vel! men med et ſaadant System giver man ofte ſine Fiender Vaaben i Hænderne imod ſig: De har ſelv havt den ſorgelige Erfaring.

Rouſſeau. Jeg veed, at mine Forfølgere høre ikke op, at bagvaſte mig, at ſmedde

Rænker imod mig; men hvad bryder jeg mig derom? Jeg leer ad alle deres Anslag; og jeg nyder min egen Selvbevidsthed, til Trods for dem. — De Umennesker! — de kunne ikke berøve mig alle Livets Goder; og takket være De, min ædle Belgierer! jeg nyder endnu Venkabs Sødheder, Venskab, det hellige Bånd, som jeg kedse tilbød, og som saa mange Gange gjorde min Ulykke!

Girardin. Ja, jeg er Deres Ven! jeg gjør mig en Ære af at være det. Urværdige, ulykkelige Mand! hvor kunde kiende Dem, og nægte Dem en Plads i sit Hierte? O, den skjønneste Dag i mit Liv var den, da De omsider gav efter for mine indstændige Bønner, og modtog en Tilflugt paa dette Sted! hvor det er blevet mig kiert fra den Tid De beboer det! Jeg kan ikke gjøre et Skridt her, uden at være tilfreds med mig selv, uden at finde Deres Epoux, Deres Billede, og uden at sige til mig selv: jeg har ydet den Trængende min Skieb! jeg har hjulpet den reisfaste Mand; jeg har unddraget dette Aarthundredes første Phis

losoph fra hans Fienders Raseri; — med eet Ord: jeg har sletst Genie og Dyder! — O, Jean Jaques! hvor er den Fryd, som kan ligne denne? og hvad store Held kunne Anseelse og Rigdomme nogensinde forskaffe det menneskelige Hjerte?! (De omfavne hinanden).

Roussseau. Hvor Høiagtelse af Mennesker, som selv ere Høiagtelse værdige, frembringer en seyderiig Følelse i Sjelen! — Gode, modige, fintsøgende Mand, min æble Understøtter, De allene opvarmer dette Hjerte, som Ulykke og Alderen have lidenet! De allene bringer mig til at glemme mine Sorger! — Hvorledes skal jeg nogensinde kunne vise Dem al min Erkiendtlighed?

Girardin. Hvorledes? —: ved steds at ansee mig for Deres Ven; ved ofte at aabne mig Deres Hjerte; ved ofte at lade mig indgyde det al den Trøst det behøver! — Men, tilgiv mig, kære Jean Jaques: jeg nødes til at forlade Dem; jeg skal hen og see til en ulykkelig Enke, som man har talt til mig om,

og som boer kun et Par Trin herfra; jeg kommer strax tilbage; jeg spiser til Middag hos Dem, og saa skal vi have vort Partie Schack; det vil adsprede Dem. (Charles træder ind, bliver i Baggrunden, og seer efter Girardin, som Rousseau følger til Døren).

Ellevte Scene.

Rousseau. Charles.

Rousseau

(vendende tilbage):

Ah, det er Dig, Charles?

Charles. Ja, Hr. Rousseau; jeg kommer som De har befaleet. — Nu har De talt med Hr. Girardin, og De har vist sagt ham — Skulde min Sorg, skulde vor Forfatning røre ham? O, kiere gode Herre! Skynd Dem og giv mig enten Liv eller Død!

Rousseau (rækker ham forig Pengepinngen): Der har Du Dine 300 Livres.

Charles. Hverledes, Hr. Rousseau! —

Roussseau. Der har Du Dine 300 Livres, siger jeg Dig! tag dem, og gaae, gaae og betal Din Faders Gield.

Charles (tager Pungen). Gud! (Han kaster sig for Rousseaus Fødder).

Roussseau. Reis Dig, unge Menneſke; ſtaa op, siger jeg. — Denne Stilling er ydmygende baade for Dig og for mig.

Charles (ſtaaer op). D, dersom jeg torde —! (Han gjør en ſyrig Gebærde til at ville omfavne Roussseau, men ſtandſer pludſelig igien; Roussseau udbreder ſtrax ſine Arme imod ham, og han ſtyrter ſig i dem). D, Hr. Roussseau! hvormeget ſkylder jeg Dem ikke! Jeg vidsde nok, at Hr. Girardin kunde ikke aflaae Deres Bonner. — Hvilken ærbørdig Mand! — Men ſig mig, fiere Herte, paa hvor lang Tiid laaner han os denne Summa?

Roussseau (forundret og forlegen): For ſtedſe, min Ven: han ſkienker Jer den.

Charles. Hvorledes! ſkienker os den?

— nei, paa den Maade tager min Fader aldrig derimod.

Roussseau (som før): Nu vel! — Din Fader kan da betale ham den tilbage, naar han engang faaer Evne dertil.

Charles. Paa det Vilkaar vil jeg bringe ham den. — Tiden iler. — O, aldrig kom nogen Begierning paa et nødtørftigere Sted — Kiere Herre, dersom De vidste — Da jeg gik hjemme fra, saae jeg allerede langt borte nogle Ketsbetienter komme; — de saae saa vist paa vort Huus; og maaſtee —!

Roussseau (ivrig): Saa il da, unge Menneſke! il og befrie Din Fader!

Charles (lidenskabelig, i det han kysſer Rousseaus Hænder): Ja, jeg løber — ja, Kiere Herre! — O, hvor man har fuldkommen Ret, naar man siger, at De er det godmodigſte og bedſte blandt alle Menneſker! (han iler ud).

Tolvte Scene.

Rousseau (alene).

Han tog fejl af Giveren; saameget bedre! — Havde han vidst, at disse Penge kom fra mig — han veed, at jeg er fattig — jeg kiender ham: saa havde han ikke taget imod dem. — Hvad det er en sød Lykke, at kunne være sine Medmennesker til Gavn! men al, hvorfor skal jeg kun saa sielden nyde den?! — Den Bildfarelse, hvori jeg har ladet denne unge Mand blive, volder mig en uudsigelig Glæde! — Slabe Lykkelige under sin Belgierers Navn: det er paa eengang at opfylde Menneſkelighedens og Taknemmelighedens Pligter; det er at forskaffe sig to Nydelser for een! — Men hvad jeg pludselig føler en rasende Smerte! — en dødelig Kulde iisner alle mine Sanser! — — (Han støtter sig op til Skrivebordet, og synker om i Lænestolen, som Faar ved det). Hr. Girardin kommer snart tilbage; jeg vil forsøge mig med det, som

mit Hierte alt i lang Tid har tiltænkt ham. (Han søger i Pulten, tager adskillige Manuscripter frem, som han med megen Nøie gienemseer, i det han holder dem tørt op for Di-
nene; ved et af disse dvæler han, giennemblader det med en fornøiet og rørt Mine, og put-
ter det derpaa ind under sin Vest, som maa
være halvt opknappet). Jeg hører nogen; lad
mig skule min Tilstand, og stræbe ikke at for-
skrække nogen.

Trettende Scene.

Rousseau. Jaqueline.

Jaqueline

(stakaandet):

Han kommer, Herre, han kommer!

Rousseau. Hvem?

Jaqueline. Charles, som De befa-
lede mig at hente.

Rousseau (med et godlidende Smil):

Jeg har talt med ham, Veninde Jaqueline;
han gik nu nylig herfra.

Jaqueline. Ah, saa var det nok ham
jeg mødte? han løb saa stærkt, at jeg ikke en-
gang kunde kende ham.

F i o r t e n d e S c e n e.

Roussseau. Jaqueline. Hr.
Girardin.

Girardin.

Som De seer, blev jeg ikke længe borte.

Roussseau (reiser sig med Moie): Jeg
takker Dem.

Girardin. Jean Jaques, De har bes-
gaaet et Ran imod mig.

Roussseau. Et Ran!

Girardin. Som Gier af dette Guds er
det min Pligt at hjælpe de Ulykkelige her findes;

af alle mine Rettigheder er det den, jeg elstest
 høiest, og —

Roussseau. Ah, jeg forstaaer Dem.
 De kommer fra Enken Michelle?

Girardin. Netop; man havde talt
 til mig om hendes utvækkelige Forsætning; jeg
 vilde bringe hende Hielp —

Jaqueline. Og saa fandt De Arbejdet
 gjort? — Ja, min Gud! det kommer af
 at min gode Herte kan ikke taale at see noget
 lidet. Den arme stakkels Kone! — fra det
 Dag hun kom i Barselseng, har hun ingen
 ting manglet; og hendes Børn ikke heller; de
 ere saa fiinne, saa elskværdige! — ikke sandt
 min Herte? Jeg er Gudmoder til det sidste
 og med Guds Hielp tænker jeg nok —

Roussseau. Det er godt, Beninde Ja-
 queline, det er godt. — Lad os være alene
 — det beder jeg Dig om.

Jaqueline. Hvad befaler Herren?

Roussseau. Lad os være allene, sig
 jeg, saa gjer Du mig en Tjeneste.

Jaqueline (sagte): Naar de To komme sammen, maa man aldrig blive hos dem. (Hun gaar ud af Sidedøren).

Femte Scene.

Rousseau.

Girardin.

Girardin.

Naar? Skal vi nu have vort Partie
Schak?

Rousseau, (af hvis Tone man kan høre,
at han vil dølge en pijnlijk Smerte): Oh! nei,
nei, det er umuligt! —

Girardin. Hvorfor?

Rousseau. Jeg har ikke Kræfter ber-
til.

Girardin. De lider da meget?

Rousseau. Ja, min Ven — ja, mes-
get, det forsikker jeg Dem — jeg kan nepp
holde mig i Beiret.

Girardin. O, Himmel! De ængster

mig! — (han bringer ham en Stool). See her, sæt Dem.

Roussseau (sætter sig). Jeg føler mig som tilintetgjort! —

Girardin (understøttende ham; sagte): Han kan neppe drage sin Aande! (høit): Wie, jeg vil kalde paa nogen.

Roussseau. Nei, nei; jeg beder Dem: lad det være — det vilde kun forstrække min Rene, min Huusholderiske. — Forgift ikke mine sidste Dieblikke!

Girardin. Deres sidste Dieblikke! o, hvad siger De der!?

Roussseau (med et roligt og gudhengivent Smil): Det er forbi, min Ven — ja, jeg føler det — jeg føler, at jeg gaar ud af dette Liv.

Girardin. De sender slider mit Hjerte! — med hvilken Rolighed, hvilken Koldfindighed —

Roussseau. Det undrer Dem, min Ven? — Den, som har stræbt at leve saaledes, at han ikke behøver at tænke paa Døden, seer den

uden Rødsel komme. — Den, som slumrer ind i én Faders Arme, ængster sig ikke for Dpvaangnelsen. — Vi skulle da forlade hinanden! — men det bliver ikke for stedse; der gives — om det kan man ikke tvivle! — der gives et Sted, hvor de gode Hierteer atter skulle foreenes; dette Haab var stedse min Trost i mine Ulykker! — Men forend vi skilles, maa jeg opfylde en hellig Pligt, maa jeg give Dem et Pant paa mit Ven-skab — paa min Erkiendtlighed. — (han tager Manuscriptet ud af sin Batm). See her — det er al den Niigdom jeg har tilbage — det er det Kiereste jeg eier! — gib det stundum maa minde Dem om den ulykkelige Eneboer og om de Velgierninger, hvormed De har overøst ham! — det er Manuscriptet af mit Selstabelige Samfund.

Girardin. Gud! (han tager Manuscriptet, kysser det mange Gange, og trykker det derpaa op til sit Hierte). De kunde aldrig gjøre mig en dyrebareere Foræring! — jeg modtager den med al den Hentykkelse — al den Vrefrygt, som den indskyder! — Her er det da, dette

ubodelige Værk, som indsætter Mennesket i alle dets Rettigheder, ved at gøre ham fri og til sine Brøders Lige! — Man skulde næsten sige, at det er Gud, ja, Gud selv, som har dicteret dette Skrivt, for at igienoprette Naturens Orden og grunde Samsfundets Lykke. — O, store Mand! hvor kan nogen sinde, efter at have læst dette Værk, troe, at det har paadraget Dig Dine Medmenneskers Had? at det har banlyst Dig fra Dit Fædreland, fra Frankrige, fra næsten hele Europa? — O! hvor høilig vil det ikke engang hævne Dig for hvad Du har lidt! Ja, jeg vil, at dette Skrivt inden Aarhundredets Ende skal være indgravet i Alles Pieter! jeg vil, at det skal flette Dig Bergerkroner, reise Dig Kresflotter! jeg vil, at det skal vorde Grundloven for Frankriges Frihed! —

Rouffeau (reisende sig med Geniets fulde Ild): Det troer De? — Velan! det har jeg stedse tænkt! — O! denne Tanke giver mig al min Kraft tilbage! — Ja, lad Frankriges Sønner følge mine Grundsætninger, lad

dem understøtte mine Arbeider: og snart skulle de da sønderbryde alle de Lænker, som fornædres dem! snart skulle de da blive det første Folk i Verden! Jeg forudsæer det: de ville faae mange Sædvaner at affkaste, mange Fordomme at overvinde, mange Hindringer at berynke; men hvad siger det? Alt hvad Mennesker have gjort, kunne Mennesker nedbryde! — (Han segner yderst udmattet tilbage i Stolen). Jeg har, min Ven, nu kun een Bøn at gjøre Dem: — De har været min Belgiorer, vær ogsaa min skafkels Thereses! Min Kone er svag og let at besdrage; mine Fiender have ofte bagvasket hende; men hendes Tænkemaade er reen, og jeg skoler hende min Hoiagtelse. Jeg maa forlade hende — besværre, uden at kunne efterlade hende det, hvoraf hun kan ernære sig efter min Død!

Girardin. Beholder hun ikke Deres Navn? Titelen af Deres Egtfælle? Berolige Dem, min Ven! og troe, at Frankrige vil aldrig taale, at den, der har opoffret sit Liv til at pleie, at forlænge Deres — at Jean Jacques

Rousseaus trofaste Lebsagerinde nogensinde flulde vansmægte i Nød og Mangel.

Rousseau. Jeg modtager denne Spaadom — I alle Tilfælde anbefaler jeg hende til Dem; — men hvor er hun? — Jeg vilde saa gierne see hende — thi jeg føler, at jeg er ikke vel. —

Girardin. Der kommer hun! O Himmel! hvordan skal man kunne sige hende —?

Rousseau. Tving Dem, min Ven, tving Dem, det beder jeg Dem om! Lad os dog se hende min Tilstand indtil mit sidste Dieblik.

S e x t e n d e o g s i d s t e S t e n e .

Rousseau. Girardin. Therese og Jacqueline (komme ud af Sovestuen). Etienne, Charles og Louise (fra Baggrunden).

Charles

(pegende paa Girardin):

Det er han, min Fader! det er vor Belsgjort!

Etienne (til Girardin): O, naadige Herre! hvorledes skal vi udtrykke hvad vi skylder Dem! — Uden Dem havde jeg mistet min Vre, mit Levebrød!

Charles. Uden Dem havde jeg mistet min Louise!

Louise. Uden Dem var Charles aldrig bleven min Mand!

Girardin. Hvad er det I mene, mine kære Venner? forklar Jer!

Charles. O, søg ikke at forstille Dem! søg ikke at undvige Udgydelsen af vor Taknemmelighed! — Hvad, naadige Herre! er det ikke Dem, som har ladet mig tilstille 200 Livres til min gamle Fader?

Etienne. Og som vilde brive Deres Udelmodighed til at gøre mig en Gave deraf? — men jeg vil blot modtage dem som et Laan, og jeg kommer, naadige Herre, jeg kommer for at give Dem mit Bevitis derfor. (Han vil flye Girardin et Papir).

Roussseau (sagte, med næsten brude Stemme); O! hvilket fryderligt Diebl!

Girardin. Jeg veed ikke, mine Venner, hvad dette betyder; hvem har da leveret Jer den Summa I tale om?

Charles. Hr. Rousseau; for et Diebstilfiden.

Therese. Jeg giætter Gaaden; han fik for den Pension af 300 Livres, som hans Boghandler giver ham; og efter det jeg horer, efter det jeg har seet, er jeg vis paa, at han har anvendt denne Summa til at hielpe disse retslafne Folk.

Girardin. Ja, jeg læser det i hans Ansigt! Mine Venner, det — det er Jeres virkelige Belgiorer!

Alle. Gud! (De omringe Alle Rousseau; Charles og Louise kaste sig for hans Fødder, en paa hver Side; Therese, Jacqueline og Etienne kysse hans Hænder).

Rousseau (i en asmegetig Tone, og bestrægtende dem Alle meget rovt): Skaaner mig — det beder jeg Jer om! — I veed ikke — skaaner mig!

Girardin. Hvilket Fiækt og hiertterorende Maleri! O Gud! et saadant Bæsen paa Jorden er Dit fuldkomneste Billedet! hvorfor vil Du berove os ham? hvorfor tilføder Du ikke, at hans Dages Tal maa ligne hans Dyder?!

Therese. Hvad siger De?!

Rouffeau. Det er mig ikke længer muligt, at følge det —: I see mig i min Dødsstund. —

Therese. Hvad, min Ven! —

Jaqueline. Min eiigode Herre!

Rouffeau. Min Kone, giv mig Din Haand — (til Girardin): min Ven, ræk mig Deres — lad mig endnu engang trykke dem til mit Hierte! — — Louise — sig mig, Louise — vil Din Fader samtykke i Jeres Sivtersmaal?

Louise (med heftig Graab): Ja, kære Herre! Tak for Deres Gødhed, Deres Belsierninger: vi blive forenede.

Roussseau. Velan! saa har jeg gjort et godt Brug af mine Penge! — (til Etienne, i det han sammenfoier Charles's og Louises Hænder): see her Renten jeg fordrer af dem — hører Du. Føder Etienne? det er al den Rente jeg fordrer af dem. — Gjør mig den Tieneste, at aabne Vinduet der, at jeg kan have den Lykke — endnu en Gang at see Solen!

Soqueline (aabner hurtig Vinduet; Girardin og Therese understøtte Roussseau; Etienne, Charles og Louise grupper sig om ham i Smertens og Beundringens Stilling).

Roussseau. Hvor denne Dag er reen og klar! O! hvor Naturen er stor! — Seer I — seer I dette umaadelige Lys? — Der er Gud! — ja, Gud selv, som aabner mig sin Barm, og som kalder mig, til hist at nyde den evige og usoranderlige Fred, som jeg saa inderlig havde ønsket! —

(Han segner tilbage i de Hosstaendes Arme og)

Dækket falder.

Portraitet

eller

Misforstaaelserne.

Comedie i een Act;

efter

Arreste.

Personerne:

Justitsraad Rørdam.

Frue Rørdam, hans Kone.

Doctor Dalby.

Emilie, hans Datter.

Carl Alsted, Landofficier.

Handlingen foregaaer i Dalbys Hauge.

— — — — —

Første Scene.

Emilie

(Allene, kommer fra en Allee).

Ah! — er jeg dog nu endelig engang et Dieblig allene? — de forbistrede Kort! og den endnu mere forbistrede Slabber! — Hvor ondskabsfuldt Frue Falner hvidskede mig i Øret: „om hun maatte gratulere mig til min Forlovelse med Kammerraad Geondal?“ — Carl! Carl! dersom Du videde hvad jeg lider for Din Skyld! — (Ophold). — Hvor han kan være henne! Nu har jeg næsten ikke seet ham i et heelt Aar, ikke engang haat Brev fra ham i to samfulde Maanedes! Og min Fader, der

ønsker saa meget, at jeg skal giøte mig med
 Kammertraaden! — — Hvad jeg dog er en
 ulykkelig Pige! Man længes saameget efter at
 faa: en Effer, og naar man har faaet en,
 hvad følger der saa med? — (Dyhold). —
 De savne mig vist inde ved Spillebordene; —
 lad dem kun det! — Jeg vil — men er jeg
 da virkelig ogsaa ganske allene? — jeg vil
 læse! og hvad da, Emilie? (tager frygtsom
 et Brev ud af Barmen). Dig! Dig! som
 lindrer dette urolige Hjerte saameget: Carl's
 sidste Brev! (hun sætter sig paa en Græsbænk,
 og læser nogle Diebliske sagte): „Mit Por-
 trait!“ — det fiere Portrait! — (tager
 en Ring frem med et Portrait i). Dyrebare,
 kede Billede, hvorfor — ah! hvorfor er Du
 blevet fremmed for mig, hvad Du Elenne?
 (Justitsraaden kommer ind uden at bemærkes af
 Emilie). Fremmed? Nei! nei! Du er ikke
 fremmed for mig! Du skal heller aldrig — al-
 drig blive det! Jeg vilde gjerne adlyde Dig, go-
 de Fader, men mit hele Livs Lykke. — — (Hun

staar op. Justitsraaden er imidlertid kommen nærmere; da hun seer ham giver hun et Skrig fra sig, putter Ringen ind i Barmen, men den falder ud igien, uden at hun mærker det).

Anden Scene.

Justitsraad Rørdam og Emilie.

Justitsraaden.

Jeg beder hundrede tusinde Gange om Forlabelse, min Naadige, at jeg har forstyrret — for-
skrækket Dem, vilde jeg sige.

Emilie. Det siger intet! — jeg — troede at jeg var alene —

Justitsraaden. Det er ogsaa netop det samme som om De havde været alene; og dersom min Naadige endogsaa havde sagt noget —

Emilie. Ah, Herre Justitsraad!

Justitsraaden. — Ear er det dog det samme, som om De slet ingen Ting havde sagt.

Om min Naadige taler til et af disse grønne Træer eller til sin underdanige Diener, det kommer akkurat paa eet ud. — Vener De, at jeg vilde udsprede en Hemmelighed? — (ryster paa Hovedet). Jo pyt! — Fruentimmerhemmeligheder! — Gud bevare mig! — — og især saadant et ungt, charmant, deilig, nyffeligt Pigebarns Hemmeligheder!

Emilie. Skal vi ikke gaae ind til Selskabet, Hr. Justitsraad?

Justitsraaden. Som De befaler, min Naadige. Den gamle Frue Brandt sendte mig desuden herved, for at bede Dem, at komme op til Whistbordet. (Frue Rørdam kommer ind, uden at sees af Emilie og sin Mand). Men et lille Dyd først: omsonst er den bittere Død, det veed De nok. Et lille Kys maa De, Skam! give mig for min Umage.

Emilie (spøgende): Dersom De vil have Findeløsen, Hr. Justitsraad, saa maa De sandelig forlange den af den gamle Frue Brandt;

det var jo hende, der gjorde Dem den Uleilighed
at lede mig op. (vil gaae).

Justitsraaden (holder paa hende). Er det
at forkange? Hun har jo ingen Tænder, min
Naadige! men et Kys af Deres Rosentæber —

Emilie (sagte): Den uforstammede
gamle Nar! (heit, med kold Høflighed): Slip
mig, Hr. Justitsraad, Selskabet bier paa os —

Justitsraaden. Ja, men Kysset skal
jeg dog have inden Aften, min Naadige. Naar
jeg vilde, kunde jeg let pudse Dem for det! Jeg
er endnu ligesaa smidig, som for 30 Aar siden,
og De kunde ikke staae Dem! (i det de gaae
ud): Ja, for circa tredive Aar siden, dengang
skulde De have seet mig! Puh! et Hierte som
en Svovlstikke! (gaaer med Emilie).

Tredie Scene.

Fruer Rørdam (allene, siden) Ju-
stitsraaden.

Fruen.

Dg nu har Herren Been som Svovlstikker!

Jeg forsikker Dem, Hr. Justitsraad: man kan see sig mæt nok paa Dem nu; man behøver saar mæn slet ikke de forbigangne 30 Aar. — Dette fattedes ellers endnu, min Hr. Ægtefælle, for at lade mig se, at jeg er 26 og De 56 Aar; at De riger over mig som over Deres Venges Friin; at jeg ikke har hørt et fornuftigt Ord af Deres Mund siden 14 Dage efter Besluppet! — Ja, i Frierdagene, saa ere de gode Herrer artige nok! saa love de Guld og grønne Skove! Men tag Dem nu i Aagt: Jeg kunde let sættes til at gjøre Giengæld! De kunde let komme til at fortryde, at De ægtede en Pige, der blev tvungen til at give Dem et Ja, som vel kom fra mine Læber, men aldrig fra mit Hierte, og som dog desuagtet ikke skal være mig mindre helligt. — Men bort med Tanker, som opvække Grindinger, der endogsaa kunne komme mit Hierte til at bløde, hvori Gud dog nedlagde saamegen uskyldig Munterhed. — (bliver Ringen vaer). Hvad er det, som ligger her? En Ring? — nei, see engang! med et Portrait — Jeg

liender Dig rigtig nok ikke, men Du er dog
 altfor kion til at ligge saadan paa Jorden. —
 (Justitsraaden kommer ind bag ved).

Fruen. Nei, nei, bliv Du kun hos
 mig — (betragter det). Du er jo saa kion. —

Justitsraaden (sagte): Hvem?

Fruen. — Saa mild!

Justitsraaden (sagte): Hm! hm!

Fruen. — De skionne brune Dine!

Justitsraaden (sagte): Det kan ikke
 være mig; mine falde lidt i det Grønagtige.

Fruen. — Uniform! den er ret smuk!

Justitsraaden (sagte): Uniform! og
 hun siger, at han er smuk! det maa, min Siel!
 være en Elsker! Hun har ham i Ringen! bliv
 Du kun! (gaaer hastig frem, og vil sneppe Ringen
 fra hende). Med Deres Tilladelse, Madam-
 me!

Fruen (trækker den spogende tilbage).
 Jeg kan ikke tie Dem, min Herre!

Justitsraaden. Det lod som om jeg kom Dem meget ubekvemt —

Fruen. Jeg vil ikke sige Dem imod: — det gjør De hver Gang De er uartig.

Justitsraaden. Madame! — Lad man ikke see den Ring, som De betragtede saa opmærksom — med saa kiendelig Fornøielse?

Fruen (spøgende): Hvilken Ring?

Justitsraaden. Den, som De har der i den venstre Haand! (griber efter den).

Fruen (tager den i den anden Haand). Uha! den?

Justitsraaden. Ja, det „den!“ „han var saa kion!“ — „saa mild!“ — „saadanne skionne brune Dine!“ — Er det ikke tilladt at beundre dem?

Fruen. D jo! naar man er høfligere —

Justitsraaden. Saa? sagde De det?

Fruen. Ja, ellers ikke!

Justitsraaden. De vil gjøre mig vred!

Fruen. I det mindste maa man være sigesaa artig imod sin Kone, som imod andre unge Damer!

Justitsraaden (heftig): Hvad! Seg troer De er Kinsøg?

Fruen (stødt): Kanstee: dersom jeg holdt det Umagen værd.

Justitsraaden. Bedre og bedre! men som De behager! Nu beder jeg kun om Ringen!

Fruen. De har ret Hastværk?

Justitsraaden (heftig): Ringen! Ringen!

Fruen. Ja nok da! (aabner Haanden, men beholder dog Ringen endnu). Men De maa først høre et lille Dred!

Justitsraaden. Maa da?

Fruen. For, dengang De forde Emilie saa galant bort —

Justitsraaden (sagte): Den Kiølling har Dine som en Falk!

Fruen. Hvad behaget? —

Justitsraaden. Den Tugt vil vi lade flyve.

Fruen (leende): Saa? — Naa, seer De: saa kom jeg her og fandt — — (standser og seer stivt paa sin Mand). Men lad mig dog engang see ret paa Dem. De kommer mig saa underlig for. Jeg troer De er skinnesyg, De!

Justitsraaden. Jeg har vel ogsaa Marsag dertil, skulde jeg troe! Ringen!

Fruen. De gjør mig Bekreidelser? og jeg? —

Justitsraaden. — Vil dog vel ikke gjøre mig Bekreidelser? — Jeg forstaaer Dem Madame! De vil faae mig til at glemme Ringen! men saa sandt som jeg er —

Fruen (skuler Ringen igien). Nei, kier Hr. Justitsraad! saaledes gaar det nu aldrig an! —

Justitsraaden (griber efter Ringen) Madame! —

Fruen (undviger ham): Som sagt: paa
ingen Maade!

Justitsraaden (gaaer efter hende). De
Nipper ikke fra mig!

Fruen (løber). Jeg beder mangfoldig!
endstiondt sandt nok: De er: — „ligesaa smidig
som for circa 30 Aar siden!“ ha! ha! ha!
ha!

Justitsraaden (forfølger hende). Fan-
den har lært hende at slaae paa Luur!

Fruen (løbende): „Ia den Gang slutte
De have seet mig! puh! et Hjerte som en Svovls-
stikke!“ ha! ha! ha! ha! (smutter under
Armen paa ham og løbet ud).

Justitsraaden (forfølger hende): Rin-
gen vil jeg have! Ringen!

F i e r d e S c e n e.

Carl Alsted

(Kommer ind fra den anden Side).

Jeg maa see hende! Her er ikke et Mens

næste! Hun er hos Søffabet; men jeg vil tale
 med Dig, Emilie! Jeg maa erfare min Skieb-
 ne af Din egen Mund! — O, de menneskelige
 Glæder! Er nogen bleven mere bedraget af
 dem end jeg? Den Pige, som jeg tilbeder,
 elsker mig igien — og hendes Fader afflaaer
 mig hende, blot fordi jeg er fattig, ja! man
 martrer mig endog saa meget, at jeg nodes til
 at forlade et Sted, der indeslutter Alt, hvad det
 er mig kiert i Livet! — Min rige Onkel dør
 — nu er denne Hindring altsaa borte; jeg skri-
 ver ikke, fordi jeg vil overraske hende; — jeg
 flyver hertil — og hører, at hendes Fader har
 lovet hende til en Anden, og hvis min snab-
 somme Bert ikke lyver, saa er hun allerede
 gift i al Stilhed! — Men det kan ikke være
 muligt! det kunde Du ikke gøre, Emilie! —
 — Døsl der kommer nogen! kanstee jeg kan faa
 noget at vide om hende! (svøber sig ind i Kappet
 og gaaer tilbage).

Femte Scene.

Justitsraad Rørdaam (kommer ind fra samme Side, hvor han før løb ud. Han har Ringen i Haanden og er ganske aandeløs). Carl Alsted.

Justitsraaden.

Satan staaer — i den Kiølling — til at løbe! og dersom jeg ikke tilfældt — havde krøbet til Korset, saa — havde jeg dog maattet — gaae med en lang Næse! — Nu vil jeg da ogsaa ret betragte Dig i min Magelighed, Du Uglebillede! — (betragter Portraitet meget nøie).

Carl. (som har nærmet sig, og kigger over Skulderen paa Justitsraaden; sagte): Tør jeg troe mine egne Dine?

Justitsraaden. Hm! hm!

Carl. (sagte): Ja, det er den selvsamme Ring, som jeg har givet Emilie!

— Jusfiteraadens. Hvor nogen fornuftig Pige kan forgabe sig i saadant et Melkebrøds Ansigt! (betragter Portraitet). Der er saa sandt som jeg lever ikke et gravitetistisk Træk i det hele Fiæs!

Carl (sagte): Emilie! mit Portrait i en Andens Hænder! —

Jusfiteraadens (bliver Carl vaer, sagte): Hvad Fanden er det for en Bandidfigur? Her er man jo ikke sikker paa sit Liv! (vil gaae).

Carl. Om Forladelse, min Herre! Dor jeg udbede mig et Dieblisks Samtale med Dem?

Jusfiteraadens (trækker sig bestandig tilbage): De maa forlade mig; jeg har ikke vel Stunder —

Carl (gaaer nærmere hen til ham): Kun et Par Ord!

Jusfiteraadens. Og de vare?

Carl. Vil De tillade mig, at see det Portrait, som De nys betragtede i denne Ring?

Jusfiteraadens (sagte): Aha! jeg

forstaaer ham, Hr. Gavstrik! Stenene har
slukket ham i Dinene!

Carl. Hav dog den Godhed!

Justitsraaden. Jeg — maa tilstaae
— jeg kan — jeg vil ikke dolge for Dem — at
De synes mig — at være noget nysgierrig, min
Herre!

Carl. Jeg maa bede Dem om Forla-
delse; men De veed ikke, hvormeget denne Sag
interessere mig.

Justitsraaden (tvetydig): D jo! det
kan jeg slutte mig til! (vil gaae).

Carl. Hav i det mindste den Godhed, at
sige mig, paa hvad Maade denne Ring er kom-
men i Deres Hænder?

Justitsraaden. Men hvorfor — —
dog nu gaaer der et Lys op for mig! (betragter
ham noiere, og sammenligner ham med Portrai-
tet). Lad mig see! — Dine — hmt — Næse
— hm! Uniform — ja saa sandt som jeg le-
ver —!

Carl. Nu, min Herre?

Justitsraaden (heftig): Ja, min Herre! jeg troer gjerne, at Sagen interresserer Dem. Ja, det er Deres Portrait! — saa livagtig som De staar og gaaer! — Jeg veed Deres hele Historie, min Herre! jeg veed, at det tilhører en god Veninde af Dem — en meget god Veninde af Dem, troer jeg —

Carl. Hverledes? Hvoraf veed De —?

Justitsraaden. Taalmodighed, min Herre! jeg er en Mand —

Carl. Ja, det har jeg allerede seet!

Justitsraaden. Og en koldskindig Mand; men her — her vil jeg som en Ven raade Dem at giøre en Ende paa det Spøg!

Carl. Med Forlov, min Herre: Hvad kommer det Dem ved?

Justitsraaden. Hvad det kommer mig ved? et herligt Spørgsmaal!

Carl (hidst): Uden Dmsvøb!

Justitsraaden (et Dieblit frygtsom):

Altsaa har De ikke den Ere — altsaa har jeg ikke den Ere, at være kiendt af Dem? — (som før): De maa da vide, at den Person, som har flyet mig Ringen, er —

Carl. Naa — den Person er —?

Justitsraaden. Min Kone!

Carl (forstrækket): Deres Kone? hvorledes skal jeg forstaae det?

Justitsraaden. Efter Bogstavet, min Herre, efter Bogstavet! min Kone; og jeg hendes Mand!

Carl. De hendes Mand?

Justitsraaden. Hendes Mand — hendes Egtemand — hendes fra dette Dødsblik af meget bedrovede Egtemand! (Carl staaer og seer stift hen foran sig). Og nu har jeg intet andet at sige Dem, end at igientage mit Raad: thi — saa sandt som jeg lever —!

Carl. Gaae Deres Vej! gaae Deres Vej! det er ikke Umagen værd at svare Dem,

Justitsraaden (i det han gaaer): Og De, Madame! De skal skee den —! — Nei, det havde jeg dog aldrig troet om hende! —

Ja, ja, Hr. Jusfuitsraad! tvungen Hund beed aldrig Hare! (gaaer).

Carl (allene, vaagner op af sin Bedøvelse): Saa er det da virkelig sandt? Emilie! Du er gift? og med saadan en Mand? Ha Faber! Fader! — (Ophold). Da jeg i Morges drømde, at den nedgaaende Sool skulde finde mig i hendes Arme! — Mine Forhaabninger! mine søde Forhaabninger! — — Men hun har jo selv sagt Ja! — — Tvang! — Hvem kan tvinge den, der elsker? — — Jeg maa tale med hende! Der kommer nogen. —

Siette Scene.

Fruen Rørdam. Carl Ulfsted.

Fruen.

Hvor min Hr. Gemal kan være bleven af? ha! ha! ha! Han brænder af Skinsyge!

Carl. Jeg har formodentlig den Sykke,

at giøre den Pionne Eierinde af denne Hauge
min Compliment?

Fruen. Jeg beder om Forladelse, min Her-
re! det er jeg ikke. — Denne Hauge tilhører
Doctor Dalby —

Carl (forstilt): Doctor Dalby? — Jeg
troer jeg kiender ham. — Har han ikke en Søn?

Fruen. Ingen Søn: men en Datter —

Carl (hastig): Emilie Dalby. —

Fruen (overrasket): Hvorledes? — (med
et Smil): Ja, Emilie Dalby!

Carl (forlegen): Madame! — — Dog
hvad behøver jeg at forstille mig for en Dame,
hvis første Diekast allerede vidner om det adles-
te Herte —

Fruen. Min Herre — jeg veed ikke —

Carl. Jeg er en Ulykkelig — og skulde
ikke enhver Ulykkelig tørde henvende sig til et Herte,
der er saa godt, som Deres vist er?

Fruen. Med hvem har jeg den Ære —?

Carl. De er en Veninde af Emilie Dal-
by? —

Fruen. Ja, det er jeg!

Carl. D, saa maa De høre min Historie!

Fruen. Ikke nu, og ikke paa dette Sted, min Herre!

Carl. (paatrængende): Jeg kiender Emilie —

Fruen (smilende): Ja, saa lader det! —

Carl. — Og jeg har allerede kiendt hende længe —

Fruen. Nu kan jeg tilforlædelig ikke høre mere. (sagte): Jeg maa først lede min Mand op. — (hoit): — Selskabet venter paa mig. — (Justitsraaden kommer listende ind fra den anden Side).

Carl. Enhver Times Opsøttelse er uerskætteligt Tab for mig!

Fruen (med Deeltagelse): Jeg taler med Dem igien her. Hvad jeg kan giøre for Dem og min Veninde, — det giør jeg sandelig med det oprigtigste Herte! (gaaer).

Carl. De er Gudheden selv! (gaaer bort ad den anden Side).

S y v e n d e S c e n e.

Justitsraaden

(allene).

Saa!! — (Ophold): Der gaaer hun! —

(heftig): Hvad? troer jeg ikke, at en uværdig
Kones flutte Dpførsel kan smerte mig! Nei! her
bør jeg tage andre Forholderegler!

A t t e n d e S c e n e.

Emilie. Justitsraad Rorham.

Emilie

(kommer bestyrret ind og seer sig tilbage).

Lor jeg troe mine egne Dine? Earl her!

(bliver Justitsraaden vaer). Ah Hr. Justits-
raad! —

Justitsraaden. Min Raadige —

Emilie. Lor jeg spørge Dem, om De
kiender den unge Officier, som nu nys gik ned
ad den Allee?

Justitsraaden. Jeg just ikke; — men min Kons!

Emilie. Altsaa veed De vel heller ikke — ?

Justitsraaden. Jo, jeg veed besværene allerede meget mere, end jeg burde vide!

Emilie. De forekommer mig meget bedrøvet. — ?

Justitsraaden (brydende los): Al! har jeg da ikke Aarsag til at være det? Seer paa mig, bedste Jomfrue! — Seer De ingens Forandring?

Emilie. Forandring? Nei, intet andet, end at De bevæger Deres Hænder og Fødder meget gesvindt, og det pleier De dog just ofters ikke!

Justitsraaden. Nei, nei, det var ikke det jeg meende! Se høiere op!

Emilie. Siig mig først, om den Fremmede —

Justitsraaden. Jeg kan ikke taale at tale om det Satans Menneske! — Men, se lidt høiere op!

Emilie. De biber Læberne sammen.

Justitsraaden. Hoiere op!

Emilie. Deres Dine —

Justitsraaden. Hoiere op!

Emilie. Der seer jeg jo intet andet end
Deres hvide Paryk!

Justitsraaden (gnider sin Pande):
Gud skee Lov!

Emilie. Jeg veed slet ikke, hvordan
De forekommer mig!

Justitsraaden. Ja, Tomfrue —
kiereste, bedste Tomfrue! Jeg vil betroee Dem
min Ulykke! De seer i mig den meest bedro-
vede af alle bedrovede Uegtemænd! —

Emilie. Hvordan, Hr. Justitsraad?

Justitsraaden. Den meest bedroves-
de! Den Officier, som De saae der —

Emilie. Nu?

Justitsraaden. Har en Inclination
her —

Emilie (forlegen): Saa?

Justitsraaden. Som har høstes
Frugter af —

Emilie. Hr. Justitsraad!

Justitsraaden. Han elsker og bliver
elsket — af —

Emilie (undselig): Jeg beder Dem —
tie stille —

Justitsraaden. — Af min Kone!

Emilie (forfækket): Hvad? — (omt-
findtlig): Skal det være Epøg?

Justitsraaden. Epøg? Ja, Gud
give det var saa vel! Men det er det plumpeste
Uloop paa Guds grønne Jord!

Emilie. Han skulde være i Forstaaelse
med Deres gode Kone? De tager vist Feil.

Justitsraaden. Troer De, at jeg vil-
de sige slikt, naar jeg ikke havde de tydeligste
Beviser paa, at det var sandt? (godmodig):
Dil at liele og smigre var jeg for gammel —
men jeg holdt sandelig inderlig meget af hende.

Emilie. Det har hun altid været over-
tydet om —

Justitsraaden. Og nu glemmer hun
sig selv saaledes!

Emilie (affides): Utsaa var det Mars-
sagen til Din Taushed? derfor er Du kom-
men hertil saa hemmelig?

Justitsraaden. Havde De troet det
om Deres Veninde?

Emilie. Aldrig! — men, kiere Hr. Ju-
stitsraad, man kan let bedrage sig selv i flige
Tilfælde —

Justitsraaden. Er jeg mistroisk?

Emilie. Jeg veed ikke —

Justitsraaden. Eller ganske blind og
dum?

Emilie. Hvilket Spørgemaal!

Justitsraaden. Nu, saa maa De troe,
hvad en ærlig Mand siger Dem!

Emilie. Deres Beviser? —

Justitsraaden. O! jeg seer meget
godt! (Dphold).

Emilie (sagte): Vel! saa har jeg fattet
min Beslutning! (hoit): Vilde De have den
Gadhed, at bede min Fader komme herved et Die-
blik? jeg ensker at tale med ham om en meget
vigtig Sag.

Justitsraaden. Med Fornoielse! Men
De vil dog ikke — ?

Emilie. Jeg kan tie.

Justitsraaden. De tager saa hiertelig
Deel i min Eliebne —

Emilie. Jeg beder Dem, Hr. Justits-
raad —

Justitsraaden. Nei! det er sandt
Venskab! —

Emilie (heftig): Min Bon —

Justitsraaden. Strax! (gaaer).

Emilie (allene). Jeg er altsaa bestemt?
Ja! — det er jeg! Jeg vil soie min Fader: jeg
vil agte Grøndal! — Elske ham! — det vil jeg
ikke kunne! — Ak! man elsker kun eengang! —
Men han er en brav Mand. — jeg vil agte ham,
jeg vil giøre for ham, alt hvad jeg kan. Men
hvorfor skal da jeg lide — han, for hvis Skyld
jeg lider, fortjener det jo ikke engang! —

Niende Scenr.

Emilie Dalby. Doctor Dalby.

Dalby.

Her er jeg! Hvad vil Du mig?

Emilie (bliver forfækket, da hun ser ham): Jeg takker for Deres Godhed — bedste Fader —

Dalby. Gjør det af i Korthed, for Tiden er knapp. Hvad vil Du mig? Kom frem med det!

Emilie. De har Høstværk —

Dalby. Hvorfor begynder Du ikke? Hvad vil Du?

Emilie. Jeg vilde gjøre Dem en Lille Kænelse — men De vil blive vred —

Dalby. Ja, over Din Fortale!

Emilie. Jeg har endnu steds elsket Alsted — elsket ham af mit ganske Hjerte —

Dalby. Det er noget, som jeg længe har vidst!

Emilie. Jeg har vexlet Breve med ham til
for to Maaneder siden —

Dalby. Saa! (misfornøiet): Hm!
hm!

Emilie. Siden veed jeg intet om ham,
uden at — han ikke fortjener min Kierlighed!

Dalby. Saa? det undrer mig! Jeg
har altid holdt ham for en meget brav Karl.
Men for Dig var han intet Partie, da I vare
lige fattige begge to — thi Indkomsterne af en
Lieutenantsplads siger ikke stort; de Stakler kan
have Ulykke nok med at ernære dem selv —
Nu, er han en slet Karl, desto lettere vil det
falde Dig at glemme ham, min Pige!

Emilie. Glemme ham? Al! nei! jeg
vil aldrig kunne glemme ham! — Men — jeg
vil give mig —

Dalby. Hvad?

Emilie. Ja — give mig! (stielvende):
og, efter Deres Ønske, med — Kammerraad
Grøndal.

Dalby. Ei, ei, Pige! Har Du ogsaa ret overlagt den Ting? — Det kommer mig altfor hovedkulds paa! Jeg ønskede det rigtig nok gierne, meget gierne, det er sandt! især da hele Byen veed, at han frier til Dig, og Du veed nok, at mangen Pige ønskede at være i Dit Sted! Men jeg vil aldrig tvinge Dig — ikke engang overtale Dig —

Emilie. Jeg erkender Deres Godhed. Ja, jeg handler med Overlæg. Naar Kammerraad Grøndal for det første vil være fornøiet med min Hoiagtelse og min Velvillie: saa bliver jeg hans Kone, naar De vil!

Dalby. Bravo, min Pige! min gode, kære Emilie! (kysser hende). Jeg vidste nok, at Du med Tiden vilde komme paa fornuftige Tanker!

Emilie (sagte): Al! hvad har jeg sagt!

Dalby. Hænger Du med Hovedet? sy! kom nu med op til Selskabet. Man kan jo slet ikke blive klog paa Dig i Dag!

Emilie. Jeg kommer snart efter Dem
 kæreſte Fader!

Dalby. Gjør det, mit Barn! (gaaer).

Emilie (alene): Hvad har jeg gjort!
 Hvad har jeg gjort!

Tiende Scene.

Carl Alsted. Emilie Dalby.

(begge med tilbageholdende Hoſſighed).

Carl.

Jeg beder Dem om Forlabſe, at jeg —

Emilie (forſkrækket): Ah! —

Carl. De synes at være truſſen ved
 at ſee mig —

Emilie. Endnu mere forundret
 over, at De ikke, under de nærværende Omſtæn-
 digheder, undviger min Nærværelſe ſaa meget
 muligt —

Carl. Ingen Omſtændigheder kan na

de den reistrafne Mand til at slye nogens Nær-
værelse; han kan frit see enhver lige i Ansigtet,
thi hans Die er Billedet af hans Hierte. Jeg
kender det Forhold, hvori vi to staae til hinan-
den. Min Dpførsel imod Dem —

Emilie. De giver maaskee ugieerne
denne Forklaring!

Carl (fornærmet): Saa? — (fatter
sig igien, kald): Jeg vil skilles fra Dem, jeg
vil aldrig see min Fødeby mere — men førend
dette skeer, ønskede jeg dog —

Emilie (med kiendelig Trængsel): Min Fa-
der siger altid: naar man skal tage Afsked, saa
jo kortere, jo bedre —

Carl (ømsfindtlig): Han har Ret! (buck-
ler og vil gaae).

Emilie (med varm Følelse): Gud lade
det altid gaae Dem ret vel!

Carl (bliver staaende — og iler meget
rørt hen til hende). — Vel? mig? — Ah! Hvor
Fiderne have forandret sig med os!

Emilie (vil fatte sig igjen). Ja for —
for var det anderledes! det var det! — men de
Liber ere forbi!

Carl. Forbi? Hvis er Skylden, at
de ere forbi? (griber hendes Haand). Emilie!
Hvis er Skylden — ?

Emilie. Slip mig —

Carl. Ja, jeg vil ingen Bebreidelser
giøre Dem —

Emilie. Jeg vil heller ingen giøre
Dem! — Men hvortil nytter denne Samtale?
Mit Balsg —

Carl. — Er giort; det veed jeg! men
Emilie, hvilket Balsg!

Emilie (med Smerte): Stille! stille!
jeg beder Dem!

Carl (med fligende Heflighed): Hvis
ket Balsg! De maa være uhykkelig! For
Guds Skyld, Emilie! hvor kunde Du giøre
det?

Elleste Scene.

Justitsraad Nordam. De Forrige.

Emilie

(bliver mere tilbageholdende, da hun seer Justitsraaden):

Kiender De denne Herre?

Carl (bukker): Ah, Hr. Gemalen —

Justitsraaden. Ja, det Hr. Gemalen! til Tieneste! hm! hm! det lader ikke til, at Herren husker mit venstabelige Raad?

Emilie (til Carl): Gior hans Nær-
værelse Dem ikke forvirret?

Carl (til Emilie): Gior den ikke Dem
skamfuld?

Justitsraaden. Jeg troer mafoi hun
gior ham Bebreidelser! den velsignede Slut!

Emilie. Skamfuld? Hr. Lieutenant
— De noder mig til at tale om Deres Tro-
løshed —

Carl. Min Troelshed? Hvem kan handle trolesere end De? — Men det er jo Skik nu, at man netop bebrejder Andre det, hvorfor vi selv meget vel føle, at vi fortjene Bebrejdelser! derved troer man desbedre at kunne binde Munden paa Andre!

Justitsraaden, (der har holdt sig noget fra dem, sagte): Men det er dog en Skam, at jeg saadan lader den brave Dige føre min Sag! Jeg maa staae hende bi! (snygtfom): Jeg er kun bange, at jeg bliver for hidsig! (høit): Min Herre — efter det, som er foregaaet imellem Dem og min Kone, saa vil jeg bede Dem, at — at De forlader det Sted hvor jeg er!

Carl. Hvorfor det, min Herre?

Justitsraaden. Hvorfor? for en Uførd! — Hvorfor?

Carl (hidsig): Forstaaen mig for Deres Impertinencer!

Justitsraaden (gaaer tilbage). Hiertelig gierne!

Carl. Jeg tilstaaer: jeg elskede Deres

Kone. — Jeg elskede hende uudsigtelig
høit —!

Emilie (sagte): Hvad hører jeg! og
for —!

Carl. Men, min Herre! dersom De
leber falde et eneste fornærmeligt eller tvetydigt
Ord d. s. angaaende, saa skal De faae med mig at
bestille!

Tolvte Scene.

Fruen Nordam. De Forrige.

Fruen

(meget munter):

Nei see engang — en Tête-a-Tête! (smilende til Emilie): Skal jeg give de unødvendige Personer noget at bestille?

Emilie (spydig): De er altfor artig!

Fruen (mærker det ikke). Tys! tys! (til sin Mand): Apropos! jeg har et Par Ord at tale med Dig!

Justitsraaden (vender sig om fra hende): Hj! De understaaer Dem —?

Fruen. Aha! Man skal see De begynder at giøre Dem kostbar paa Deres gamle Alder! (Under de følgende tre Replikker søger hun bestandig at faae ham bort fra Carl og Emilie, men han undviger hende stedse).

Carl (til Emilie): Jeg vilde ingen Breibelser giøre Dem; men see selv denne Mand —

Emilie. Jeg vil ingen flere Deb spisde. I Dag har jeg først lært at kiende Dem. Jeg Østen lader jeg gjerne enhver stikkelig Mand blive som han er, især naar han ikke videt angaaer mig —

Carl. Ikke angaaer Dem? ypperligt vel efter den store Tone! Det Øvrige kan jeg ellers give Dem ligesaagodt tilbage: jeg har ogsaa først i Dag havt den Lykke, at lære at kiende Dem tilgavn!

Fruen (til Emilie og Carl): Men hvad fattes Jer, Godtsfolk? Jeg tror I spille Egttestandsscener?

Emilie (ømfindtlig): Man søger kun at forhærme mig her: jeg vil heller gaae —

Fruen. Bliv dog, kiere Emilie! jeg vil være Voldgiwtsmand! — Lad Parterne træde frem for Domstolen!

Emilie. Jeg er ikke oplagt til at være Gienstanden for Deres Spøg!

Carl. Hvad behøves der Afgjørelse i en Sag, som allerede er afgjort?

Fruen. Respect for Retten! Parterne bør intet andet end svare!

Justitsraaden (sagte): Der sidder en Mund som en Ragekniv paa den Kiælling?

Fruen. Hr. Lieutenant — N. N.! hvad har De imod Gomsfrue Emilie Dalby?

Carl. At hun har behandlet mig foragteligt, troløst! Jeg iler herind med de gladeſte Forhaabninger — jeg vil overraske hende med Tidenden om min Lykke — derfor skriver jeg hende ikke til; jeg troer, at alle Hindringerne for vor Kiærlighed nu ere bortryddede; jeg kommer — og jeg finder hende giw med en Uden —

Justitsraaden.) Givt?

Fruen.)

Emilie.) Hvad er det!

Carl. Nu ja! —

Fruen. Med hvem da?

Carl. Det er besynderligt! (peger paa
Justitsraaden): Med ham!

Fruen.) Med ham? ha! ha! ha!

Emilie.) Med ham?

Justitsraaden.) Med mig? (sagte); Giv
det var saa vel!

Carl. De leer ad mig — Nu ja! med
ham!

Fruen. Hvem har sagt Dem det?

Carl. Han selv!

Fruen.) Hvad?

Emilie.)

Justitsraaden.) Jeg? —

Fruen (afbryder ham): Hvor kan De nu
komme til at sige slygt, Hr. Justitsraad? Har
De ikke nok i een Kone?

Justitsraaden. Det er en forbandet

Enak! — Det spørger nok i Deres Hiernekiste, min Herre! Jeg har sagt, at jeg er givet med min Kone —

Carl. Var det ikke over mit Portrait, De var saa opbragt?

Justitsraaden. Jo! og her er det —

Emilie (sagte): Ah! hvad har jeg gjort?

Carl (til Justitsraaden): Sagde De ikke, at De havde taget det fra Deres Kone?

Justitsraaden. Jo netop — (vender sig til Fruen) — fra min Kone! Havde denne Ring ikke været, havde jeg endnu ikke faaet noget at vide om Deres Bekjendtskab.

Fruen. Om vort Bekjendtskab! Har jeg da ikke sagt Dem, at jeg fandt Ringen her af en Hændelse? at jeg ogsaa af en Hændelse traf Lieutenanten her, og neppe har talt ti Ord med ham?

Emilie. Ah! min Ring! det er min Ring! Jeg har formodentlig tabt den for, da De gjorde mig bange.

Fruen (Kielmsk til sin Mand): Husker
De — ?

Justitsraaden. Ijs!

Emilie. Jeg er Skyld i alleting! —

Fruen. Kan I nu see, alle I Kinsyge
Creaturer! Havde jeg nu ikke taget en Haandi
med, hvad saa? (Ophold, hvori Justitsraaden,
Emilie og Carl udtrykke deres Forlegenhed).

Carl. Emilie! — (griber hendes Haand
og taler sagte med hende).

Justitsraaden (sagte): Skal jeg tage
alt dette for klingende Mynt? hm! hm! — Jeg
maa vel! hvad gjør ikke en god Mand? (rækker
Fruen Haanden): Lille Kone!

Fruen. Saa? — Nei, nei, saa vidt
ere vi endnu ikke komne! Nu skal jeg først læse
Dem Texten for Deres urimelige Jaloussie! Syt
skam Dem! at givne saadan en Stoi for ingens-
ting! Saaledes at sætte Folk sammen!

Justitsraaden. Naa, naa, et godt
Ord igien, min Bedste! Hid med Haanden.
Vi vil være gode Venner igien, og holde hinan

ben for grundværlige Folk! — Slaae til, Madame! Jeg risquerer nok mere end De!

Fruen. Virkelig? Hvor De er bleven galant! (giver ham sin Haand). I det mindste er det ikke Deres Skyld, at min Risiko er saa ubetydelig.

Emilie. Ah, Carl! hvad har min Jalousie forledet mig til!

Carl. Glem det, bedste Pige! lad os ikke mere tænke paa det Forbigangne! Tænk paa Fremtiden, som smiler os imøde!

Emilie. Du veed ikke —

Carl. Jeg veed, at Du elsker mig: det er nok.

Emilie. Min Fader —

Carl. Da jeg nu har Formue, vil han ingen Indvendinger giøre; han har altid holdt af mig —

Emilie. For bad jeg ham selv [om Brøndal!

Carl. Det frygter jeg heller ikke for. Din Fader er god; lad os ile hen til ham!

Justitsraaden, (som imidlertid af sin Kone har erfaret Carls og Emilies Forbindelse); Bliv her! der kommer han, som om han var kaldet!

Trettende Scene.

Doctor Dalby. De Førrige.

Dalby.

Hvor Fanden bliver I af allesammen? —
Sag troer I holder Geheimeconseil?

Fruen. Savist giøre vi! kom hid, kære Dalby! vi trænge til en om Fader!

Dalby (i det han bliver Carl væk): Hvad?

Carl. Er Deres Carl bleven Dem saa fremmed i træfferdig Aar?

Dalby. Er det Dig selv, Alfbed? (som favner ham). Hvor kommer Du fra, Vandløser? Du er jo bleven Krigsmand — Det er brav! — Men Du har dog vel haft Dine Aarsager, hvorfor Du er kommen her? — ikke sandt?

Fruen (til sin Mand): Gier nu De en fornuftig Streg, og læg et godt Ord ind for den stakkels Sybr.

Carl (til Dalby): For at see Dem — Justitsraaden. Og for at bringe Dig en behagelig Tidende!

Dalby. Hvordan det?

Justitsraaden. Hans Onkel er død —

Carl. — Og har efterladt mig sin hele Formue —

Fruen (spøgende til Emilie): Hvor Du nu spidser Deen, min Pige! (taler sagte med hende).

Dalby. Saa? See, see! ei, det er mig hiertelig kiert! gratulor! Nu er Du jo en holden Mand!

Carl. Der mangler nu intet andet i min Lykke, end —

Justitsraaden. — En Kone!

Dalby (halvsagte): Netop det, som Du har formæget! (Justitsraaden trækker paa Skuldrene). Men Du er jo kun Lieutenant, og det si-

ger ikke stort. — Bliv i det mindste saalænge, til Du kan gjøre Din Allerkiereste til Captainsfrue!

Carl. Men — jeg elsker —

Sustitsraaden. Og han bliver elsket igjen!

Carl (griber med den ene Haand Doctorsrens og med den anden Emilies Haand): De — som stedse har været min Belgiorer, min bedste Ven — vilde De ikke være min Fader?

Emilie. Min gode Fader!

Dalby. Ah — post Festum! Patron! det gjør mig ondt for Dig, men hun vil have Kammerraad Grøndal!

Emilie. Min Fader!

Dalby. De t sagde Du jo selv for lit siden?

Fruen. En Misforstaaelse!

Dalby. Du sagde jo, at Carl var uvær dig til Din Kierlighed?

Emilie (skamsuld): Skinsøge —

Dalby. Et skrækkeligt Uhyre!

Fruen. Vel talt! (til sin Mand): Læg
De Mærke til det!

Dalby. Altsaa skal man see, at I to ere
enige?

Emilie.)

Carl.) Bedste Fader!

Dalby (med Følelse). Jeg gav Dig me-
get! Det Dyrebareste jeg eier!

Carl. Det skulde jeg aldrig glemme!

Dalby. Vil Du ogsaa altid elske min
Emilie?

Emilie og Carl (omfavne ham hver paa
sin Side).

Carl. Min Fader! —

Dalby. Vil Du gjøre hende saa lykkes-
lig, som det staaer i Din Magt? vil Du ogsaa
saa holde af mig?

Carl. Jeg kan ikke gjøre Dem Forstikkin-
ger, men mit Hjerte foler —

Dalby. Nu saa tag hende da, med min
faderlige Velsignelse! — (Carl aabner Armene;
Dalby kysser Emilie sagte hen i dem. De blive
staaende i en Omarmelse).

Fruen. Bravo, Doctor! det maa jeg
 kysse Dem for! Min Hr. Gemal. veed sagtens
 ikke at sætte ret Prijs paa den Ting; men jeg
 tiltroer Dem mere Smag!

Tu sit Raaden. Lovist veed jeg, min
 Bedste! lovist veed jeg! (omfavner hende).

Fruen. Ja, det er sandt: „De er lig-
 gesaa smidig, som for circa 30 Aar siden!“

E n d e.

HERO OG LEANDER.

Melodrama.

af

Florian.

Personerne:

Herø.

Seander.

Skuepladsen forestiller Helleponten og Strandbredden ved Sestos; paa høire Side et høit Taarn, paa hvis Top brænder et Fyr. Havet gaar tæt op til Foden af Taarnet. Det er Nat med Fuldmaane; overalt hersker den dybeste Stillehed.

Hero og Leander.

Hero

(træder ud af Taarnet).

Dmsfider udbreder Natten sit Slør over den hele Natur. Min elskede Leander! dette er da Timen, da Du, uden at høre andet end Din Kierlighed og Dit Mod, skal kaste Dig i Bølgerne; da Du, uden anden Veileder end dette Fyr, som jeg for Din Skyld har tændt, skal gennemskicere Boverne med Dine stærke Arme, der skulle bringe Dig i Din Elskeds Favn!

(Hun betragter Himmelen og Havet, og

bliver et Dieblig staaende nedstunken i sine
 Drommerier).

Med hvilken Sød Belyst jeg betragter dens
 dybe Rolighed! Hvor Havet er fredsomt og
 stille! Hvor Luften er reen! Ikke engang Zephyr
 vover at bevæge den: Alt tier, Alt er ro-
 ligt. O, min Ven! Du hører ikke andet end
 Tisfuglenes klagende Røst, og Bolgernes Mum-
 len, i det de give efter for Dine Anstrængelser;
 den velgiørende Maane laaner Dig sit fulde Lys;
 Bolgen, som kaster dens Gien skin tilbage, synes
 at vilke fordobble det. — O, hele Naturen bør
 have Deeltagelse for Elskeren, der sætter sit Liv
 i Bove, for at see sin Elskerinde!

(Hun gaar frem og tilbage i Sindsbevæ-
 gelse).

Jeg veed ikke, hvad det er for en løslig
 Rædsel, som uvilkaarlig indsniger sig i min
 Barm! — Kiære Leander! kom ikke i Nat —
 Kom aldrig, hvis Du staaer Fare for at miste
 Livet! Dette Hav er saa forfærdeligt! Helle*),

*) Helle druknede i Hellsøent, (som blev op-
 kaldt efter hende) da hun med sin Broder

den ullyksalige Helle fandt Døden i dets Bolger:
 den gyldne Bæder kunde med Moie frelse hendes
 Broder — Du, Du har Intet uden mine Dn-
 sker og Dit Mod. — Hvis der hændte — Men
 nei! Amor, alle Guder mang vange over
 D g!

(Hun henbender sig til Maanen).

Skionne Phæbe! forlad ikke Himmelen!
 oplys den farlige Dei, min Elsker har at gien-
 nemsvømme! viis ham alle Klipper og Skæer!
 lad ham stedse sine Landet! tilstæd ikke, at den
 mindste Sky et Blund følger Dig for hans Di-
 ne! kom de Sorger ihu, Kierlighed voldte Dig,
 og frels en Elsker ligesaa tro, ligesaa om som
 Endymion *) var!

(Hun lytter opmærksom efter, og siger ef-
 ter et Dphold):

Phryxus paa en gylden Bæder vilde undsø-
 sin Stedmoders Forsølgelser.

*) Kun a følge sig, som bekendt, vort af Kierlig-
 hed til den skionne Endymion.

Jeg troede, at høre ham; og det var kun en
Bølge, som bragde mit Hjerter til at banke!

(Med Lidenskab):

O, min Ven! fordebbles Dine Anstren-
gelses! lad den Tid, som fortærer Dig, gøre
Dig føleløs for Bølgerens Kulde! Skynd Dig
at stige op af dette trolose Element! Kom at
berolige Din forvildede Brud! kom, knug hendes
i Dine Arme! — Mig synes, jeg ser
Dig! — ja, jeg ser Dig! Du gennemskærer
Loverne med Hurtighed; langt bagefter Dig
efterslæder Du en sybende Fure; med Dine Dine
uafslæbte hæstede paa dette Fyr, sanker Du nye
Krefter alt som Du nærmer Dig det: Himmels
lysene: Stjerneerne, Sømandens sædvanlige Vej-
ledere, ere ikke til for Dig; Din eneste Stjerne,
det er denne Fakkell; Du ser kun den paa Him-
melen, Du kender kun mig paa Jorden, og
Alverden indskrænker sig for Dig til dette Taarn,
som jeg beboer!

(Med Angstelse):

Men Kierlighed forvilder mine Sandser.
Leander kommer ikke; jeg ser Intet i Bølgerne!

— Dog, maaskee er det heller ikke saa silbigt, som jeg indbilder mig; jeg har bedraget mig selv; jeg har troet, at han skulde komme hurtigere, naar jeg tændte Bluffet for.

(Hun vender sig atter om mod Havet, stirrer ud og lytter ængstelig efter).

Dog synes mig, han har aldrig tøvet saa længe. Jeg har allerede hundrede Gange beregnet Dieblikkene, naar han forlod sit Hiem — Tiden han var underveis —: han burde være her. — Var Havet endda oprørt, saa kunde jeg troe, at Frygt havde holdt ham tilbage. — Maaskee kommer han ikke — maaskee en ny Rierlighed — O, Leander! tilgiv, tilgiv! jeg bover at tvivle om Dit Hierte; men lad blot den mindste Vind kruse Havets Dverflade, og da skal jeg ikke beskylde nogen anden end Neptunus!

(Med Harm):

Hvorfor skulle vi, som kun eie een Siel, have to Fødelande? Hvad gavner det os, at være hinanden saa nær, naar vi dog stedse ere

adskilte? Ja, jeg vilde heller, at hele Verden
laae imellem os!

(Horizonthen begynder at overtrækkes med
Skyer, og Maanen fordunkles).

Men Himlen bliver mørkere, Maanen synes
ned at ville skule sit zitterende Lys — mit
Hierte beklammes! — Derksom et Uveir —
Dog bort med disse sorgelige Tanker! — Jeg
skuffer mig ventelig selv; Skrækken viser mig
Skyer, som ikke ere til: jeg har jo saa ofte
erfaret, at skilt fra min Elsker forekom Himlen
mig aldrig skion!

(Uveiret begynder, og vorer stedse).

Hvad hører jeg! Nei, det er intet Blænd-
værk! En huul Dragen synes at hæve sig af Af-
grundene — den vælter frem med Mulmet —
den bryder stærkere los — Havet oprøres — Stor-
mene begynde at brose — de rulle frem henover
de alt hvildskummende Bølger!

Ulmøgtige Guder! — mine Kræfter for-
lade mig! Hvert Lyn, hvert Tordenkræld bringer
Døden i mit Hierte — Ulykkelige Hero!
— han er underveis — han er underveis! —

(Hun segner kraftesløs omkuld paa en Klippe,
men reiser sig derpaa igien med Hestighed).

Elskede Leander! vend tilbage, endnu er
det Tiid — vend tilbage til Din Hiemstavn!
tænk blot paa at frelse Dit Liv! — Jeg skal
komme til Dig, Kierlighed vil give mig Kraft;
jeg er vis paa, at kunne giøre Dørfarten, naar
Du er Maalet for min Reise! — Om jeg kommer
her tilbage, det er jeg ikke sikker paa, men jeg
har seet Dig — jeg har frelst Dig — og jeg skal
være glad!

(Uveiret er nu i sin frygteligste Vælde).

O Guder! hvilke Brag! hvilket Uveir! de
fraadende Bolger optaarne sig mod Lynene; Tor-
denkilerne styrte sig i det brusende Hav; Boverne

og Luften udgiøre blot et Chaos, giennemfuret af Ildpile. Alle Elementer ere sammenblandede, og min Elsker kæmper maaskee ene imod hele Naturen!

(Hun styrter paa Knæ, og raaber lidenskabelig):

O Neptunus! o Boreas! formildest! skaaner ham! han fortørnede Eder aldrig; ikke er det gaaet nogen Dag, uden at han jo opsendte sine Dnster til Eder. I kiende selv Kierlighed; mindes Phillyre *), mindes Drythia; forbarmer Eder over Dvaler, som I selv have liidt! Hvad begiære I? hvad fordre I? Jeg har intet Dffer at bringe Eder: men, kræves der Blod for at formilde Eders Harm, siger et Drd, et eneste Drd, og denne Dolk skal giennembores mit Hierte!

*) Phillyre og Drythia, to Nympher, elskede af Neptunus og Boreas.

Taler! Leander er i Fare, Leander bukker maaske under: Af Medynk, skynder Eder at tale!

(Uveiret sagtnes).

De have hørt mig — Vindene formildest, Havet beroliger sig, Bølgerne synke tilbage i deres Leie, Himlen bliver atter klar, og jeg hører nu ikke andet, end en Ekvælpen blandt Bølgerne, som endnu sukke over Nordvindens Raseri.

(Med den sømmeste Tølelse):

O, Leander! min elskede Leander! har Du overstaaet dette Uveir? Guderne have beskyttet Dig! de have formildet Havet: det er det visse Kiendetegn paa deres Raade! — Leander! Du kommer — jeg skal see Dig: og hvor jeg skal knuge Dig op til min Barm! hvor de Farer, Du har udstaaet, ville forøge vor Gienforenings Godheder!

(Med Uro og Smerter):

Men Mørket adspredes — alt seer jeg
 Osten farves med et rosenrødt Skær — Ce-
 phali Elskerinde *) jager Mulmet foran sig, og
 Leander kommer ikke! Roligheden er vendt til-
 bage over Havet: den er ikke vendt tilbage i
 mit Hjerte!

(Man seer Morgenrøden og Daggryet bry-
 de frem).

Glimrende Aurora! o, værdiges at tilgi-
 ve mig, at jeg aldrig har opsendt mine Bønner
 til Dig! Leander forlod mig stedse i det Dieblit
 Du lod Dig see: kunde jeg da ønske Dit Kom-
 me? Bliv i Dag min Belgiorerinde: viis mig
 min Elsker! og lad den Dag, hvis Forbud Du
 er, være skion for mig, som den vorder for
 hele Naturen!

(Hun sliger op paa en Klippe og seer ud
 over Havet).

*) Aurora eller Morgenrøden.

Ja, jeg seer ham! det er ham! — Udsig
 det 3e Gudst! hvormeget skylder jeg Eder ikke!
 O, jeg føler tilfulde, at alle mine Qvaler have
 ikke betalt dette Dieblik!

(Man seer langt borte Leander, som
 anstrænger al sin Kraft, for at holde sig i
 Veiret paa Bandet).

Men hvad seer jeg! han ferner sig —
 nu nærmer han sig atter! — han synes at
 kæmpe imod Bølgerne — Mit Blod iisner!
 — Jeg kan see ham; hans Kræfter ere ud-
 tomte; hans trætte Arme kunne ikke mere
 holde ham i Veiret! — Leander! — Leander!
 — hor min Røst, lad den forlænge Dine Kræf-
 ter! endnu et Diebliks Mod, og da er Du i Din
 Bruds Arme! — Leander! Du hører mig ei
 — Du kan ei længer staae imod! — Lean-
 der! — endnu en Anstrængelse! Han stræk-
 ker sine Hænder ud imod mig, han synes
 at paakalde min Hielp — Ja, jeg vil styrte

Dig imøde — ja — jeg vil døe eller frelse Dig
— Jeg vil —

Leander (gaaer til Bunds).

Her o. Himmel! han er forsvunden! mine
Dine søge ham forgieves! — Leander! — dyrebare-
ste Leander! — han er ikke mere — han er ikke
mere — Bølgerne have opslugt ham!

(Hun bliver længe staaende aldeles ubevæ-
gelig, og begynder derpaa igien med langsomt
Foredrag):

Han er ikke mere! Jeg faaer ham ikke mere
at see! jeg faaer ham aldrig mere at see! han er
død for mig! Det er mig, mig er det, som har
myrdet ham!

(Efter et langt Ophold med Raseri og For-
svivelse):

Barbariske Guder, som breve Spot med
mine Smerter, som syntes at bønføre mine Dine

Her, for at hvædse Vilen, hvormed I giennem-
 bore mit Hjerte! Blodguder, Ulykkes. Guder,
 gid Skiebnen, stærkere end I, giengielde Eder
 alle de Qualer jeg lider! Gid Eders Udsæd-
 lighed blot tiene til at forlænge dem! Og
 Du, gyselige Hav, troløse Hav, Du har aldrig
 forvoldet andet end Ulykker, Du har aldrig æret
 andet end Forbrydelsen: den vilde Kriger, den
 gridste Røbdmand, de ere i Sikkerhed paa Dine
 Bolger, men den trofaste Elsker, som kun bad
 Dig om at bringe ham til mig, som hver Dag
 anraabde Dig, som kaldte Dig sin Belgiorerinde,
 ham lader Du omkomme! Flyd! gid Dit Raseri maa
 vende sig imod Dig selv! Gid den hele Verdens
 Bygning opløses og synke tilbage i Dit Skiod!
 Gid Jorden overose Dit Leie, og Chaos for-
 styrre Dig og udfylde Dit Rum!

(Hun stiger atter op paa Skippet).

Jeg skal ikke see ham mere! Jeg skal al-
 drig see ham mere! Leander, elskede Leander!

har Du tænkt, at jeg kunde overleve Dig?
 har Du tænkt, at jeg nogensinde mere kunde
 fæste mit Liv paa dette forhadte Hav? Nei,
 jeg skal opsøge Dig dybt i dets Afgrunde!
 Jeg skal igien foreene mig med den kiereste
 Halvdeel af mig selv! Den, der kan elske,
 kan ogsaa døe! og denne Død er et sødt Livs-
 blik, siden den foreener mig med Beander!

(Hun stoder sig Dolken i Hjertet, og styr-
 ter sig i Havet).

Den lille Askpot

eller

Groldkatten.

Heve- Farce

i een Act

frit efter

Desaugiers og Gentil.

(Til bekiendte Melodier).

Til den danske Cendrillon

Madame Maria Zinck!

De Under, som Du skienkede Anine,
tilhøre Kunsten ei; de vare Dine:
Ufkyldighedens Sprog og Dydens Røst.
Hiin favre Rose, som er Livets Lykke,
den var, den er og blive vil Dit Smykke;
den fra Din Baar omsnoer Dig til Din Hoff.

En yngre Søster jeg Dig her tilegner;
Du hendes Smaafeil hende ei tilregner;
smil blot en Smule ad et flygtigt Spog!
Den ældre Søster skal vor Glæde være;
bliv ved at fremme Skuepladsens Ære!
og vundne Hæder som Janchon*) forog!
M. T. Bruun.

*) J Lirespillerinden, som endnu i denne Gaist
kan ventes opført.

Personerne:

Prinds Mirli flor.

Grev De la Canardiere;

Magbelone,) hans Døttre,

Sybilke,)

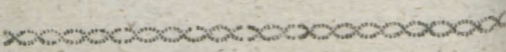
Kæpot, hans Steddatter.

Minette, en Fee.

Dansere og Danserinder.

Prindsens Følge.

Handlingen foregaaer — hvor man behager!

Den lille Affepot

eller

Troldkatten.

(Stuepladsen forestiller en simpel meubleret gammeltdags Stue; paa den ene Side en Camin, hvorpaa staar en Suppegryde og en Caffeekande. Paa den ene Side i Baggrunden staar et Bord, hvorpaa ligger et stort Græskar; paa den anden Side et Caffeebord, hvorunder staar en Rotteseelde. Naar Dækket gaaer op, sidder Affepot paa en Skammel i Caminkrogen, flummet Gryden og steger Castagnier i Affen; ved Siden af hende staar en tilluft Kurv med Bronsekat. Ved den anden Side af Caminen sidder en hvit Kat).

Første Scene.

Uffepot. Katten.

Uffepot

(puster til Ilden og synger):

W i f e.

1.

Et Pigebarn var paa et Slot,

Falderi Fallala!

hun havde det ei meget godt,

Falderi Fallala!

hendes Slægt mishandlede hende;

daglig hørde hun dem sige;

Hug hun fik, og liden Mad;

men dog var hun lige glad!

Hvor hun gik, hun sang endda:

Falderi Falla!

2.

Men, Hillemaen! pas paa! hvad skeer?

Falderi Fallala!

til Slottet kom en Cavaleer ;

Falderi Fallala !

Pigen gode han kunde lide ;

han tog hende til en Side ,

hvidsked : „kom Du kun med mig ,

da jeg gior Dig lykkelig !” —

Hun foer med ham ; hopsasa !

Falderi Falla !

Saaan Lykke vederfares ikke mig ! men jeg er da ogsaa den Yngste , kan jeg troe. — Naar jeg seer mine Søstre fornoie sig fra Morgen til Aften , medens jeg maa sidde her i Saminkrogen , ret som en , jeg veed ikke hvad ! — saa kommer ogsaa Blodet sommetider saadan i Kog hos mig , at jeg slummer af Brede ! — (Hun slummer Gryden). — Nu maa jeg nok komme Urter paa Suppen. — (Hun tager Gulrødder op af Bronkurven og skraber dem). — Men troer mine Søstre , at det skal vare længe ved , det Levnet , saa tager de mærkelig feil ! — Naar nogen saar mig sidde her Dag ud og Dag ind og tage i Aften , hvem skulde da sige , at jeg er Grev de

la Canarbieres Stebbatter? Hvad kan jeg giøre for, at han ikke er rigtig Fader til mig?

Magdelone og Sybille (kalde indensfor): Uffepot! Uffepot! er vor Caffe ikke snart færdig?

Uffepot. Paa Timen! paa Timen! — De faaer Caffe med Glode i, og Chokolade! men hvad faaer jeg? et Par fattige Castagnier, som ere stegte i Afsken — og saa er det endda en Lykke, om de ikke brændes! (Hun vil tage en, men brænder sig). Au!

Mel. Lad dable Dvinderne hvo vil.

Isald jeg Frokost have vil
jag maa Castagnierne tage;
dog nei! min Kat jeg bruger til
dem ud af Gloderne at tage!
I Verden det jo Mode er:
det seer man næsten allevegne;
naar Andres Poter holde her,
saa spares vore egne!

(Della maria).

(Hun kalder): Minette! Minette! Kom, Missekat! (hun tager Katten og rager Castagnierne ud af Ilden med dens Poter). Hvor taaligt det Dyr er! Hvem skulde dog troe, at dette lille Ræ forstaaer Alt hvad jeg siger til det? Sommetider seer det endogsaa paa mig med et Par Dine, ret som om det vilde tale. Ja, det er ingen Hverdags Kat, den!

U n d e n S c e n e.

Afepot; Magdelone og Sybille (i Morgendragt).

Magdelone.

Jeg troer Mammesellen vil ikke lade os faae Caffe i Dag forend Klokken ti! (hun seer paa sit Uhr): Min Gud! den er alt over elleve!

Afepot. Ja, havde jeg Uhr, saaledes som J, saa kunde jeg ogsaa passe Tiden noigtigere.

Sybille. Det er af lutter Dovenskab. Hun er saa forsømmelig! — Vil Du bare se,

Magdelone? i Stedet for at passe, hvad hun skal, leger hun med sin Kat?

Afkep ot. Den Kat er den eneste Veninde jeg har her i Huset. (Hun ordner Kopperne og tænker for sine Søstre).

Sybille. Ja, Katten og Du, I er ret to Uen af eet Stykke! lige flodske og lige falske begge to!

Magdelone. Savisk! lige Børn lege bedst!

Afkep ot (sagte): Sandt nok, somme-
tider kunde jeg selv have Lust til at give dem en Rivt! (Hun nynnser): Katten er mit Sødskend,
barn o. s. v.

Magdelone. Har Du vadsket mine
Kniplinger?

Afkep ot. D ja!

Sybille. Og strøget mine Piber?

Afkep ot. For længe siden!

Magdelone. Og besørget Huushold-
ningen?

Afkep ot. Gryden staaer paa Ilden.

Sybille. Og soiet Stuerne?

Afkep ot. Alting er som det var blæst!

Magdelone. Det er godt! Gaae nu hen og sæt sig i sin Krog, og kny ikke et Mul-
 Afskot (sætter sig paa sin Skammel og bliver ved at synge).

Magdelone. Medens vi nu ere her allene, min Søster, saa siig mig: hvordan synes Du om den unge Cavaleer, som vi traf i Søndags paa Ballet?

Sybille. Hvordan jeg synes om ham? fortreffeligt! Han betragtede mig tre Gange med en Opmærksomhed! —

Magdelone. Og han smilte fire Gange til mig med et Skielmeri! —

Sybille. Han trykkede min Haand med en Barme! —

Magdelone. Og traadte mig paa Foden med en Heflighed! —

Sybille (springer utaalmodig op): Na, Du snakker over Dig!

Magdelone (ligeledes): Nei, det er nok snarere Dig, som ikke er ret klog!

Afskot. Hvad fattes begge Comtefferne, siden De klamres saa sælt?

Magdelone. Hvem har sagt Dig, at
vi klamres?

Afkepot. De beskylder hinanden jo for
at have mistet Forstanden?

Sybille. Vi?

Afkepot. Det er sandt.

Magdelone. Die Hun bare stille, lille
Doffesaar!

Afkepot (sagte): Jeg tier, men jeg
mærker nok der er lidt Kierlighed med i Spil-
let!

Magdelone

(til Sybille):

Vel. Hvis et godt Raad I følge kan.

Prindsen, Masoeur, tilbeder mig;
Jeg har i Brand hans Hjerte Sukket!

Sybille

(stolt):

Nei, Du, Masoeur, forregner Dig!
han alt længe for mig har Sukket.

Affepot

(affides, legende med Katten):

Mens de om Prindsen fere Krig,
jeg med min Kat fornsier mig!

(Hun danser med den).

Magdelone

(stolt):

Hver, som min sieltne Skionhed seer,
strax mig tilkiender Seierskrandsen!

Sybille

(spottende):

Dog, hos den unge Cavaleer,
Du, min Søster, gaaer bag af Dandsen!

Affepot

(som før):

Ikke jeg agter Hoffets Glands,
naar med min Kat jeg faaer en Dands!

(Du Dyr).

Tredie Scene.

De Førrige. Grev de la Canardiere
(i en storblommel Damastes Kaffeling,
og med en lang Kaarde i Haanden).

Greven.

Hvor er den henne? hvor er den henne?

Magdelone. Med hvem er det Papa
vil duellere?

Ukepot. Min Gud, Deres Excellence,
hvem vil De stikke ihjel med den lange Kaarde?

Greven. Hvem jeg vil stikke ihjel?
hvem jeg vil stikke ihjel? Din Hevedes Kat,
som har sin Bløde af at giøre mig tusinde
Kattespaser!

Ukepot (sagte): Hilleløse! jeg maa
Kynde mig at skule den herude i Kurven! (Hun
putter Katten i Kurven, som hun for har tømt,
og lukker Laaget til).

Greven. Sidder jeg og skriver paa Hi-
storien om mine Hestebedrivter, saa kommer den

og sletter dem ud med sin næsvisse Note! Se den
 Dieblisk jeg er bleven allerdeiligst friseret, gi-
 den mig et Kattespring lige op i Toupeen! Se
 anden Gang snapper den mig Parykken af Hov-
 det, render op i Tagrenden med den, og ser
 ud, som om den vilde see mig lige op i Dinen
 naar jeg truer ad den!

Magdelone. Ja, det er af dens gamle
 Streger!

Sybille. Hver evige Dag gjør den
 endnu værre Epilopper!

Greven. Var jeg overtroist, saa kunde
 jeg næsten fristes til at troe, at der stak en ond
 Aand i det Dyr!

Magdelone. Hvad har den da nu igi-
 gjort?

Greven. Hvad den har gjort? hvad den
 har gjort? (Han tager et Par sonderre-
 Manschetter op af Lommen). See bare her!

Sybille. O, min Gud! Papas deilige
 splinternye Brabantske Kniplings Manschet-
 ter!

Magdelone. Men hvorfor har Papa ogsaa taget dem ud af Skabet?

Greven. Hvorfor? hvorfor? For at lade dem stads og glimte ved den herligste Høitid, der i Mands Minde er seet i ti Miles Omkreds, og som gives —

Sybi lle (afbrydes ham): Af den elskværdige Cavaler, som vi vare i Selskab med i Sønbags?

Greven. Hvorledes syntes I om ham?

Magdelone. O, han er allerkiæreste!

Greven. Nu vel!

Met. Snart är Din ungdomstid förslutan.

Hin Pryd for Landets Cavalerer

i Aften give vil et Bal,

hvortil han Eder inviterer,

og hvor jeg Ser ledsage skal.

(til Akepot):

Lad Maden være tidlig færdig!

(til de to Andre):

Og I, pynt Jer paa bedste Viis;

Jun den, som findes meest elskværdig,
paa Ballet vinder første Priis!

Magdelone og Sybille
(gientage):

Min hele Baldragt ligger færdig!
og den er syet paa bedste Viis!
Jeg af Naturen er elskværdig:
jeg vinder sikkert første Priis!

(Grenker).

Greven. Men, hør, mine Døttre: gjør
nu ingen Feiltrin paa Ballet!

Magdelone. Afskopot! hav nu alting
paa rede Haand til vor Paaklædning. Gaae!

Afskopot. Strap.

Sybille. Paa Timen!

Greven. Adlyd, naar mine Døttre be-
fale!

Afskopot (sagte, stulende Kurven med sig
Efiort): O, min Gud! ifald han nu fandt
min stakkels Kat i Kurven!

Greven. Gjør hvad man siger Hende!

Uffepot (tager Kurven, men nøler med at gaae ud). Nu gaaer jeg.

Greven. Hvad skal Hun med den Kurb? Hvad er der i den?

Uffepot (frygtfom): Ingenting.

Greven. Ingenting? (Han tager Kurven fra hende). Da er den dog temmelig tung. Lad engang see!

Uffepot (kaster sig paa Knæ): Na, Deres Excellence! Slaae den ikke ihjel!

Greven. Ah! saa har jeg den da! (han aabner Kurven, men finder ingenting). Der er jo ingen Kat!

Uffepot (sagte): Det er forunderligt! Hvordan mon den er sluppen ud?

Greven. Men det er ogsaa det samme: faaer jeg den fat, skal den dyrt komme til at betale mine Manschetter! og Gud naade Jeres Papagoier, Jeres Star, og alle Jeres Eliode-

hunde, baade Mopsen og Bolognesere, dersom jeg ogsaa engang lægger Krig an imod dem!

Melodie af Adolphe og Clara.

Næst efter Jer, de Gændens Dyr
 meest af Alt mig i Huset plager!
 Nu for paa dem at holde Styr
 Skeen i anden Haand jeg tager!
 Gaasnart jeg dertil seer mit Snit,
 jeg givter Eder ud af Huset;
 og, naar jeg først er Eder qvit,
 gjør ingen Dyr mig Vandens kruuset!

(D'Alayrac).

(Han gaaer).

Fjerde Scene.

Alepot. Magdelone. Sybille.

Magdelone.

Den Snibbe kan vi ogsaa takke Hende
 for, det lille Skumpelsrud!

Afsepot. Ja, snak J kun! Skildesord rager mig ikke. — Hvilke Kioler vil Comtesseerne have paa?

Sybille. Hun er meget nysgierdig, Mamsel!

Afsepot. Ih, jeg maa jo vel vide det, for at kunne lægge dem frem.

Magdelone. Min Gud! hvad hun er fort om Fingrene!

Afsepot. Det er nok intet Under ved min Bestilling! Som om Kul og Afse var Mandelskild!

Magdelone. Masoeur! vi vil selv besørge vor Paaklædning, og lade det lille Dyr blive her; hun vilde desuden kun sole os alting til.

Afsepot (sagte): Desbedre! saa slipper jeg!

Magdelone.

Melodie: Romancen af Sønkammeret.

Jeg som en Venus straal skal!

Sybille.

Jeg de Skionnefte skal fordunkle!

Magdelone.

Af Diamanter uden Tal.

Skal Øren, Hals og Fingre funkke!

Sybille.

Jeg tindrer Aftenstiernen liig!]

Magdelone.

Jeg bliver en Soel midt om Natten!

Sybille og Magdelone.

Selv Prindsen skal knæle for mig! —

Affepot

(affides):

Mildfærdig leger jeg med Katten!

(Solie).

(Magdelone og Sybille gaar).

Femte Scene.

Afskopot

(allene, seende efter dem):

Nu kan de hoppe, dansse, lee og synge den hele udslagne Nat! — Hvad de ere lykkelige! Jeg derimod, naar jeg har arbeidet mig træet, saa lader de mig sidde allene og kullelure! (Paa eengang seer man en brændende Indskrivt med disse Ord):

,,Dit Trøst for lille Afskopot

,,Dndt kan vende sig til Gødt!

(vise sig paa fire Stæder i Stuen, nemlig over Caminen, over Vinduet, over Døren i Baggrunden, og den fjerde paa en Seddel, som en Nat, der hidses ned fra Loftet, holder imellem Poterne).

Afskopot (forstrækket): Ih, Gud bevar'es! hvad er det? (Hun læser Indskrivten):

„Til Trøst for lille Uffepot
„Ondt kan vende sig til Godt!“

og det oven i Rigbet fire Gange.

Feen

(Synger udenfor):

Mel Naar i et Fængsels mørke Siemmes

Jeg i min Baretægt Dig tager;
flaae, fiere Barn, til mig Din Liid!
Viid, naar Minette Dig ledsager,
vorder Din Fremtiid stedse bliid.

Mod Din Skiebne Taalmod Du sætte!
Alt kan endnu forandre sig.

Stoel trygt paa Din lille Minette!
Uffepot! hun bestiaermer Dig!

(De lamaria).

(Alt forsvinder; Uffepot staaer som for
stenet og gnider sine Dine).

Uffepot. Mon det er Mirakler her Feer
— Hvorledes? hun siger, at hun hedder Minette
— det skulde dog vel aldrig være? — Gaar

det til med Trolddom? med Kogleri? — nei,
 det er vel snarere min gode Engel. — Men,
 hvad jeg dog ogsaa er toffet! det har kun været
 Indbildning; jeg har sovet et Qvarteerstiid, og
 saa har jeg drømt. Frisk Mod! jeg vil slaae
 det Fias i Glemmebogen, og tænke paa mit
 Arbeide, det er nok saa godt! (Hun gaaer og
 vil tage Laaget af Gryden, som pludselig for-
 vandles til en smuk Potte med et blomstrende
 Rosentree). Nei, nu bliver det allfor galt! —
 Min Suppegryde er forvandlet til en Urtepot-
 te! — Jeg ryster som et Espeløv! — Jeg kom
 Gulserodder i Gryden, og nu bliver de til Ro-
 ser! — til Roser, som lugter deilig! Men,
 saa maa jeg jo ikke have sovet nu nyssens? —
 Skulde virkelig den lille Kat, som jeg for sad
 og klappede her, være Mester for alt dette!?
 — Jeg seer den ikke mere! (hun kalder): Mi-
 nette! Minette!

S i e t t e S c e n e.

Afkepot. Feen (kommer pludselig ud af
Caminen, i det Dieblig Afkepot vender
Ryggen).

Feen.

Her er jeg, Afkepot! Hvad vil Du mig?
Afkepot (viger forskrækket tilbage): Jeg
Ingenting, Frue. Det var ikke Dem jeg kaldte
te paa; nei, nei! (sagte): Hvilken villig Dame!

Feen. Kaldte Du ikke paa Minette?

Afkepot. Jo, det er sandt; men det var
ikke Dem; det er min Kat.

Feen. Nu vel! det er mig.

Afkepot. Fruen spøger nok! —

Feen. Nei, siger jeg Dig; denne Minette,
som i Morges ragede Dig Castagnierens
ud af Ilden, som har spillet Din Stedfaders
saamange Pudser for hans Haardhed imod Dig,
— denne Minette, som han forfulgde med

Kaarden i Haanden, hvis Liv Du frelske ved at siule hende i denne Kurv, fortsagt: denne Minette, som Du nylig kaldte paa, det er ingen anden end mig.

Affepot. Ih, da kunde jeg rigtig have mødt Fruen tyve Gange, uden at kiende Dem igien.

Feen (smilende): Det vil jeg troe!

Affepot. Utsaa er Fruen da en — en Her?

Feen. Jeg er en Fee.

Affepot. De?

Feen. Og ydermere Din Gudmoder; den Velgierning Du i Morges viisde mig, forbisser Dig om min Beskyttelse.

Affepot (hoppende af Glæde): O! hvor mine Søstre vil blive histre!

Feen. Dine Søstre! — Jeg tiltænker Dem en Røvselse i Aften paa Ballet.

Affepot. Men dog ikke for streng! vel? thi i Grunden ere de ikke onde.

Feen (sagte): Hun forsvarer dem! fortreffelige lille Hierte! (hvit): Ah! jeg veed

Alt: Sloge de Dig ikke forleden Aften oppe paa Dit Tagkammer? og efterat de næsten havde mørbanket Dig, spærrede de Dig ikke saa inde?

Afkepot. Jo, at de sloge mig, det er desværre sandt nok! Men hvordan kunde Fruen see alt det oppe paa det sorte bælmørke Loft?

Seen. Hm! jeg gjorde mig just en Aftenpromenade oppe i Tagrenden.

Afkepot. Ja saa! — Men er det ogsaa rigtig sandt? — Jo længer jeg betragter Fruen, jo snurrigere forekommer det mig, at den delige Dame, jeg her sees, kan være —

Greven (kalder indenfor): Afkepot! Afkepot! Kom og dæk Bord!

Afkepot. Dække Bord? — O Gud naad de mig! og Suppegtyden, som er forsvunden! —

Seen. Dens Forvandling var mit Bærk og den Rose, Du her sees, er en Talieman, som giver Dig Magt til at omstabe Dig ganske som Du selv lyster.

Afkepot. Omstabe mig? —

Se en. Ja, naar Du vil, kan Du strax
 Kiste baade Dragt og Udseende.

Uffepot. Saadan, at ingen kiender
 mig?

Se en. Ikke engang Din Fader eller Dis
 ne Sostre!

Uffepot. Utsaa naar jeg kieder mig
 ved at være Fruentimmer, kan jeg blive Mand-
 folk?

Se en. Det berger blot paa Dig selv.

Uffepot. Og fra Mandfolk kan jeg
 igien blive Fruentimmer?

Se en. Saasaaert Du onsker det.

M e l. Alt efter Modens Lov sig retter.

Olding, Soldat og Bondepige,

Kiælling, Coquette, Cavaleer:

naar blot Dit Onske Du vil sige,

Du i Galop det opfyldt seer.

Men hvad Figur Du end paatager, —

kom strøse dette vel ihu! — :

Du i hver Skikkelse behager,
naar Du er from og god som nu!

(T a r ch y).

Greven, Magdelone og Sybille
(kalde indenfor): Afskpot! Afskpot! hvor bliver
Hun af?

Afskpot. Det er Middagsmaden de
vil have! Hvordan redder jeg mig nu udaf det?

Se en. Ved et Slag af min Riep.
(Hun slaaer med Rieppen paa Døren i Baggrun-
den; den flyver op, og man seer et dækket Bord
stige op af Gulvet).

Afskpot. Na, hvad det dog er en rar
magelig Ting, at have saadan en Riep! — (Hun
raaber ind): Nu er der dækket for Herskabet.
(Døren lukkes igien). — Bliv ikke vred, kære
Frue Gudmoder, men jeg maa nok ind og varte
op ved Bordet.

Melodie: Baudevillen af Renaudak.

Jeg hurtig ind mig skynde maa!
jeg tor ei Tiden spilde!

thi hvis jeg ikke passer paa,

faa vil det gaae mig ilde!

Alt, mindst af Alt jeg bromde om

en saadan Kat at finde!

De, som til Hielp fra Himlen kom

for Deres Dienerinde!

(D'Alayrac).

(Hun nsier og løber ud af Baggrunden).

S y v e n d e S c e n e.

Feen

(allene).

Det elskværdige Barn! hvor hun forundres
 sig over min Forvandling! det glæder mig
 at jeg har paataget mig en Kats Skikkelse
 — og den flædte mig heller ikke ilde!

Bever Kat og munter Pige

stundum er' hinanden lige,

det jeg tør bevise her:

Ejsseren et Smil indtager;

Musen man i Fælden jager;
vips! de begge fangne er!

Men jeg hører nogen! (Hun smutter ind i
Gaminen).

A t t e n d e S c e n e.

Prinds Mirliflor. Uffepot.
Katten.

Uffepot.

Wil Herren behage at gaae herind?

Mirliflor (raaber ud): Wie paa mig
udenfor. (til Uffepot): Saa dette er da Grev
de la Camardieres Slot?

Uffepot. Ja, min Herre, men han spiser
nu; dog dersom Herren vil sige mig hvad
De hedder, saa skal jeg melde Dem.

Mirliflor. Prinds Mirliflor, Herre
til Nabogodset.

Uffepot. Det er et godt Stykke Bei
herfra.

Mirliflor. — Ja! (sagte): Det Barn har ret et vakkert Bæsen, og hun taler ogsaa ret godt for sig.

Afskøt. Men hvor mon min Gudmoder blev af? — (Hun seer Minette, som igien er kommen ud af Caminen, i sin Ratteskikkelse). Ah, der er hun jo! (Hun tager Ratten paa Armen, klapper den, og siger i det hun betragter Mirliflor): Den unge Prindses Ansigt staaer mig ret an.

Mirliflor, (da han seer hende klappe Ratten og løbe den bag Dret): Som det laader holder De meget af de Urettelende.

Afskøt. O, forfækkelig! — Nu skal jeg melde Herren hos Comtesserne. —

Mirliflor. Comtesserne!? Saa er De da ikke Datter af Huset?

Afskøt. Det kommer an paa, ligesom man tager det —

Mirliflor (sagte): Hvad hun er naiv og uskyldig!

Uffe pot (bliver ved): — Jeg var det, men nu er jeg det ikke længer.

Mirliflor. Hvad? er De ikke mere Desres Faders Datter? Det De der siger forekommer mig noget tvetydigt! ja, jeg tør endogfaa sige: reent amphibologisk.

Uffe pot. De maa da vide, at da min salig Moder var bleven Enke ved min salig Faders Dod, saa givtede hun sig anden Gang med Grev de la Canardiere, hvis Døttre ikke ere hans Søstre — nei, jeg vil sige, hvis Søstre ikke ere mine Døttre — Nei, det var heller ikke det jeg vilde sige! Jeg staaer jo her og siger Dumheder.

Mirliflor. Ja, det var just det jeg vilde sige!

Uffe pot. Og paa den Maade har jeg nu hverken Fader eller Moder! (hun græder).

Mirliflor. Og er kanske oven i Riøbet baade fader- og moderløs? Men hvor er De født? hvor gammel er De? og hvad hedder De?

Ukæpot.

B i f e.

I.

Melodie: A voyager passant sa vie.

Jeg kom til Verden her i Landet,
og snart jeg fylder sexten Aar;
mit Navn er Ukæpot, og andet
jeg neppe her i Verden faaer.

See, denne Skammel er mit Sæde;
her sidder jeg Dag ind, Dag ud;
og ingen Moders Siel vil glæde
mig arme lille Skumpelskud!

Mirliflor (sagte): Hun løber Storm
til mit Hierte! — (hoit): Og hvad er egentlig
Deres Bestilling?

Ukæpot.

2.

Jeg feier, vadsker, hugger Brænde,
jeg koger Caffer, laver Mad;

Y 2

fra Morgen indtil Aftens Ende
 jeg veier Avind, Hug og Had!
 Jeg maa i Haugen luge, grave,
 trods Storm og Uveir, Regn og Slud,
 og Ingen seer jeg Medbynt have
 med stakkels lille Skumpelsrud!

M i r t i f l o r. Men Deres Søstre? hvad
 tage de sig for?

A f f e p o t.

3.

De gaae paa Bal og Maskerade,
 mens jeg maa fukkelure her;
 naar de er' pyntede og glade,
 mig ever Skuldrene man seer;
 de mig mishandle og fornærme,
 naar bedst jeg lystet deres Bud;

(hun seer hen til Ratten):

dog veed jeg en, som vil besfiærme
 mig arme lille Skumpelsrud!

(Barat).

Men jeg glemmer, at nu har Herkabet vist spist; jeg maa ind. (I det Dieblig hun vil gaae ind, aabnes Dorene i Baggrunden, og man sees Greven og hans to Døttre staae fra Bordet. De blive Mirriflor vaer, og gaae ham imøde).

Niende Scene.

Greven; Magdelone; Svbille;
Prinds Mirriflor. Afsopot.
Katten.)

Greven.

Ah, min naadige Herre! — Afsopot! tag af Bordet. (Greven og hans to Døttre gaae frem paa Skuepladsen: Mirriflor træder dem imøde; medens de giøre Complimenter for hinanden, vil Afsopot begynde at tage af Bordet, men forbauses, da hun i det samme sees det synke ned i Gulvet, hvilket seer ubemærkt af de andre, som vende Ryggen. Afsopot

gaaer igien hen paa sin Plads ved Caminen, og tieler for Ratten).

Greven. Hvilken Lyfsalighed, allernaadigste Herre! skal jeg tilskrive den Vresvilsning, at beæres med Deres Hoiheds høistærede Bisfit?

Mirliflor. Siden jeg har taget mig den Frihed at invitere Deres Døttre, Comtesserne, til mit Bal i Aften, saa ansaae jeg det for min Skyldighed, selv at hente dem af i min splinternye Equipage.

Greven (sagte til sine Døttre): I hans splinternye Equipage! hvilken Vres! (til Mirliflor): Som Deres Hoihed seer, har mine Døttre intet forsomt, for at giøre sig værdige til med Udmærkelse at sinne blandt de Skionheder, som Allernaadigste Herre sanker paa sit Bal.

Mirliflor. Jeg tvivler heller ingenlunde om, at jo Egnens Damer ville tage det Bedste paa de har, siden jeg i det Dieblik jeg her taler med Dem, offentlig ved Trommen laader bekendtgjøre den hemmelige Bevæggrund til den Fest jeg giver.

(Man hører Trommen gaae udenfor).

En Røst (udenfor): Herved notificeres og bekendtgøres for alle givtesfærdige ugitte unge Damer, at de i denne Aften have at indfinde sig ved det Bal, som den allernaabigste Herre, Hans Høihed Prinds Mirlistor giver, i den Hensigt der at vælge sig en lovlig Ægte: Gemalinde. Ingen indlades undtagen i anstændig Dragt.

Magdelone og Sybille (affides):

Ah! hvor mit Hierte banker!

Greven. Hvorledes! Det er for at holde Bryllup — Formæling, skulde jeg sige, at Deres Høihed giver dette Bal?

Mirlistor. Netop, min fiere Greve!

Melodie: Tobaksvisen af Lille Matros.

Sa, jeg vil i Brudesengen hoppe!

længe har jeg sukket efter den!

Mu skal intet mig i Farten stoppe?

ikke vil jeg døe som Pebersvend!

Greven

(bukkende):

Det var ogsaa Synd, om sli^g en Race
skulde med Prinds MirliFlor forgaae!

Magdelone og Sybille

(afsidet):

Himmel! her min Bøn! vli^s mig den

Grace,

at jeg til Gemal maa Prindsen faae!

(Gavaur).

Greven. Hvilke Egenskaber udfordres
der egentlig for at fortjene denne usfatteerlige
Vre?

MirliFlor. Hm! naar jeg finder en
Pige, der er ung, smuk, god og fornuftig, saa
forlanger jeg ikke mere.

Greven. Ja, saa troer jeg Deres
Hoihed har ikke nodig, at gaae langt, for at
bestemme Deres Valg. Mine Døtre Magde-
lone og Sybille besidde just alle de Egenskaber,

som De ønsker Dem, og saa har de endda adskillige selskabelige Talenter, som for Exempel Sang, Dands —

Mirliflor. Sang og Dands? o, det er min Passion!

(Magdelone begynder at selspegere og Sybille at dandse, begge uden Smag).

Greven (standser dem midt i Sangen og Dandsen). Det er nok, mine Døttre! Spærter paa Jeres Talenter til i Uften!

Magdelone og Sybille (blive paa etgang Rosentræet vaer, som Uffepot har sat paa et Bord ved Caminen). O, min Gud! hvilket deilig Rosentræ!

Greven (til Mirliflor): Ah, det er vist en Foræring af Deres Høihed?

Mirliflor. Jeg vil være dievelsk om det er!

Sybille. Deres Høihed vil ikke tilstaae det; det er just et Nec plus ultra af Delicatesse!

Magdelone. Det er et Maximum af Galanterie.

Grevn. Som Deres Høihed hører, er mine Døttre, skiondt Damer, ikke saa ganske ukyndige i de døde Sprog.

Magdelone (slaaer Dinene ned): Løser man spørge, hvem Deres Høihed har tiltænkt denne Rose? ventelig mig?

Sybille. Eller mig? (De vilse plukke Rosen, men stikke sig begge i Fingrene).

Afkepot (sagte og smilende): Kom I her og bid. Sker itu!

Grevn. Naar Deres Høihed befaler, er vi parate.

Mirliflor (pegende paa Afkepot): Følger det lille Pigebarn ikke med?

Magdelone. Hun? Sy!

Sybille. Hun duer ikke til andet, end til at passe paa Huset.

Mirliflor. Da havde hun dog ikke været den hæelligste blandt de Skionheder, jeg forsamlar paa mit Slot!

Aflepøt (reiser sig og neier): Naadige
Herre er meget artig!

Mirliflor. Nei, langt fra — men —
jeg — (han græler et Suk): Uf! (hoit): Men
Bakket begynder nok snart! (sagte): Der maa
jeg banse Grillerne bort!

Mel. Ach, Du lieber Augustin.

Vi skal have os en Dands!

Mirliflor og Greven.

Falla la la la la!

Magdelone og Spille.

Hvor vi svæve skal i Blands!

Mirliflor og Greven.

Hei! Hopsasa!

Aflepøt

Medens de danser der,
sidder jeg Stakkel her!

Mirliflor, Greven, Magdelone
og Sybille.

Vi skal have os en Dands!

Galla la la la!

(De danser ud af Skurpladsen).

T i e n d e S c e n e.

Afepot

(har imidlertid sat sig ved Bordet, hvor paa
Rosentræet staaer).

De tager paa Bal, og jeg har endnu hver-
ken faaet Baadt eller Tert! Mine Castagnier
ere vist iiskolde; men det faaer at være det
Samme; jeg vil dog spise dem alligevel. —
Ak! hvor jeg gierne vilde have været paa Bal
med! — men det nytter da ikke at tænke paa
fligt, saadan som jeg ser ud! — Men det er
sandt! nu husker jeg det først: Minette sagde
jo, at saasnart jeg havde plukket denne Rose,
blev jeg paa Timen til hvad jeg vilde være.
Jeg maa dog probere en Gang!

(Hun brækker Rosen af, og staaer pludselig forvandlet i en prægtig Dragt).

Nei, see bare! see! — Hvad jeg er bleven prægtig! — Varer den Herlighed ved, saa troer jeg, at jeg bliver toffet af Glæde! — Naa, saar mine Søstre mig nu: de kraft af Misundelse!

Ellevte Scene.

Uffepot. Feen.

Feen.

Naa, Uffepot! er Du tilfreds med mig?

Uffepot. O, min eirgode Gudmoder, hvorved har jeg forskyldt al Deres Godhed imod mig?

Feen. Du var uheldig, og Du har stjælet mit Liv.

Uffepot. Det gjorde jeg rigtig ikke af Egennytte.

Feen. Men sig mig: nu da Du er ble-

ven saa pyntet, har Du da ikke Lyft til at komme ud, for at lade Dig see?

Afkep ot. Jo, det er saa naturligt!

Feen. Hvor vilde Du da allerhelst hen?

Afkep ot. Ja, — det veed jeg nok!

Feen. Frisk! sig Du mig kun Din Hiertens Mening.

Afkep ot. Det tør jeg ikke! — Men, siden De er en Fæe, saa veed De den vel nok al ligevel.

Feen. Du vilde gierne med paa Ballet hvor Dine Søstre ere.

Afkep ot. Naar! hvor De strax kund giøtte det!

Feen. Saa Du holder da meget af at dandse?

Afkep ot. Ja, det troer ieg! Saa snart jeg hører en Fiol, begynder Benene strax at hoppe under mig.

Feen. Nu vel! Du skal komme der.

Afkep ot. Er det rigtig sandt? Men om mine Søstre saa kiender mig!

Se en. Ikke mere, end om de aldrig havde seet Dig: det har jeg jo allerede sagt; det er en Egenkab, som følger med den Rose jeg har givet Dig.

Afkep ot. Men skal jeg gaae til Fods i al denne Stads?

Se en. Det er ikke min Hensigt; det seer jeg just et Græskar; i det skal Du sætte Dig.

Afkep ot. Hvad! vil De lade mig rulle til Bakket i et Græskar?

Se en. Ja, netop. (Hun rører med sin Kiep ved Græskartet, som forvandles til en smuk Galefche med to Heste for).

Afkep ot. O, hvilken deilig Vogn! og hvilket Par skionne Heste! — Men, sig mig: vil da Vognen fiore af sig selv uden Kuds?

Se en. Du har Ret, at Du husker mig paa det! See, om der er noget i Kottesæl den.

Afkep ot. Vas paa! nu faaer vi nyt Rogleri at see! (Hun titter ind i Kottesæl den):

D, Gudmoder! der er en stor Rotté i den,
to Muus!

Feen (flyer hende sin Kiep): Gaae,
rør selv ved den.

Uffepot. Jeg, Gudmoder? —

Feen. Ja, gaae Du kun, og vær ikke
bange.

Uffepot (tager Kieppen og rører ved Rottetælden, som strax forstørres; man seer en Rudsken med store Knebelbærter og to Lakayer (forestillede ved Born) springe ud af den. Uffepot fortrakkes, og vil flye Feen Kieppen tilbage).

Uffepot. Gud bevare mig naadelig ved hvilket Par Knebelbærter! Nei, nei, tag Deres Heststok tilbage! jeg vil ikke have den mere!

Rudsken (sætter sig paa Bukken; de andre Diener stiger op bag paa, medens den anden aabner Døren paa Galeschen for Uffepot).

Feen. Nu kan Du gjerne sige op.

Uffepot. Allene?

Feen. Jeg vaager over Dig.

Uffepot. Ja, gier for Guds Skyld det!
thi jeg er saa angest og saa —!

Feen. Jeg svarer for Alt; men paa eet
Vilkaar: og det er, at Du skal forlade Balsalen
ved det første Midnatslag.

Uffepot. Ved det første Midnatslag,
Gudmoder?

Feen. Ja, det maa Du; thi dersom Du
lader Timen gaae forbi, saa saarer Damen,
Bognen, Kudstjen, Tjenerne, alting igien sin
første Skikkelse.

Uffepot. Jeg skal nok passe paa.

Feen. Omfavn mig nu til Afsked.

Uffepot. Hjertens gierne! (Hun omfav-
ner Feen, og stiger derpaa op i Bognen).

Feen. Nu har Du jo forstaaet mig?
Præcis Klokkeren tolv! Riser til, Kudst!

Uffepot. O nei, vie lidt, Kudst! —
Riser Gudmoder! dersom Gudmoder kanstee slutte
saa i Sinde igien at omstabe sig til Kat, inden jeg

Kommer hjem i Nat, saa staaer Submoders Skaal
med Mælk og Grød under Kiøkkenbordet.

Se en. Jeg takker Dig for Din Betænk-
sømhed!

M e l. En gammel Hinsyg Bødker.

Lykke paa Reisen, Afsøp!

Glæden Dig paa Din Fart ledsage!

Paa Prindsens Bal fornøi Dig godt!

Bær Klokken tolv præcis tilbage!

Afsøp

(meget glad):

Det kan man kalde Herrefærd

at sidde som jeg sidder her!

O, hvilken Glæde! hvad Lyst for min
Siel!

Se en.

Lykke paa Reisen!

Affepot

(Kysfende paa Fingrene):

Tak! farvel!

(Monsigny).

(Hun ruller afsted. Scenen forsvinder og
Theatret forandres).

Tolvte Scene.

(Balsal hos Prinds Mirriflor).

Prinds Mirriflor. Grev De la Ca-
nardiere. Magdelone. Sybille.
Dandsende Cavalierer og De-
mer.

C h o r.

Mel. Ach, Du lieber Augustin.

Kyslig! her er Glædens Hiem:

Vil alle Ynder frem!

Hver, som sig i Dandsen snøer,

spnge i Chor! — :

Her aander Munterhed!
 Her man af Tvang ei veed!
 Leve Hans Durchlaughtighed
 Prinds Mirliſtor!

Mirliſtor (bukkende): Jeg beder ind-
 ſtændig: Intet Hurra! intet Hurra!

Alle. Prinds Mirliſtor leve! Hurra!

Mirliſtor. I Sandhed! det høiſtære-
 de Selſkab gjør mig rød!

Magdelone (halvsagte): Al, Prinds
 ſen er eſtkærdig!

Greven. Som en Engel!

Sybille (halvsagte): Han rører mit
 Hierte!

Greven. Mit med!

Mirliſtor (gaaer ſea den ene Dame til
 den anden): Jeg er her i et Slags jordift
 Paradiis! — Mine Damer! De ere ſaa yndi-
 ge — ſaa ſmukke — ſaa allerkierſte! (han
 ſtandſer og betragter fire Damer, ſom danser
 en Pas de quatre).

Mel. Slutningsvisen af Renaud's.

Det er en Lust at see, hvordan
de henad Gulvet svæver!

Mit Hierte knap kan holde Stand!

det høit af Fryd sig hæver!

I fald jeg nu Prinds Paris var

og Ublet skulde dele,

jeg det i fire Stykker skiar,

(bukkende):

men ingen fik det Hele!

(D'Alayrac).

Damerne (neie for ham).

Greven. Det kan man kalde en galant
Vending!

Magdelone (affides): Hans Hierte, haaber
jeg dog, at jeg skal erobre heelt og holdent!

Sybille (til Magdelone): Vi maae
ogsaa danse.

Magdelone (til Sybille): Tavist! og
synge med!

Mirliflor. Ved De vel, mine deilige
Gentester, at De ere to mageløse Elionheder?

Magdelone (lofletterende): Deres Hø-
hed behager at skæmte.

Sybille (ligeledes): De gjør os ilbrød-

Greven (til Mirliſtor): Ja, ikke sandt
de ere søde!

Magdelone og Sybille (begge aff-
des): Det er mig han gjør til Prindsesse!

(Man hører Larm, og ſeer Aſſepot
komme fiørende i ſin Vogn og holde udenfor
Døren i Baggrunden).

Trettende Scene.

De Forrige. Aſſepot.

Mirliſtor

(gaaer hende imøde og hjælper hende ned af
Vognen).

Greven. En fremmed Dame!

Magdelone. Ventelig endnu en Me-
brilerſte!

Sybille. Hun kunde gierne have ble-
borte!

Mirliflor (leder Afskot frem): Behag at træde nærmere, indtagende Skionne! (han giver Alle et Bink, at han vil være ene med Afskot).

Magdelone (sagte): Indtagende Skionne? der er Maade med! (gaaer).

Sybille (ligeledes): Det er ærgerligt, at man skal vige for hende! (gaaer).

Greven (sagte til sine Døtre): Stille, Børnlille! stille! I seer jo nok, at der er ingen Sammenligning mellem det Fruentimmer og Jer, mine Deilige! (Han gaaer. Alle de Andre følge efter).

Fiortende Scene.

Prinds Mirliflor. Afskot.

Mirliflor.

Jeg havde ikke engang smigret mig med det Haab, unge og beilige Prindsesse —

Afskot. Jeg en Prindsesse? Deres Høihed behager kun saa at sige!

Mirliflor. Det er forgieves, at De vil følge det. Dette ædle Væsen, Deres glimrende Følge, og Deres Equipage vise noksom —

Afkepote. — At jeg ikke er kommen til Gode, det er Alt.

Mirliflor. Det tilstaaer jeg; men den ualmindelige Farve af det Livree De giver Deres Kudst og Tjenere —

Afkepote. Hm! simpelt musegraat.

Mirliflor. Og af Deres Galesche —

Afkepote. Græskarguul, det er Moden.

Mirliflor. Ah, jeg sees nok, at De har sat Dem for, at ville fortie Deres Rang, men De bærer vist et Navn, som —

Afkepote (sagte): O, Herrejemini! jeg glemde at spørge min Gudmoder, hvad jeg skulde kalde mig!

Mirliflor. De tier bestandig, min Uforlignelige? — Denne Forlegenhed, denne Tausshed, denne Sindskuro har robet Deres Incognito. — Ja, De er en Kongedatter! — o, forbarm Dem, og sig mig i det mindste hvad Deres Hr. Faders Kongerige hedder.

Afsepot. Veru er det for det første ikke.

Mirliflor. Al! men hvad behøver man ogsaa en Throne, naar man som De forener Vnde, Dyd og Deilighed?

De l. Elskende Hyrder! Blomsterne.

O, hvilket himmelskt Diekast!

Bittighed man deri kan læse.

See, hvilken Hud som Atabast!

O, hvilken Hage, Mund og Næse!

See, hvilken Haand! see, hvilken Fod!

De er en Engel i det Hele!

Jld er hver Draabe af mit Blod;

vilde De min Flamme blot dele!

(G a'v a u r).

Afsepot (sagte): O, hvor han taler godt for sig! Jeg føler noget Bist her! — (høit, pegende paa Indgangen til den anden Sal): Om vi gik ind til Selskabet —

Mirliflor. O, jeg beder Dem: bliv! Jeg er ikke lykkelig undtagen hos Dem.

Affepot. Hvordan! Skal De have Bekymringer?

Mirliflor. Bekymringer? — ja, tilsvisse!

Affepot. Hvem kan ville gjøre Dem Fortred? De seer ud til at være saadant et godt Menneske.

Mirliflor. Det er jeg, uden at rose mig selv, ogsaa.

Mel. Nys lod man Jact i Skole gaae.

Saa godt et sælle Skrog jeg er
 som man i Verden møder;
 naar jeg en Høne slagtes seer,
 mit eget Hierte bløder;
 og naar en Kat, en Hund man slaer,
 hvert Slag mig ind til Sielen gaaer!

(Kuntzen).

Affepot. Saadan gaaer det ogsaa mig. Især har jeg en stor Kierlighed til Katte.

Mirliflor. Vickedig? Vi sympathisere!

Mange hade de arme Dyr, men jeg har aldrig vidst hvad Hab er.

Affepot. Er det sandt? Og Kierlighed?

Mirliflor. Ikke heller.

Affepot (sagte): Der lattede han en Steen af mit Hierte!

Mirliflor. Men De?

Affepot.

Mel. Skal jeg da nu mit Navn tilkiendegive.

Aldrig mit Bryst fornam jeg end at brænde af denne Ild, som kaldes Kierlighed; som jeg har hørt, den røver os vor Fred, og aldrig skiotter jeg om den at kiende.

(Paesiello).

Mirliflor (kaster sig for hendes Fødder): Hvad siger De, Prindsesse! De vil aldrig lære at kiende Kierlighed? De gjør mig desperat! Kalb denne barbariske Dom tilbage, eller jeg sværger —!

(Man hører Choret synge indenfor):

Lyftig! her er Glædens Hiem! o. s. v.

Uffe pot. Reis Dem, Deres Høihed!
Selskabet kommer, og det klæder ikke for Dem
at ligge paa Gulvet.

Mirliflor. Det er det Samme! Jeg
reiser mig ikke, førend De har lovet mig, —
(han tager hendes Haand).

Uffe pot (trækker Haanden heftig til sig):
Lad mig være, siger jeg! (Hun slider sig saa
stærkt fra ham, at Mirliflor falder forover,
men reiser sig strax igien).

Mirliflor (i det han reiser sig): Hun
har et allerkieraste Bæsen! D, vi to ere skabte
te for hinanden!

Femte Scene.

De Forrige. Greven. Magdelone.
Sybille. Herrer og Damer.

Greven.

(med en lille Pocal; til sine Døttre):

Jeg skal tale med ham. (til Mirliflor):

Deres Høihed, De seer her tusinde og tusinde
 Skionheder, den ene mere fristende, tillokkende
 og sandseberufende end den anden, og alle som
 een, og een som alle tragte, hige og sukke de
 ikke efter andet end det Diablik, da de kan faae
 Leilighed til at lægge deres Talenter og Yndig-
 heder for Dagen —

Magdelone (sagte): Saa tie dog stille,
 Pappa!

Breven (sagte): Tie Du selv stille!
 (høit): lægge deres Talenter og Yndigheder for
 Dagen! —

Sybille (sagte): De prostituerer os,
 Pappa!

Breven (sagte): Saa lad mig dog snak-
 ke! (høit): og vise, at de ved Genie, baade
 for Dands og Sang, ere Kronen værdige, og at
 — og at —

Mirliflor. Jeg giætter mig til Resten.
 Men sliig mig, min tiere Greve: har mine Folk
 baret Dem sorg for Dem? har de givet Dem noget
 at lædske Dem paa?

Greven. Jo, jeg er ganske overvældet af deres Artighed i saa Henseende.

Mirliflor. Det er godt. — Lad os nu tage Plads. (Alle ordne sig paa begge Sider af Skuepladsen).

Greven (til Mirliflor): Med Deres Høiheds gunstige Tilladelse! — (pegende paa sine to Døttre): Disse to Børn ville begynde den ædle Bæddekamp, og hvilken af dem, der bæres med Deres naadige Valg, saa har Deres Høihed alt i Forveien mit faderlige Samtykke.

Feen (lader sig see i Baggrunden).

Mirliflor. Begynd De, skønne Magdelone!

Greven (til Magdelone): Syng den søde Aria: (han fistulerer med sprukken Stemme):

„Hvad har end Amors Piiil
„ei giennemboert Dit Hierte?“

Feen (strækker sin Stof ud imod Magdelone).

Magdelone (vil synge, begynder):
 „Hvad! —“ (men kan ikke faae mere frem).

Greven (til MirliFlor): Hvad kan man
 tænke sig mere melodisk end dette „Hvad?“ (til
 Magdelone): Frisk, min Datter! ikke bange!

Magdelone (prøver atter): „Hvad! —“
 (Samme Spil som før. Selskabet leer).

MirliFlor. „Hvad!“ — Mere! —
 Hvad er det, som holder Dem tilbage, min
 Engel?

Magdelone (som før): „Hvad!“ —
 (Hun standser atter; der lees endnu stærkere).

Greven. Det er lutter Frygtsomhed!
 lutter Sindsbevægelse!

MirliFlor. Gaae tilbage paa Deres
 Plads, min Smukke, og søg at fatte Dem en
 Smule, medens Deres Søster vandser. — Nu
 De, yndige Sybille!

Greven (til MirliFlor): Oh, hun, det
 er en Bildkat! ingenting i Verden kan skræmme
 hende. — Min hierte Sybille! dans den Pas
 de trois Du lærte i Søndags.

See n (strækker Stokken ud imod Sybille, som løfter Benet, og sparker til Greven, i det Dieblik han vender sig fra hende, for at lade Mirtilflor beundre hendes Fod).

Greven. See eengang hvilken Rønde de jambe! ja, der vil vanke ganske andre for Deres Høihed, naar De lærer at kiende hendes nøiere.

Sybille (bliver et Dieblik staaende med det ene Been opløstet: hun sætter Foden paa Gulvet igien, løfter den atter, men kan ikke komme videre i Dandsen).

Greven. Ih, saa bliv deg ved!

Sybille (begynder tre Gange forfra som før. Selskabet leer).

Mirtilflor (til Greven): Som det laader, er Deres gode Frosken Datters venstre Been ikke saa øvet som det høire.

Greven. Jeg troer Fanden staaer skindbartlig i det! (I sin Forundring løfter han Armen i Veiret, og bliver staaende med dem i denne Stilling). Jeg taber både Næse og

Mund — ja, Armene falder mig fra Kroppen af bare Forundring!

Mirliflor (til Aſepot): Derſom De vilde behage, ſkionne Ubekjendte! —

Se en (forſvinder og Grevens Fortryllelse hører op).

Aſepot. Jeg har ikke ſaa ſtort Talent, at jeg ſkulde lade mig længe bede.

Mirliflor (i en præfende Tone): Talestet er Bøffedenhedens Stempel og Kiendesmerke.

Magbelone og Sybille (ſagte): Hvilken Idmyggelse.

Aſepot. Men det er engang min Bane, aldrig at danske uden med en Tambourin i Haanden.

Mirliflor. Jeg har beſtandig en Tambourin hængende parat i paakommende Tilfælde. (han ſtyr Aſepot en Tambourin). Den er kommen directe fra Jeruſalem.

Afsæpot.

B i s e.

M e l. Der Møller hiemad flyndte sig.

I.

Solettes Ungdomskaar randt hen
 i Sorgens Mulm og Mørke;
 hun savned Fader, Søstre, Ven
 for hendes Mod at styrke;
 ofte hun sad den ganske Nat
 i Huset ene og forladt.

men da fra Himmelen en Røst hun hørde sig:
 Du er god; thi vær freidig, Du stakkels Pige!

(Under Ritornellen bændser hun, accompa-
 nerende sig med Tambourinen).

Magdelone (sagte til Sybille): Det er
 som om den Bise kunde være giort om og af
 Afsæpot derhjemme.

Afsæpot.

2.

Men pludselig der hende fæse

et Held hun ei har ventet :
 i Pragt og Herlighed hun seer
 sig op til Hoffet hentet.
 Elionde Prindsen laae for hendes Fod,
 blev hun dog ydmyg, from og god ;
 til Løn fra Himmelen en Røst hun hørde sige :
 bliv saa ved ! vær beskeden, Du stakkels Pige !

Sibylle (sagte) : Hvor Prindsen betrag-
 ter hende !

Afscenet.

3.

Men dog var ei den forbums Fred
 meer i Colettes Hierte.
 Er det den stemme Rierlighed,
 som volder hendes Smerte ?
 Dog svulmer høit det unge Bryst :
 thi selv i Smerten er der Lyst !
 Haabet fra Himmelen til Trost hun hører sige :
 Du er god ; thi vær freidig, Du stakkels Pige !
 (D'Alayrac).

(I det Niternellen af sidste Vers er ude, begynder Klokken, ubemærket af Afskot, at slaae Tolv. Først ved det sidste Slag afbryder hun Dandsen yderst forfærdet).

Mirliflor. Nei! jeg kan ikke længer slaae imod!

Afskot. O, min Gud! Klokken slog Tolv! Jeg er om en Hals! (hun tager Flugten).

Sextende Scene.

De Forrige (uden) Afskot.

Alle

(seende efter hende):

Hvilken Skrak!

Hun sløi væk,

i Galop!

Mirliflor

(løbende beængstet omkring):

Stop! stop! stop!

Alle.

Stop! stop! stop!

Mirliflor.

Øg hende op!

En Cavalier

(bringer en grøn Sko).

Hun sloiten er!

Men hendes Sko jeg bringer her.

Mirliflor

(fortvivlet):

D Wok! D Wee!

Maaskee

jeg hende aldrig meer skal see!

For evig svandt mit Hjertes No!

min Smerte Intet kan nedbyrte! —

Dog jo!

har jeg ei hendes grønne Sko?

o! den jeg Dag og Nat vil kysse!

(han gaar fortvivlet ud).

E t o r.

Hvilken Strål!

Hun fløi væk

i Galop!

Stop! stop! stop!

(Alle ile ud).

(Sleepladsen forandres til Grevens Huus ligesom i første Scene).

S y t t e n d e S c e n e.

Katten (siddet i Vinduet og venter paa Affepots Tilbagekomst. Græskarret og Rottefælden ere igien paa deres forrige Plads).

Affepot (kommer flaaandst løbende, i sin første Dragt).

Affepot. Uf! langt om længe kom jeg her da! — Hvad mon min Gudmoder vil sige? — Det forbistrede Val! at jeg ogsaa skulde glemme Klokketøttet! — Hvad det er kedsomt

ligt at more sig paa den Maade! — (Hun
 dragter sig selv). — Jo, Feen har ganske rigt
 holdt Ord: jeg har faaet min forrige Skabe-
 ri igien! — (hun seer Græskarret): og min
 ogn ligesaa! (hun kigger ind i Kottofælden):
 og min Kufft og mine Tienere har ogsaa taget
 et Livree af og deres eget paa! — Det er sole-
 ret: min Gudmoder holder ikke mere af mig!
 Men hvor mon hun er henne? (hun kals-
): Minette! Misse! Misse! Misse! (hun
 lober den vaer). O min Gud! der sidder hun
 pe i Vinduet! — Jeg vidste det nok: hun
 er suurt ad mig! hun vender mig Ryggen! —
 og tør ikke engang komme hende nær; hun gi-
 er mig vist en Rivt, det er jeg sikker paa. —
 Men det faaer ogsaa at være det samme! jeg
 klapper hende: maastee kan det bevæge hende.
 Hun gaaer hen og vil lide for Ratten, som
 ringer ud af Vinduet). See der, hun løber
 mig! — O, jeg arme stakkels Afskop! —
 Men hun ikke kom til Skade og stødte sig! —
 (hun seer ud af Vinduet). Jeg seer hende ikke.
 He! hvad jeg dog er ulykkelig!

(I det Diabliſke Ratten er ſprungne ud af Vinduet, lader Feen ſig ſee inde i Stuen hun ſtiller ſig bagved Aſkepøt, da hun ſeer ud af Vinduet, og hører hendes Belymring over Ratten).

A t t e n d e S c e n e.

Feen. Aſkepøt.

Aſkepøt

(ſeer Feen i det hun vender ſig om).

O, min gode Gudmoder! Om Forladelſe!
Jeg forſomde Klokketallet, men Herregud! jeg
har jo heller aldrig været til ſaadan Herres
førd for. Og ſaa løb jeg ſaa hurtig, at jeg
tabte en af mine pene ſmaa grønne Skor.

Feen (ſagte): Den kan findes igjen.
(Høit): Har Du ikke tobt andet?

Aſkepøt. O, Himmel! og min Roſe!

Feen (viſer hende Roſen): Her er den!
men lad det være Dig en Lære i Fremtiden!

Wel. Tab dable Dvinberne hvo vil.

Jeg Klippen har i Veien tagt,
 hvorpaa, mit Barn, Du skulde strande;
 men søntlig gav jeg paa Dig Agt,
 og nu Du mine Ord maa sande!
 Du tabde Rosen og Din Sko:
 det kunde blevet saare broget!
 Uagt som Vige, maa Du troe,
 beständig taber noget!

Uffepot. Jeg skal komme Deres Advarsel ihu, kiere Gudmoder! (Man hører en Marsch udenfor). Der er Musik! Hvad mon det betyder?

Feen. Det er i denne Time Din Skiebne skal gaae i Opfyldelse.

Uffepot (sagte): Min Skiebne! — Jeg rykker af Angest! (Hun sætter sig paa sin Skammel, og Feen forsvinder).

Nittende Scene.

Alcepot. Grev De la Canardiere.
 Magdelone. Sybille. Mirriflor
 (samt) hans Følge. (Den grønne Sko
 bringes ind paa een Pude, og et Diadem paa
 en anden).

Chor af Damer og Cavalierer.

Mel. Epidrodsmarschen.

Hil det Pigebarn, hvis Fødder er' saa smaa,
 at hun sin lille bitte Fod i Skoen ind kan faae!

Alcepot (sagte): Det er min Sko!

Mirriflor.

W i s e.

Mel. En meget bekendt Wise.

I.

Al, jeg arme Kongesøn,
 som mistet har min Skionne!

Hvo opfylde kan min Bøn
 jeg prindselig vil lønne:
 Skaf mig den Engel, jeg mistede, fat,
 thi ellers bliver jeg reent desperat!

Chor (som før):

Hil det Nigebarn, hvis Fodder er' saa smaa,
 at hun sin lille bitte Fod i Skoen ind kan faae.

Mirliflor.

2.

Dog hvad nytter Suk og Graad?
 nu gier jeg Sorgen Tandem!
 Man har givet mig det Raad,
 at elske flux en Anden:
 det vil jeg gjøre! forst da faaer jeg No;
 men min Tilbedte maa passe den Sko.

Chor (som før):

Hil det Nigebarn, hvis Fodder er' saa smaa
 at hun sin lille bitte Fod i Skoen ind kan faae!

Mirliflor. Hr. Grev De la Canardie:

re! jeg vil, at Proven skal begynde med Deres Døttre Comtesseerne; men for Unstændighedens Skyld maa De selv anstille Experimentet.

Greven. Allernaadigste Herre! det er visselig en stor Gæ, som vederfares mig og mine Døttre, og mine Døttre og mig. Kom hid, Sybille! (Han tager Skoen, lægger sig paa Knæ paa Pudsen, og prøver Skoen paa Sybille).

Sybille (hatsagte): Jeg faaer den aldrig paa, Papa!

Greven (sagte): Knib Foden ind og gjør den smal og lille. (Han vil tvinge Skoen paa hende).

Sybille (skriger): Au!

Greven. Hvad er det?

Sybille. Den gaaer ikke paa; Skoen er for snever.

Greven. Hvad Dieblen har Du i Strømperne?

Sybille. En Fod, der er for stor, Papa.

Greven. Det gaaer nok an.

Feen. Ja; og det er Afskots gode Hjer-
te Du har at takke derfor. Dem, Hr. Greve
de la Canardiere, indsætter jeg til kongelig
Overhofmundskienk.

Greven. For at være vis paa, aldrig at
skienke andet end gode Drikkevarer for Hans
Høihed, min kære Svigerfar, lover jeg at smage
hver en Draabe i Forveien.

Feen (smilende): Gier det!

Afskot. Og jeg, kære Gudmoder, jeg
sværger Dem til, at elske mine Søstre ligesaa høit
i mit Pallads, som jeg elskede dem i min Camin-
krog.

Greven. Har jeg ikke altid sagt, at der
stak noget Stort i det Pigebarn!

E h o r.

Mel. Thyrolermarschen.

I.

Saaledes det Onde sig vende kan til Gødt.
Hil være Dig, lille Prindsesse Afskot!

See.

See, Thronen er Lønnen for Ukyld, og Dyd,
thi Dyden er Thronernes herligste Pryd.

Greven

(til Magdelone og Sybille):

Kaa, kaae Jer til Taals, mine Børn! Dit
en Mand
maaskee J med Tiden vel slumpe dog kan!

Magdelone og Sybille

(affides):

At vige for hende: o, Harm! o Skam!
Den Vrinds er en Nar! hun er god nok til ham!

2.

Mirliflor

(til Affepot):

At puste til Ilden Dit Hverdagsarbeid var;
mit Hierte i Brand Du derved slukket har.
Gi meer skal Du hedde det lille Skumpelsrud;
var Mirliflors Dronning, hvitelskede Brud!

Ukæpot
(til Publicum):

Min Lykke er giort! hvilken Fryd for min
Siel!

Ei Ukæpot kiender et sødere Held,
end hvis hun i Yndest sin Søster er liig,
hvis Hand og Talenter hentyllede Dig!

Døkket falder.

